

Elektronický platební rozkaz

REGENERACE BROWNFIELDS
A ODPOVĚDNOST
ZA EKOLOGICKÉ ŠKODY
NA NEMOVITOSTECH

BILANCE A PLÁNY
MINISTRA SPRÁVEDLNOSTI
JIRÍHO POSPÍŠILA

Mýty a fakta o oddlužení

obsah

editorial

- 2 Právo a jeho dodržování

téma vydání

- 5 Galavečer soutěže Právník roku 2007

aktuálně

- 15 Aktuality ze světa práva

právník roku

- 54 Vítězná práce kategorie Talent roku soutěže Právník roku 2007

z právní praxe

- 61 Způsoby dodatečného určení kupní ceny z pohledu Nejvyššího soudu
62 Mýty a fakta o oddlužení
66 Vyšší moc a nový občanský zákoník
67 Odpovědnost za škodu a jiné následky porušení povinností v insolvenčním řízení
70 Nejasnosti při formulacích žalob proti vytěsnění
72 Když rodič unese vlastní dítě

- 77 Ručení či pasivní solidarita osoby podepisující přihlášku pohledávky?
78 Bilance a plány ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila
79 Změna zákona o podnikání na kapitálovém trhu
80 Odvážný výklad přechodného ustanovení § 364 odst. 3 zákoníku práce
81 Rozhodnutí ESD – Právo na stávku vs volný pohyb služeb
83 Úpadek podle nového insolvenčního zákona
84 Nájemní smlouva na 100 let se považuje za smlouvu na dobu neurčitou
86 Právní režim garážových stání v bytovém domě
87 Odměna ustanoveného opatrovníka za úkon právní služby...
89 Teoretické problémy a historické vnímání práva vlastnit majetek v zrcadle 20. století
91 Obchodní tajemství a jeho zákonné znaky
92 Novela Zákoníku práce
94 Povinná identifikace podnikatele na obchodních listinách
96 Elektronický platební rozkaz
97 Zaměstnávání dětí dle platné právní úpravy
98 Právní povaha organizační složky podniku zahraniční osoby
98 „Restituční tečka“ a převody postupníkům těsně před „tečkou“
100 Úskalí doručování výpovědi z nájmu bytu bez přivolení soudu

událost

- 103 Předseda ČAK pokřtil novou knihu Aleše Pejchala a Ireny Válové

judikatura

- 104 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

profil

- 111 Advokátní kancelář Toman, Devátý & Partneři

různé

- 116 Nástrahy překladu právnických textů

knižní novinky

- 120 Domácí
129 Zahraniční

lifestyle

- 136 Nejlepší nehoda je ta, která se nestane

- 142 Blažek: Jaro a léto v právnickém šatníku
145 Portugalsko – Algarve
150 Pohyb, relaxace i zábava ve sportovním areálu Erpet golf centrum na Smíchově
153 Vyšehrad Victoria
154 www.kdechcibydlet.cz
155 Nízkoenergetické domy v nádherné šumavské přírodě

epravo.cz
MAGAZINE

Vydává: EPRAVO.CZ, a.s., IČ: 26170761 • Sídlo redakce: Pařížská 22, 110 00 Praha 1 • Telefon: 224 811 590 • Fax: 224 811 595 • www.epravo.cz • e-mail: info@epravo.cz • Šéfredaktor: Mgr. Jaroslav Vaško (jaroslav.vasko@epravo.cz) • Obchodní a marketingové oddělení: Jakub Karas, obchodní ředitel (jakub.karas@epravo.cz) • Grafický design a zpracování: IMPAX, spol. s r. o. • Tisk: Grafotechna Print, s. r. o. •

Registrace: MK ČR E 17011 pod č.j. 11769/2006 ze dne 31. 8. 2006, ISSN 1802-1492 • Fotografie na obálce: zdroj Mercedes-Benz ČR • Vychází 4x ročně, přetisk povolen jen se souhlasem redakce. •

Právo

dívali, mi vyšetřovatel pouze řekl: „Víte, nejhorší na tom je, že půjde za mým nadřízeným a ten spis se ke mně dostane jinou cestou.“ Pointa pak je, že asi za měsíc, když jsem se s vyšetřovatelem opět potkal, mi tento říkal: „Hádejte, jaký spis jsem dostal?“

Tímto úvodem bych rád sdělil, že za zásadní považuji nikoliv dokonalou právní úpravu, ale dodržování právní úpravy stávající. V České republice patří celkem asi k folkloru, že pokud převládne názor, že příslušná právní úprava nevyhovuje, popřípadě není dodržována, nejlepší cestou je změna této právní úpravy, nejlépe cestou zpřísnění sankcí.

K tomu bych těm, majícím právo rozhodovat, a těm, vědujícím vždy vše nejlépe, pouze doporučil, aby si zkusili vzpomenout na některé běžné chyby osob jim blízkých (musí se jednat o osoby jim blízké, neboť jedinou alternativou by byly chyby jejich a tito přece nikdy chyby nedělají, jinak by nemohli dělat to, co dělají ...). V běžném životě je přece spousta chyb, které se tak nějak přihodí prostě jen proto, že dotyčný zapomene, splete se, popřípadě „toho není schopen“. Pokud si jsem toho ale vědom, pak musím povinnosti u činnosti, kde již o něco jde, specifikovat a vymezovat s vědomím této skutečnosti. Tzn., že lidé budou dělat chyby – i když to budou chyby smrtelné – a stejně tak pokud se jedná o úmysl, zastavit hrozbou trestu lze toho „v zásadě slušného“, ten „neslušný“ ale ví, že to zvládne a nepřipadá v úvahu, že by ho kdokoliv mohl chytit. Možná pak paradoxně vyšší trest znamená, že dotyčný „neslušný“ ví, že se nesmí nechat chytit a úměrně

Kdysi jsem byl svědkem takového hezkého rozhovoru. Byl jsem u jednoho vyšetřovatele a mezi výsledky do jeho kanceláře přišel jeho kolega kriminalista se spisem a s žádostí o realizaci podezřelého. Onen můj vyšetřovatel se do spisu podíval a svému kolegovi řekl: „Co měl udělat, co v tom vidíš?“ a kolega řekl: „Podvod. Koupil si od xy to a to a nezaplatil mu.“ Vyšetřovatel se do spisu opět podíval a řekl: „No, zboží sice koupil, splatnost je tam, ale „až bude mít.“ (Tak doslova to nebylo, vyznění ale bylo stejné, lhůta byla jasně specifikovaná, nebyla nekonečná, poskytovala ale kupujícímu značnou volnost). Na to kolega kriminalista pokračoval: „A co takhle maření výkonu úředního rozhodnutí?“ Vyšetřovatel se zeptal v čem by mělo spočívat a odpověď zněla, že dotyčný má zákaz řízení motorových vozidel a jezdí. Na dotaz, z čeho to vyplývá, zněla odpověď: „Má na sebe napsané auto.“ Vyšetřovatel svému kolegovi klidně a trpělivě řekl, že se domnívá, že to asi bude málo a pokud by se podařilo nějak prokázat, že toto nebo jakékoliv jiné auto dotyčný skutečně řídí, že by to snad šlo. Poté, co kolega vyšetřovatele slovy „potřebovali bychom ještě nějaké paragrafy“ odešel a oba jsme se na sebe tak nějak rozpačité

a jeho dodržování

tomu může vzrůstat i brutalita, kterou by byl schopen v takovém případě použít – nevím, je to jenom dohad, ale...

V případě sankce je pak rozhodující, řekl bych, přiměřenost této sankce a včasnost, kdy sankce nastane. Opět nejlépe příklad – nejvyšší pokuta za přestupek v dopravě byla v mém případě 500 Kč, nicméně největší pokuta jakou jsem kdy obdržel byla 1000 Kč za pozdní provedení změny stavu v občanském průkazu, což je pochopitelně z hlediska závažnosti rozhodně nezanedbatelné provinění. Z hlediska včasnosti, opět bych použil průměr z dopravy – nemyslím si, když se za více jak půl roku dozvíte, co jste udělali, že budete reagovat určitou sebereflexí (jak byste to udělali bezprostředně po), ale spíše, že se pokusíte z celé situace nějak dostat (protože před sebou samými jste si svoje pochybení již dávno omluvili, v zásadě jste dospěli k závěru, že to bylo to jediné co jste mohli udělat, a pokud jde o případný trest, víte, že můžete být potrestáni až..., což pochopitelně znamená, že takové riziko nelze přijmout).

Vždy mě proto překvapuje neschopnost některé části veřejnosti uvažovat o věci vcelku a připustit si, že i když jsem v běžných věcech v pozici např. poškozeného, v určité situaci mohu být i v pozici škůdce. Pak ale není problém s tím, požadovat maximální tresty,

požadovat trest smrti a požadovat snížení hranice trestní odpovědnosti, což je ale poněkud dětské jednání, domnívám se.

K tomu již poslední odkaz na dopravu – byl zaveden bodový systém, pomocí kterého jsme se prakticky vrátili k předlistopadové úpravě (řidičské průkazy s „kupony“ platily navíc do konce roku 2007). Nevím, zda nová úprava znamenala cestu zpět, nebo kupředu, faktem ale je, že pokud jde o počet nehod a úmrtnost, nelze současné statistiky interpretovat jednoznačně pozitivně, jde-li je pozitivně interpretovat vůbec. Nicméně toto není překážkou k ohnivým diskusím na téma počet bodů, rychlost, apod. Nemám nic proti diskusím a vyjádření vlastního názoru, mám ale poměrně hodně proti tomu, aby někdo svůj názor vykládal jako obecnou pravdu. Já osobně se také domnívám, že zásadní chybou bylo zavedení povinnosti celodenního svícení, ale neříkám, že je to jediný správný názor. Pouze jako laik ze svého osobního pohledu vím, že přehlédnout dříve motocykl bylo velice obtížné, dnes je to velice snadné (právě svícení tramvajů a motocyklů jsem v dřívější úpravě hodnotil jako velice pozitivní prvek ke zvýšení bezpečnosti, protože nevšimnete-li si tramvaje, vždy prohraje, nevšimnete-li si motocyklu, vždy prohraje on). Nicméně převládl názor, že celodenní svícení je pozitivní a osvědčilo

se v severských zemích (kolik tam tak jezdí motocyklů) a půjdeme touto cestou, nikoliv cestou zemí jižnějších (kde ale motocyklů jezdí poněkud více, řekl bych). Můj názor na tuto jednotlivost je tedy jednoznačný, netvrdím ale, že je jediný správný a možný. Nejsem sice schopen v této věci jako jednotlivec nic změnit, mohu ale říkat svůj názor, na který mám právo a který mi nikdo nemůže vzít – může mě ale pochopitelně pomocí argumentů přesvědčit (naštěstí snad už nikoliv pomocí argumentů „soudruhu, měl bys pochopit...“).

No a tím se oklikou dostávám k realizaci práva – jedinou možností, aby bylo možné zajistit dodržování právních předpisů, je zajistit, aby sankce přicházela bezprostředně po závadném jednání a s intenzitou, která není likvidační (pochopitelně s ohledem k míře závažnosti provinění). To ovšem znamená zcela přednost „procesu“ před „hmotou“, domnívám se, a souhlas společnosti, faktický „souhlas“ sdělovacích prostředků, politiků, apod. Problémem ale je, že veškeré změny, které by se mohly dostavit, se dostaví, pokud vůbec, s časovou prodlevou, velice přesahující jakékoliv funkční období. Takže je vůbec šance, že by vůbec někdo uvažoval o tak nepopulárním jednání? Přesněji, máme ještě vůbec nějakou šanci? ■

MGR. JAROSLAV VAŠKO, ŠÉFREDAKTOR

Galavečer soutěže

SVŮJ ČESTNÝ TITUL „HLAVNÍ MĚSTO ČESKÉ JUSTICE“ POTVRDIL 25. LEDNA LETOŠNÍHO ROKU BRNO. V HOTELOVÉM KOMPLEXU BOBYCENTRUM SE NA SLAVNOSTNÍM VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ 3. ROČNÍKU CELOJUSTIČNÍ SOUTĚŽE PRÁVNÍK ROKU 2007, ORGANIZOVANÉ ČESKOU ADVOKÁTNÍ KOMOROU A SPOLEČNOSTÍ EPRAVO.CZ, SEŠLO NA DVA TISÍCE PRÁVNÍKŮ Z CELÉ REPUBLIKY – ADVOKÁTŮ, SOUDCŮ, STÁTNÍCH ZÁSTUPCŮ, NOTÁŘŮ, EXEKUTORŮ, PODNIKOVÝCH PRÁVNÍKŮ.

Akci, kterou ani letos nevynechal ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil, si nenechali ujít představitelé žádné z vrcholných brněnských justičních institucí – počínajíc předsedkyní Nejvyššího soudu Ivou Brožovou, přes předsedu Nejvyššího správního soudu Josefa Baxu, nejvyšší státní zástupkyni Renatu Veseckou až k ombudsmanu Otakaru Motejlovi a členům Ústavního soudu.

Skleněnou plastiku svatého Yva, patrona právníků, letos obdrželo jedenáct oceněných, pět žen a šest mužů. Do „Právníké síně slávy“ byla uvedena advokátka, první polistopadová ministryně spravedlnosti a bývalá předsedkyně České národní rady JUDr. Dagmar Burešová.

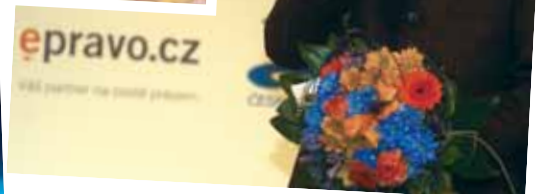
Ti, kteří se do Brna nedostali, si mohou videozáznam celého galavečera přehrát na www.cak.cz či www.epravo.cz.

Další, již čtvrtý ročník soutěže – Právník roku 2008 – bude zahájen na jaře letošního roku na webové stránce www.pravnikroku.cz. Informace najdete též na webových stránkách ČAK a v Bulletinu advokacie.

Předávání cen sv. Yva

▲ S velkým pohnutím přijímala cenu sv. Yva za obor rodinné právo JUDr. Marie Čilínková, advokátka z Prahy.

▲ Za vítěze oboru obchodního práva, JUDr. Martina Šolce, který musel na poslední chvíli odcestovat služebně do Bruselu, přebíral cenu koncipient z jeho kanceláře Mgr. Ing. Ivo Šimeček.

◀ Právnička roku 2007 v oboru občanské právo, předsedkyně Okresního soudu pro Prahu-východ a poradkyně ministra spravedlnosti pro oblast justice JUDr. Martina Kasiková.

▲ Letos poprvé byla udílena cena v oboru pracovního práva. Její nositelkou se stala JUDr. Nataša Randlová z AK Procházka/Randl/Kubr.

◀ Právničkou roku 2007 v trestním právu se stala „živá legenda“ tohoto oboru, profesorka JUDr. Dagmar Císařová, DrSc., vysokoškolská pedagožka Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

◀ Cenu v oboru právo duševního vlastnictví si odnesl prof. Dr.h.c. JUDr. Jan Kříž, CSC., advokát z advokátní kanceláře Kříž a Bělina.

▲ Právníkem roku 2007 v oboru občanských a lidských práv a práva ústavního se stal JUDr. Aleš Pejchal z AK Pejchal, Nespala a spol., který v počtu hlasů od odborné poroty předběhl i předsedu Ústavního soudu.

◀ Svatého Yva za zvláštní obor vyhlášený organizátory soutěže pro rok 2007 – finanční a bankovní právo – získal JUDr. Jaroslav Havel, advokát z advokátní kanceláře Havel&Holásek s. r. o.

▲ První cenu sto tisíc korun, sponzorovanou Českou advokátní komorou, a skleněnou plastiku svatého Yva získal v kategorii Talent roku 2007 Mgr. Petr Opluštil, advokátní koncipient z AK Havel&Holásek s. r. o. za práci s názvem „Právní analýza odpovědnosti znečišťovatelů za ekologické škody na nemovitostech.“ Druhou a třetí cenu tentokrát odborná porota neudělila.

▲ Právníkem roku 2007 voleným laickou veřejností se stal již podruhé za sebou JUDr. Tomáš Sokol z AK Brož&Sokol&Novák. „Karel Gott většinou říká, že to nečekal,“ dobíral si známého pražského advokáta moderátor večera Marek Eben.

Vítězové soutěže Právník roku 2007

Občanské právo

JUDr. Martina Kasíková, předsedkyně Okresního soudu pro Prahu-východ a poradkyně ministra spravedlnosti pro oblast justice

Obchodní právo

JUDr. Martin Šolc, advokát z advokátní kanceláře Kocián Šolc Balašík sdružení advokátů

Rodinné právo

JUDr. Marie Cilínková, samostatná advokátka z Prahy

Pracovní právo

JUDr. Nataša Randlová, advokátka z advokátní kanceláře Procházka/Randl/Kubr

Trestní právo

Prof. JUDr. Dagmar Císařová, DrSc., vysokoškolská pedagožka Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze

Právo duševního vlastnictví

Prof. Dr.h.c. JUDr. Jan Kříž, CSc., advokát z advokátní kanceláře Kříž a Bělina

Občanská a lidská práva a právo ústavní

JUDr. Aleš Pejchal, advokát z advokátní kanceláře Pejchal, Nespala a spol.

Finanční a bankovní právo

JUDr. Jaroslav Havel, advokát z advokátní kanceláře Havel&Holásek s. r. o.

Talent roku

Mgr. Petr Opluštil, advokátní koncipient z advokátní kanceláře Havel&Holásek s. r. o.

Právník roku volený laickou veřejností

JUDr. Tomáš Sokol, advokát z advokátní kanceláře Brož & Sokol & Novák

Právnická síň slávy

JUDr. Dagmar Burešová, advokátka, první porevoluční ministryně spravedlnosti a bývalá předsedkyně ČNR

▲ Za celoživotní přínos právnické profesi vstoupila do Právnické síně slávy advokátka, exministřyně spravedlnosti a bývalá předsedkyně České národní rady JUDr. Dagmar Burešová. V zastoupení loňského laureáta in memoriam JUDr. Zdeňka Kesslera jí cenu svatého Yva předala jeho dcera, ústavní soudkyně JUDr. Dagmar Lastovecká. Osobním dopisem laureátce gratuloval exprezident Václav Havel.

▲ K převzetí ceny doktorku Burešovou doprovodil na pódium předseda ČAK JUDr. Vladimír Jirousek.

◀ Ve stoje jí tleskal celý sál...

▼ Svě rámě nabídl čerstvé obyvatelce Právnické síně slávy i ministr spravedlnosti. Čím pak je oba rozesmál další Právník roku 2007, JUDr. Tomáš Sokol?

právník roku 2007

Galavečer Právnicka roku 2007 přinesl radost nejen jedenácti novým majitelům skleněných plastik svatého Yva. Dva sponzorské dary, každý ve výši sto tisíc korun, na pódiu převzali představitelé dvou charitativních organizací – Denního a celoročního stacionáře s chráněnou dílnou v Brně-Kohoutovicích a Bílého kruhu bezpečí, občanského sdružení, které pomáhá obětem trestných činů. Na horním snímku zpovídá moderátor Marek Eben vedoucí kohoutovického stacionáře paní Hanu Macháčkovou, její zástupce, Mgr. Jiří Kretík, jako „silný muž“ zatím drží v ruce šek od společnosti Cheneva Consulting Finance a EPRAVO.CZ. Na druhém snímku je terčem moderátorovy zvědavosti prezidentka Bílého kruhu bezpečí Mg. Petra Vitoušová, rozhovor sledují vrcholní představitelé tří dárcovských organizací – prezident Exekutorské komory ČR JUDr. Juraj Podkonický, prezidentka Unie podnikových právníků ČR JUDr. Marie Brejchová a prezident Notářské komory ČR JUDr. Martin Foukal.

▼ Dlouholetý brněnský advokát, nyní působící v pražské advokátní kanceláři Toman, Devátý & partneři JUDr. Roman Polášek převzal za přínos české advokacii grafický list s vyobrazením Kaňkova paláce.

▲ Součástí galavečera byl i křest nového časopisu Česká judikatura. Prvním, čerstvě vydaným číslem se na pódiu přišli pochlubit jeho vydavatelé – za EPRAVO.CZ předseda představenstva Mgr. Miroslav Chochola (na snímku s maketou časopisu v ruce) a za kancelář Brain Team její ředitel JUDr. Karel Havlíček. Na úspěch časopisu si poté připili hned se dvěma kmotry – předsedou ČAK JUDr. Vladimírem Jirouskem, za druhého kmotra, prezidenta Soudcovské unie JUDr. Jaromíra Jirsu, kterému bohužel cestou do Brna vypověděl na 140. kilometru dálnice D1 službu jeho vůz, pohotově „zaskočil“ čestný prezident Soudcovské unie JUDr. Jan Vyklický.

▶ Celý večer moderoval s vtipem a šarmem sobě vlastním Marek Eben. Ministra Pospíšila, který, stejně jako vloni předával cenu v kategorii Talent roku, dovedl po slovní přestřelce až k výroku, že „není dobře se v politice zamýšlet, protože to pak špatně skončí.“ Ten, kdo už začíná trpce litovat, že letos do Brna nepřišel, si ale bude moci vychutnat „živého Ebena“ na galavečeru 23. ledna 2009 v Praze.

▲ Stejně jako vloni slavnostní večer otevřelo vystoupení ženského smyčcového kvarteta Vítězslavy Kaprálové přednesem skladby Borise Urbánka na motivy klavírního koncertu Jana Nepomuka Kaňky mladšího, nestora české advokacie, skladatele a autora advokátské hymny.

▶ Doktor Jirousek s vervou vysvětluje... a ministr Pospíšil pozorně naslouchá. Přesvědčuje ho předseda ČAK, že by již příští rok rád předával jednu z cen oblečen ve slavnostním taláru?

▼ Ombudsman JUDr. Otakar Motejl, kterému vloni nemoc zabránila v osobním převzetí ceny svatého Yva za vítězství v kategorii občanská a lidská práva, se pro letošní galavečer stal galantním společníkem doktorky Burešové.

▼ ◀ Zkraje večera bylo ještě možné vidět v rukou hostů i sklenky s vodou. Ale zato později... Na snímku (zleva) předseda Obvodního soudu pro Prahu 10 a český prezident Soudcovské unie JUDr. Jan Vyklický, nejvyšší státní zástupkyně JUDr. Renata Vesecká a prezident Notářské komory JUDr. Martin Foukal s manželkou.

◀ Jak ukázaly další hodiny, slavnostní, vtipné i dojemné předávání cen svatého Yva bylo začátkem dlouhého večera plného příjemných setkání, dobrého pití a jídla (na snímku), zpěvu a tance až do pozdních ranních hodin.

▼ V Café de Paris hrál k tanci orchestr B. Urbánka se zpěvákem Petrem Němcem. Jejich jazz, funk i soul právníky všech profesí pořádně rozparádil.

◀ Celý Chateau Restaurant si zpíval se skvělou brněnskou cimbalovkou Ponava. Neměla by chybět ani za rok v Praze.

V jednom ze sálů
na galavečeru také vystoupil
známý zpěvák a vystudovaný
právník **Janek Ledecký**.

▲ Ledeckého koncert znovu zaplnil Laser Show Hall, největší sál BOBYCENTRA. „Vidím tady řadu spolužáků a hlavně učitelů,“ poznamenal zpěvák při pohledu z pódia do sálu.

14

◀ ▲ ...a pak všichni tančili a tančili!

► Na odcházející dvojice čekaly růže a drobné dárky od sponzorů. Připomeňme si ty nejvýznamnější – generálního partnera Právníka roku 2007 společnost Mercedes-Benz, Českou spořitelnu – hlavního finančního partnera, i další společnosti – Vodafone, Nespresso, CK Fischer, Provident Financial a České Radiokomunikace.

Aktuálně

*aktuality
ze světa
práva*

Novela umožní vracet zemědělcům spotřební daň i z bionafty

Pokud budou zemědělci při práci na poli jezdit na bionafu, hrozí jim, že nedostanou od státu zpět část spotřební daně, jak tomu bylo doposud. Nynější zákon o spotřební dani to totiž neumožňuje. Napravit to má novela, se kterou přišla skupina poslanců spolu s ministrem zemědělství Petrem Gandalovičem.

Podle prezidenta Agrární komory Jana Veleby je vratka spotřební daně pro zemědělce velmi důležitá. „Naprostě s tím (novelou) souhlasíme. Vratka činí šest korun na litr nafty bez ohledu na to, kolik stojí. Je to významná položka a pokud by nebyla, tak by to mělo vážný dopad na konkurenceschopnost českých zemědělců,“ řekl novinářům Veleba.

Zákon ukládá přimíchávat do motorové nafty dvě procenta metylesteru řepkového oleje (MEŘO) nebo ethylesteru řepkového oleje (EEŘO). Na tuto nízkoprocentní směs se ale podle nynějšího zákona o spotřební dani nevztahuje možnost vracet zemědělcům část daně, upozorňují předkladatelé.

„Zákon o spotřební dani nezná čistou naftu, tu už u pumpy neseženete, zákon už zná jenom směs,“ řekl novinářům předseda sněmovního zemědělského výboru Jiří Papež

(ODS). Vratka se ale týká pouze čisté nafty, a zemědělci by tak neměli nárok vůbec na nic, upozornil.

Zemědělci mají nárok na vrácení 60 procent spotřební daně, kterou zaplatili za naftu při jejím nákupu a kterou spotřebovali při zemědělských činnostech. Tímto způsobem podle Papeže dostávají ročně kolem 1,5 miliardy korun. Novela nyní rozšiřuje vratku i na naftu s maximálně pěti procenty biosložky.

Povinné přimíchávání ukládá novela zákona o ochraně ovzduší a dalších zákonů, kterou sněmovna přijala minulý rok v květnu. „Prostě si toho nikdo nevšiml, když se ten zákon schvaloval,“ dodal Papež. Návrh by měli poslanci projednat na některé z příštích schůzí. Předkladatelé navrhuji, aby ji sněmovna schválila již v prvním čtení. Navrhovaná účinnost je dnem vyhlášení.

„Je to (novela zákona o spotřební dani) náprava legislativní chyby, která se stala při projednávání balíku zákonných změn v souvislosti s přimícháváním biopaliv do nafty a benzínu,“ řekl po jednání vlády novinářům Gandalovič, podle kterého dostávají vratku spotřební daně zemědělci ve většině zemí EU.

Pokud by čeští zemědělci neměli možnost dostat zpět část spotřební daně, tak by se podle Gandaloviče zhoršila jejich konkurenceschopnost. „Jsem rád, že i když vláda nevidí různé výjimky z daňových zákonů nikterak pozitivně, že k tomu zaujala neutrální stanovisko a nechala na Poslanecké sněmovně, aby napravila tuto chybu,“ podotkl. ■

Tzv. kontaktní norování povoleno

Lovečtí psi zřejmě budou opět moci při výcviku přijít do kontaktu s lovenou zvěří. Dosud je liška ve cvičné noře od psa oddělena mřížkou, poslanci ale přehlasovali Senát a již podruhé podpořili ustanovení, které tuto mřížku v podstatě odstraňuje.

Poslanci uvedenou věc podpořili v rámci schvalování novely zákona na ochranu zvířat proti týrání. Poprvé to udělali již minulý rok v prosinci, Senát jim ovšem v lednu novelu vrátil s tím, že si kontaktní norování nepřeje. Dolní komora ale Senát přehlasovala a potvrdila svou původní verzi.

Zastánci zachování mřížky argumentovali mimo jiné tím, že kontaktní norování je v rozporu s dohodou Rady Evropy o ochraně zvířat v zájmových chovech. Odstraněním mřížky podle nich Česko dělá v ochraně živočichů krok zpátky. Ani dnešní praxe, kdy mřížka ve cvičné noře je, není podle nich pro lišky nijak příjemná. „Chcete si to někdo vyzkoušet?“ tázal se řečnický Přemysl Rabas (Strana zelených). Snažil se proto sněmovnu přesvědčit, aby aspoň mřížku zachovala.

Kritici oddělení psa a lišky ale argumentují tím, že norníka je třeba před skutečným norováním řádně vycvičit, čemuž prý mřížka brání. Nevycvičený pes je pak v praxi vystaven neúnosnému riziku a jde naopak o týrání tohoto psa, míní. Myslivci mají potom strach své psy do nor vůbec pouštět, lišky jsou přemnožené, což podle některých poslanců vede k úbytku jiné zvěře - křepelek či třeba zajíců. „Nám vlastně ubylo i norování a zvětšil se počet lišek,“ poznamenal k dopadům současné legislativní úpravy například Karel Kratochvíle (ČSSD). Někteří poslanci se ohradili proti tomu, aby byli myslivci líčení jako škůdci. Jsou to podle nich právě myslivci, kteří chrání přírodu.

Senátní verze, tedy ta zachovávající mřížku, ve sněmovně neuspěla jen těsně - k jejímu schválení chyběly tři hlasy. Pro byli všichni přítomní zelení, drtivá většina lidovců, další kluby hlasovaly nejednotně.

Potom se hlasovalo o původní sněmovní variantě, která mřížku odstraňuje. Tato verze již dostatečnou podporu získala. Kdyby totiž sněmovna neschválila ani ji, celá novela by „spadla pod stůl“. Ministr zemědělství Petr Gandalovič (ODS) na poslance apeloval, aby to nedopustili, protože předloha se týká i mnoha dalších oblastí. „Na jedné straně aplikuje evropské právo především v oblasti dopravy zvířat, za druhé je to norma, která upřesňuje postavení ústřední komise na ochranu zvířat,“ uvedl. ■

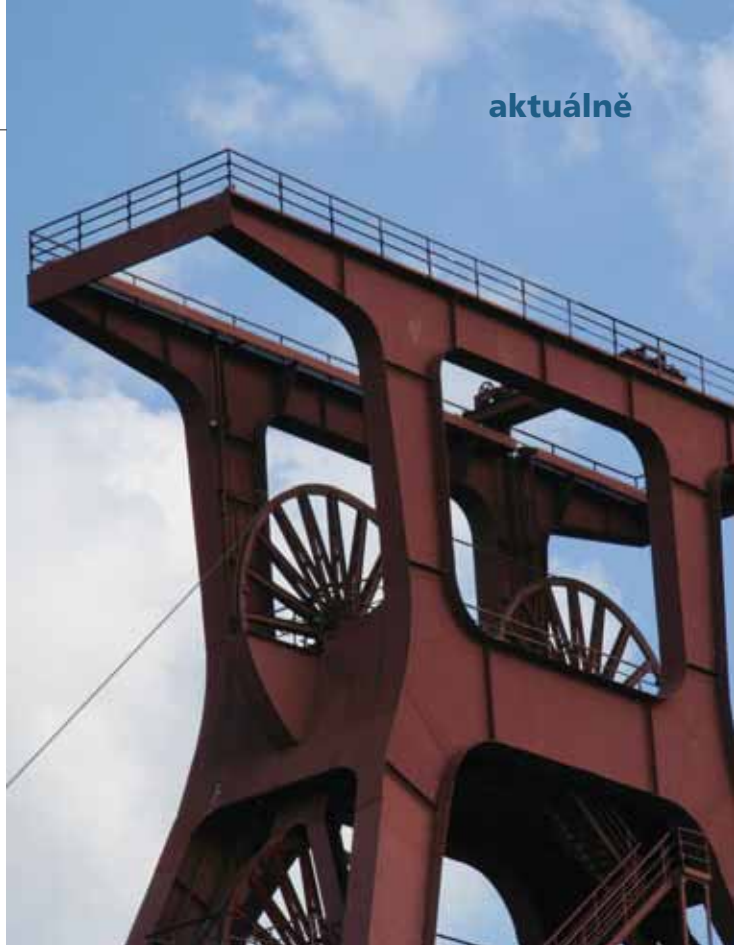
Zrušení práce žen v podzemí

Zákaz práce žen v podzemí přestane zřejmě v budoucnu platit. Sněmovna souhlasila s návrhem na vypovězení úmluvy Mezinárodní organizace práce z roku 1935 a s ní související části Evropské sociální charty, které omezují ženskou práci ve fyzicky obtížném prostředí. Pro zrušení zákazu se našly hlasy nejen ve vládní ODS, ale i v opoziční ČSSD, jen komunisté byli proti. Přítomní lidovci se převážně zdrželi. Návrhem se nyní bude zabývat Senát.

„Návrh směřuje ke sladění našich závazků s požadavky evropské legislativy v oblasti rovnosti žen a mužů,“ informoval poslanca ministr práce Petr Nečas (ODS). Zákaz práce žen například v dolech je podle vlády v rozporu s principem rovných příležitostí pro muže a ženy. Například příslušná evropská směrnice stanoví zákaz diskriminace na základě pohlaví. Také podle Evropského soudního dvora je nepřijatelné, aby byly ženy vyloučeny z určitého typu zaměstnání. Měla by jim však být poskytnuta větší míra ochrany než mužům.

Nečas ujišťoval přítomné poslance, že vypovězení úmluvy nesměruje k nucení žen, aby přijaly fyzicky namáhavé zaměstnání. „Nadále budou využívány standardní mechanismy k výběru vhodných zaměstnání, které již nyní existují v zákoně o zaměstnanosti,“ dodal.

Poslanec ČSSD Zdeněk Jičínský oznámil, že důvody pro vypovězení smlouvy sice uznává, ale považuje je za ne zcela přesvědčivé. „Já si osobně myslím, že rovnoprávnost mužů a žen neznamená, že se má vést tak důsledně, jak je to například v této věci,“ řekl. Podotkl však, že nepřijetím tohoto návrhu by se Česká republika dostala do zbytečných mezinárodněprávních komplikací. „Přeci jenom si myslím, že při úvaze o určitých věcech se nemáme vzdávat práva na vlastní názor, na vlastní rozum,“ uvedl. „Jinak si myslím, že je to

nesmysl, ale děj se vůle boží,“ shrnul svůj projev.

Ministr Nečas jeho vystoupení ocenil. „Nestává se často, abych tady řekl, že pod slova pana poslance Jičínského bych se podepsal včetně závěrečného svolání,“ prohlásil.

Návrhem se nyní zabývá dále Senát, protože k vypovězení úmluvy je zapotřebí obou komor parlamentu. Česká republika může podle návrhu a podle sjednaných pravidel úmluvu vypovědět až do letošního 30. května. Výpověď začne platit rok poté, kdy ji zapíše Mezinárodní úřad práce, což je součástí Mezinárodní organizace práce. Výpověď části Evropské sociální charty bude nutné podat nejdéle do 3. června, aby mohla vstoupit v účinnost od 3. prosince. ■

Poslanecká sněmovna schválila novelu, která má podpořit sdružení mládeže

Podpořit sdružení, která pracují s dětmi a mládeží, má novela, jejíž návrh hladce schválila sněmovna. Nyní tedy předlohu posoudí Senát. Novela zařazuje sdružení dětí a mládeže mezi ty organizace, jimž může veřejná správa poskytnout státní nemovitost k bezúplatnému užívání a nemusí po nich chtít běžný komerční nájem.

Zákon již teď vyjmenovává řadu subjektů, které mohou budovy vlastněné státem využívat zdarma, sdružení dětí a mládeže tam ale zatím výslovně uvedena nejsou. Dosud legislativa takovou výhodu přiznává organizacím, které působí na poli sociálním či humanitárním, hasičům, záchranářům, případně organizacím vzdělávacím, vědeckým, kulturním, sportovním a také subjektům, které se věnují ochraně přírody a péči o životní prostředí.

„Není jediný argument, který by ospravedlňoval uplatňování odlišného režimu vůči sdružením dětí a mládeže,“ míní autoři návrhu novely zákona o majetku České republiky. Předlohu vypracovala skupina 12 poslanců ze všech sněmovních stran. ■

Poslanecká sněmovna schválila návrh zákona o nabídkách převzetí

Poslanecká sněmovna v závěrečném čtení schválila návrh nového zákona o nabídkách převzetí. Zákon řeší situace, kdy akcionář získá určitý podíl na hlasovacích právech a musí ostatním akcionářům nabídnout odkup jejich podílů. Ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil před poslanci zopakoval, že tento návrh startuje revizi obchodního práva a je základem nového obchodního zákoníku. Norma nyní zamíří do Senátu a k podpisu prezidentovi.

Podle Pospíšila jde o dobrovolnou záležitost, a nikoli takzvaný squeeze-out, tedy vytěsňování malých akcionářů. Tím se

nyní zabývá Ústavní soud. Až vydá své rozhodnutí, bude nutné zákon novelizovat, řekl již dříve zpravodaj k zákonu Daniel Rován (ODS).

Zákon má drobným podílníkům umožnit, aby včas mohli prodat své akcie, pokud se změní vlastnická struktura společnosti. Obchodní zákoník bude nyní nadále obsahovat pouze obecnou úpravu veřejného návrhu akcionářům na koupi akcií. Nový zákon se zaměří pouze na návrh související s ovládnutím cílové společnosti.

Poslanci schválili dále novelu zákona o Celní správě ČR. Podle této novely bude moci Celní ředitelství v Českých Budějovicích vydávat nebo rušit osvědčení, které některým firmám dává statut tzv. oprávněného hospodářského subjektu. Tyto firmy pak mohou využívat úlevy ve vztahu k celním kontrolám, které se týkají bezpečnosti a zabezpečení. Mohou také využívat zjednodušené postupy stanovené v celních předpisech. ■

Zpřísnění trestů za korupci odloženo, čeká se na nový kodex

Zpřísnění trestů za korupci veřejných činitelů se zatím odkládá. Poslanecká sněmovna na návrh ústavně-právního výboru vypustila z vládního návrhu novely trestního zákona zvýšení trestní sazby za přijímání úplatků z původních osmi na 12 let vězení a další úpravy, jako například trest zákazu činnosti zkorumpovaných funkcionářů či možnost zabavení majetku.

Předseda ústavně-právního výboru Marek Benda (ODS) i ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil (ODS) počítají s tím, že sněmovna zpřísnění trestů zahrne do nového trestního zákoníku. „Není to žádné odložení na neurčito, ale bude to více méně diskutováno současně během jara tohoto roku,“ řekl Pospíšil. Nový trestní zákoník již byl schválen vládou a sněmovna by ho měla začít projednávat v březnu.

V rámci projednávání novely trestního řádu sněmovna nicméně některá protikorupční opatření schválila. Pracovníci finančních úřadů podle návrhu dostanou povinnost informovat policii, mají-li podezření, že došlo ke korupci nebo praní špinavých peněz. Dosud se v tomto smyslu mohou odvolávat na pravidla mlčenlivosti. ■

Sněmovna podpořila novou úpravu přeshraničních fúzí

Poslanecká sněmovna ve třetím čtení podpořila nový návrh zákona o přeměnách obchodních společností a družstev. Spolu s ním schválila i novelu řady souvisejících zákonů. Zákon řeší problematiku přeshraničních fúzí. Návrhy se nyní bude zabývat Senát a poté zamíří k podpisu prezidentovi.

Podle ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila nebylo toto téma v českém zákoně dosud kvalitně upraveno. Zákon zatím upravuje fúze pouze u akciových společností. Nová norma se má do budoucna stát jedním z pilířů nového obchodního zákoníku. Podle zpravodaje k zákonu Jaroslava Plachého (ODS) snižuje návrh administrativní náklady a zvyšuje mobilitu obchodních společností a družstev. Výhledově vytváří i podmínky pro vznik

nových pracovních míst, a to především v pohraničí, které podle jeho slov obdobný impulz ke svému rozvoji nutně potřebuje.

Na nesouhlas sociální demokracie narazilo ustanovení v pozměňovacím návrhu ústavně-právního výboru. Ten zúžil původně navrhovaný zákaz přeshraniční fúze investičních společností a fondů pouze na investiční fondy. „Obávám se toho, že by právě to, co jsme dnes schválili, mohlo být využito pro případnou trestnou činnost, pro to, aby nějaké prostředky zmizely v zahraničí,“ řekl novinářům poslanec ČSSD Miloslav Kala. Původní ustanovení, které zahrnovalo i investiční společnosti, bylo bezpečnější, domnívá se. Investiční fondy podle něj budou moci fúzovat i nadále, ale jen za určitých podmínek.

Ministr Pospíšil ustanovení hájí s tím, že jde o překlad příslušné evropské směrnice. Podle mluvčí České národní banky Pavlína Bolfové jde o transpoziční opatření, které v zákoně být musí. Z tohoto článku v zásadě plyne nemožnost přeshraničních fúzí akciových společností, kterou jsou současně otevřenými fondy kolektivního investování. Poslanci tento pozměňovací návrh přesto přijali. ■

Sněmovna podpořila návrh, aby za chodníky zodpovídali majitelé

Poslanecká sněmovna v prvním čtení podpořila senátní návrh, podle něhož by už majitelé domů neměli být odpovědní za škody způsobené stavem přilehlých chodníků, pokud zároveň nejsou jejich vlastníky. Chodníky a hlavně jejich úklid v zimě by tak měly plně na starosti zpravidla obce. Nyní se novelou budou zabývat sněmovní výbory.

Autor návrhu, senátor Jaroslav Kubera (ODS), zdůraznil,

že tato novela se netýká úklidu a uklízení sněhu. „Ten zákon je o tom, že vrací do normálu minulý stav, kdy se činí odpovědným někdo za nemovitost, která mu nepatří,“ řekl před poslanci.

Kubera považuje za absurdní nynější stav, kdy vlastník domu odpovídá za škody na chodníku, který mu nepatří.

Poukázal například na to, že když někdo opravuje svůj dům a na chodník postaví lešení, musí za tento zábor platit. Také podnikatel, který si chce postavit na chodník reklamní poutač, za to musí zaplatit.

Majitelé domů nesou odpovědnost například za to, když se na zledovatělém chodníku někdo zraní. Novela by tuto odpovědnost převedla zpravidla na obce a kraje, které jsou většinou proti škodě způsobené třetím osobám pojištěny. „Opakuji znovu: 99 procent obcí v České republice je pojištěných,“ tvrdí Kubera.

U řady poslanců se však návrh setkal s negativní odezvou. Zpravodaj Miloslav Kala (ČSSD) navrhl jeho zamítnutí. Pozastavil se nad důvodovou zprávou, kde je uvedeno, že dopady na obecní rozpočty nelze určit, protože se budou odvíjet na rozhodnutí zastupitelstev o pojištění proti škodám. Poukázal na to, že podle legislativních pravidel je podmínkou projednání jakéhokoli zákona uvedení dopadů i na obecní rozpočty.

Stanislav Křeček (ČSSD) připomněl přísloví „zameť si před vlastním prahem“ a označil ho za morální povinnost pro každého, že si má před svým vlastním prahem zamestat. „I za první republiky byly osmdesátileté babičky o berlich a nikoho nenapadlo, že by někdo jiný než majitel domu měl ten chodník uklízet,“ prohlásil. Mezi odpůrce se zařadil i bývalý telnický starosta Ladislav Šustr (KDU-ČSL) nebo poslanec ČSSD Zdeněk Jičínský.

Mezi zastánce návrhu se naproti tomu přiřadil i místopředseda ČSSD David Rath, který v jiných případech často návrhy ODS neváhá kritizovat, a návrh podpořil. Rath například navrhl, aby člověk, který nemůže sám chodník uklí-

dit, měl možnost si tuto službu objednat a zaplatit například u technických služeb. „Málo s čím se s panem senátorem Kuberou shodnu, třeba jeho názory na kouření považuji za poměrně bizarní. Ale v tomto myslím, že má větší díl pravdy,“ prohlásil. Bývalý ministr práce Zdeněk Škromach (ČSSD) navrhl, že by úklid mohli zajišťovat nezaměstnaní. ■

Schváleny vyšší pokuty za nepořádek

Poslanecká sněmovna přehlasovala senátní veto a schválila novelu zákona o hlavním městě Praze, která výrazně zvyšuje pokuty občanům i podnikatelům za nepořádek na jejich pozemcích. Senátorům se nelíbilo zejména to, že pokuty na území hlavního města by byly mnohonásobně vyšší než mimo Prahu.

Nyní mohou obyvatelé Prahy dostat za nepořádek na svých parcelách, pokud tím narušují vzhled městské části, pokutu až 50 000 korun. Podle novely může být pokuta až dvojnásobná. Mimo Prahu však mohou dostat provinilci pokutu nejvýše 10 000 korun.

Pro podnikatele by měl postih vzrůst z nynější maximální výše 100 000 korun na půl milionu korun. Podnikatelé, kteří znečistí veřejné prostranství, by mohli dostat až milionovou pokutu místo nynější půlmilionové.

Praha si od zvýšení pokut slibuje, že lidé či firmy budou více nuceni udržovat na svých pozemcích čistotu. Podle senátorů je však toto řešení nesystémové, zakládá nerovnost před zákonem a neposkytuje fyzickým osobám záruku spravedlivého procesu. Podle senátora Miloslava Pelce (ODS) totiž mění přestupek na správní delikt, u kterého nemá být nutné prokazovat zavinění. Senát proto začátkem loňského prosince předlohu zamítl. Poslanci ho ale přehlasovali, a novela tak nakonec zamíří k podpisu prezidentu Václavu Klausovi. ■

Poslanecká sněmovna podpořila senátní návrhy u veřejných zakázek

Poslanecká sněmovna na návrh Senátu zpřesnila některá ustanovení zákona o veřejných zakázkách. Novela umožňuje, aby finanční hranice pro nadlimitní veřejné zakázky do budoucna stanovovala vláda podle nařízení Evropské unie tak, aby kvůli tomu nebylo třeba každý druhý rok měnit zákon o veřejných zakázkách.

Senát navrhl změnit očíslování některých ustanovení novely tak, aby odpovídala realitě. Týká se to veřejných zakázek na stavební práce a na služby. Poslanci senátní návrh podpořili a novelu přijali ve znění schváleném Senátem.

Novela o veřejných zakázkách umožní podle vlády pružně a včas reagovat na změny konkrétních finančních limitů ze strany Evropské unie. Vláda tak chce předejít situaci, kdy nové limity nebudou včas převedeny do českého právního řádu, který se tímto dostane do rozporu s evropským právem.

Evropská komise má podle evropských směrnic o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek ověřit finanční limity každé dva roky a v případě potřeby je upravit. Upravené limity má zveřejnit v Úředním věstníku EU vždy na počátku listopadu před začátkem roku, od kterého budou nové finanční limity platit.

Změna se týká nadlimitních veřejných zakázek. Zatím podle zákona stanoví hranice od 4,29 milionu korun do 13,215 milionu korun podle druhu veřejné zakázky s výjimkou zakázek na stavební práce, u nichž finanční limit činí 165,288 milionu korun. ■

Poslanecká sněmovna podpořila zrušení přijímacího řízení mezi stupni gymnázia

Studenti víceletých gymnázií, kteří úspěšně ukončili nižší stupeň školy, budou zřejmě postupovat do vyššího stupně automaticky. Nečekalo by je tedy přijímací řízení. Počítá s tím novela školského zákona, kterou znovu schválila Poslanecká sněmovna. Nyní novelu posoudí prezident Václav Klaus.

Poslanci novelu podpořili již minulý rok, Senát ji ale dolní komoře vrátil s pozměňovacími návrhy. Sněmovna ji schválila včetně těchto senátních připomínek. Znamená to, že z textu vypadly pasáže, které se zkoušek na gymnáziích netýkaly a do novely přibýly až dodatečně při předchozím sněmovním projednávání.

Pokud jde o přijímací řízení do vyššího stupně víceletého gymnázia, školský zákon ho zavedl již před několika lety. Mělo to umožnit žákům devátých ročníků základních škol zapojit se do víceletých studijních programů a odhalit gymnazisty, kteří na studium nestačí. Minulý rok se řízení poprvé dotklo studentů šestiletých gymnázií, podle dosavadní normy by ale v budoucnu čekalo i na studenty osmiletých gymnázií. „Ohlasy z praxe od učitelů a ředitelů škol na tento zavedený institut jsou jednoznačně negativní,“ uvedla minulý rok tehdejší ministryně školství Dana Kuchtová (Strana zelených).

Ačkoli parlament nakonec se zrušením přijímacího řízení souhlasil, ve sněmovně i v Senátu měla novela také své kritiky. Třeba předsedkyně klubu KDU-ČSL Michaela Šojdrová při loňském projednávání uvedla, že by bylo lepší řízení zachovat. Studenti nižších stupňů gymnázií by podle ní

nemuseli do vyššího stupně podávat přihlášku a pokud by splnili prospěchové kritérium, postoupili by i bez něj rozhodnutím ředitele. Úplné zrušení přijímacího řízení by ale podle Šojdrové byla chyba. Jde o to motivovat studenty, aby si uvědomili, že jsou na výběrové škole a že jsou od nich žádány určité výsledky, uvedla v říjnu.

Také poslanec KSČM Milan Bičík tehdy novelu kritizoval. V podstatě se tím podle něj uzavírá cesta pro absolventy devátých ročníků základních škol, jak se začlenit do víceletého gymnázia. V rámci snahy uchránit nadbytečného stresu z přijímacího řízení žáky gymnázií, tak podle Bičíka parlament omezuje mnohem početnější skupinu absolventů základních škol.

Jeho tvrzení však odmítla například jedna ze spoluautorek novely Olga Zubová ze Strany zelených. „Tyto zkoušky prostě nemají smysl,“ řekla a její názor podpořil i lidovecký ministr Cyril Svoboda. Rovněž on se na rozdíl od své stranické kolegyně Šojdrové přimluvil za zrušení přijímacího řízení mezi nižším a vyšším stupněm víceletého gymnázia. „Neříkejme si, že něco zlepšíme tím, že budeme traumatizovat studenty,“ prohlásil.

Vedení gymnázií někdy upozorňují na to, že žáci devátých tříd nemají o zapojení do „rozjetého programu“ zájem. Organizace přijímacího řízení tak prý byla pro mnohé školy jen zbytečnou administrativní zátěží. Novelu, která řízení ruší, sněmovně předložila skupina poslanců ČSSD a zelených.

Sněmovna minulý rok navrhla, aby novela dále zrušila povinnost pro zřizovatele škol s vyučovacím jazykem národnostních menšin hradit zvýšené náklady na vzdělávací činnost, pokud mají málo žáků. Senát tuto část doporučil vypustit. Horní komora chtěla odstranit i tu část, podle níž by se Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání (Cermat) nestalo státní příspěvkovou organizací. Sněmovna Senátu vyhověla, přimluvil se za to i ministr školství Ondřej Liška (Strana zelených). Podle něj by pasáž, která se týká Cermatu, mohla zkomplikovat přípravu státních maturit. ■

Poslanecká sněmovna podpořila úvěr EIB na dopravní projekty

Poslanecká sněmovna v prvním čtení podpořila návrh zákona o přijetí úvěru od Evropské investiční banky. Půjčku v objemu až 34 miliard korun bude moci stát použít na spolufinancování projektů z operačního programu Doprava. Nyní se jím bude zabývat sněmovní hospodářský výbor. Poslanci výboru zkrátili lhůtu na projednání na tři dny.

Půjčka by se měla čerpat v letech 2008 až 2010 se splatností 40 let ode dne podpisu smlouvy o úvěru. Program Doprava je největším operačním programem a představuje až

22 procent peněz, které může ČR v příštích letech z evropských fondů obdržet. Češi budou mít pro roky 2007 až 2013 k dispozici 5,77 miliardy eur, tedy až 150 miliard korun. Peníze z tohoto programu jsou určeny především na rozvoj dálniční a železniční sítě. ■

ČSSD neuspěla s návrhem na snížení DPH na pět procent

Sociální demokracie ve sněmovně neuspěla s návrhem, aby snížená sazba daně z přidané hodnoty klesla zpět na pět procent ze současných devíti. Tam ji od ledna posunula reforma veřejných financí a ČSSD tvrdí, že to vede ke zdražení nejen potravin, ale třeba i léků nebo nájemného. Poslanci návrh zamítli hned v prvním čtení. Pro návrh na zamítnutí hlasovalo 89 přítomných poslanců z koaličních stran včetně nezařazených poslanců Miloše Melčáka a Michala Pohanky. Proti bylo 81 přítomných opozičních poslanců.

Výsledku předcházela názorový střet opozice s koalicí, kdy opozice kritizovala reformu veřejných financí a s ní spojené dopady. Místopředseda ČSSD David Rath například prohlásil, že nynější vláda se stala synonymem pro zdražování. Ministr financí Miroslav Kalousek použil na svoji podporu dokonce argumenty prezidentského kandidáta ekonoma Jana Švejnar, jehož podporuje ČSSD.

Kalousek citoval před poslanci Švejnarovo hodnocení reformy veřejných financí. Hodnocení minulý rok 4. dubna otiskly Hospodářské noviny a připomněly ho Lidové noviny: „Lidé budou motivováni, aby více vydělávali. Stát bude o něco méně trestat úspěch. V obchodech budou naopak více přemýšlet, za co utrácí. Přesun daní od příjmů ke spotřebě

ekonomice prospívá. V Česku patří podíl přímých daní včetně odvodů pojistného k jednomu z nejvyšších v Evropě. To zbytečně prodražuje práci“, citoval ministr.

Vzápětí vyzval opoziční poslance, aby přijali „argument autority, kterou podporují na nejvyšší ústavní místo v zemi“, a novelu spolu s ním zamítli. Již dříve také poukázal na to, že tržní vlivy mají na pohyb cen větší vliv než třeba změna sazby DPH.

Radko Martínek (ČSSD) mu ale oponoval s tím, že Švejnar nikdy nehovořil o tom, kolik procent má daň činit. Sám Švejnar se na svoji odpolední tiskové konferenci o diskusi ve sněmovně zmínil a potvrdil, že je pro to, aby se daňová zátěž více uvalila na přidanou hodnotu a méně na osobní příjmy. „Což je v principu správné, za tím stále stojím,“ řekl. Zdůraznil však, že pokud chce stát ulehčit středním a nízkopříjmovým skupinám obyvatel, pak snížení DPH na základní potraviny je běžnou praxí, která se ve světě používá.

Sociální demokracie chtěla novelu projednat ještě minulý rok v prosinci, koalice ale tento návrh smetla. Proti návrhu se vyslovila i vláda. Návrh měl platit od letošního ledna, stínový ministr financí ČSSD Bohuslav Sobotka navrhl posunout účinnost na leden příštího roku.

V případě potravin vyšší daň z přidané hodnoty zatím podle obchodníků zdražila zboží jen minimálně. Řetězce tvrdí, že nárůst DPH utlumily na úkor marží. Prodejci bytů ji ale do cen promítli. „V letošním roce se tedy nebude dít žádné velké cenové zemětřesení,“ je přesvědčen daňový expert a poslanec ODS Michal Doktor. Ekonomika se podle něj na dopady reformy připravila daleko dřív. ■

Poslanci schválili novelu ztěžující spekulace při prodeji půdy

Poslanci v prvním čtení ve zrychleném režimu podle očekávání schválili návrh novely zákona, která by měla zamezit spekulacím při prodeji státní zemědělské půdy. Novela, na které se podíleli zástupci všech stran zastoupených ve sněmovně, nyní zamíří rovnou do Senátu. Zemědělci ale požadují uzákonění dalších změn.

Novela reaguje na situace, kdy při soutěžích na prodej půdy skupina domluvených spekulantů podá nabídky. Vítěz poté svoji nabídku stáhne, po něm i ostatní v pořadí a stát nakonec půdu prodá za nevýhodnou a nízkou cenu. Nově bude platit, že pokud zájemce s nejvyšší nabízenou cenou svoji nabídku stáhne, kauce mu propadne, ostatním uchazečům stát kauci vrátí. Propadá kauce se stane příjmem pozemkového fondu. Pozemek potom stát nabídne majitelům restitučních nároků.

Podle dosud platného zákona musí pozemkový fond po

odstoupení prvního zájemce nabídnout dalšímu v pořadí i vícekrát, dokud není půda prodána. Farmáři, kteří na půdě dosud hospodařili, o ni kvůli tomuto postupu často přišli.

Poslanec Josef Šenfeld (KSČM) však uvedl, že někteří zemědělci tímto návrhem nejsou nadšeni a nemyslí si, že novela bude k něčemu dobrá. Jak řekl, podle zemědělců se problém se spekulacemi pouze přesouvá do jiného paragrafu. Pokud totiž pozemek přejde do režimu restitučních nároků, může ho pozemkový fond prodat ostatním osobám ve veřejném výběrovém řízení. Jak ale dodal, horší řešení je v tomto případě lepší než žádné. Poslanci KSČM pak návrh podpořili. Ruku pro něj zvedlo 142 poslanců ze všech stran, proti nebyl žádný hlas.

Předseda sněmovního zemědělského výboru Jiří Papež je s přijatým návrhem spokojen. „Myslím si, že naplní svůj účel,“ řekl novinářům. Bude rád, pokud nabude účinnosti co nejdříve. V druhé polovině roku se chystá větší novela zákona o prodeji státní půdy a v té době už by sněmovna měla mít zkušenosti s touto novelou. Pokud některé zkušenosti budou negativní, bude možné je v novele odstranit.

Zemědělci již déle než rok požadují širší novelu tohoto zákona. Podle prohlášení Agrární komory České republiky (AK) by

legislativní změny měly ulehčit a urychlit prodej státní půdy farmářům, kteří na ní hospodaří. AK spolu s Českomoravským svazem zemědělských podnikatelů vyzvali farmáře v Česku k podpisu petice, která bude v březnu předložena parlamentu a ministerstvu zemědělství.

Zemědělci například požadují, aby ti, kteří hospodaří na státní půdě, mohli při jejím nákupu výrazněji uplatnit přednostní právo a nebyli omezo- váni hranicí 500 hektarů. Nástupci farmářů, kteří odejdou do důchodu, by měli mít možnost s farmou převzít i výhodu dlouhodobých splátek za nakoupenou půdu. Podnikatelům dále vadí zachování předkupního práva státu i po zaplacení pozemků. Zdůvodňují to tím, že těmito pozemky nemohou ručit bankám za úvěry.

„Problém je opravdu závažný a nelze jej dál odkládat,“ řekl prezident komory Jan Veleba. Uvedl, že by pro české zemědělce měly být co nejrychleji vytvořeny lepší podmínky pro nákup půdy, protože určitou právní přednost před cizinci mají vyjednánu jen do roku 2011. „To pak padne,“ dodal.

Podle předsedy Českomoravského svazu zemědělských podnikatelů Zdeňka Koubka ministerstvo zemědělství sice přislíbilo, že se zákonem o půdě bude zabývat a před čtyřmi měsíci kvůli tomu ustavilo komisi, ale ta zatím žádné podněty zemědělcům nepředložila. Podle Koubka bude stát ještě prodávat asi 250 000 hektarů půdy. ■

Novela má ztížit krádeže kovů

Novela zákona o odpadech, která má ztížit krádeže kovů, například dopravních značek nebo poklopů od kanalizace, dostala ve sněmovně šanci. Návrh poslanců KSČM a ČSSD Poslanecká sněmovna propustila do druhého čtení, kdy se jím bude zabývat výbor pro životní prostředí. Poslanci zároveň prodloužili lhůtu pro projednání o 20 dní. Vláda však s návrhem nesouhlasí, podle ní je sice záměr správný, ale špatně napsaný.

Ministr životního prostředí Martin Bursík (SZ) před poslanci sice tuto iniciativu přivítal, zároveň je však vyzval, aby se raději podíleli na přípravě velké novely zákona o odpadech, kterou nyní ministerstvo zpracovává. Vládě by ji mělo předat k připomínkovému řízení do konce března. To se ale některým navrhovatelům nelíbí; podle nich by to znamenalo velké zpoždění v účinnosti zákona. Ministerský materiál podle něj již také obsahuje některá opatření, se kterými přišli

poslanci. Zároveň je ujistil, že je připraven jejich připomínky zpracovat.

Podle Břetislava Petra však na novele vládě možná vadí spíš to, že ji připravovali výhradně poslanci opozičních stran. Uvedl, že ročně se v tuzemsku vykoupi za 4,5 miliardy korun kradených kovů. Za návrh se přimlouval i lidovecký předseda výboru pro životní prostředí Libor Ambrozek s tím, že bude možné o tomto návrhu podrobně diskutovat ve výborech. „Nejde přece o politiku, ale o trestnou činnost,“ naléhal na poslance Miroslav Opálka z KSČM.

Novela rozšiřuje okruh odpadů, u kterých budou provozovatelé sběren povinni zjišťovat totožnost prodávajícího, o železný odpad. U některých věcí, například uměleckých děl nebo součástí strojů, je nesmí 48 hodin od vykoupení prodat dál nebo s nimi cokoli provádět. Toto opatření má pomoci poškozeným, aby mohli ve sběrnách dohledat odcizený majetek.

Sběrny a výkupny budou muset podle návrhu vést povinnou evidenci lidí a firem, od kterých odpad vykupují. Stejně tak budou muset evidovat i vykoupený odpad. Policii dává návrh novely právo vstupovat do sběren a výkupen. ■

Rovný přístup dopravců na železnici

Všichni dopravci budou mít rovný přístup k železniční dopravní cestě, vyplývá z novely zákona o akciové společnosti České dráhy. Předlohu na schůzi Poslanecké sněmovny představil předseda hospodářského výboru Oldřich Vojtěch (ODS) a poslanci ji propustili do dalšího čtení. ČD již nebudou provozovat celostátní a regionální tratě, tato povinnost připadne Správě železniční dopravní cesty, která s dopravci bude uzavírat smlouvy o přístupu na koleje.

Hlavní výhodou chystaného převodu je podle Vojtěcha transparentnost. SŽDC bude pronajímat Českým drahám i jiným subjektům železniční trať. „Nebude to tak, že by mohlo - v uvozovkách - docházet k tomu, že České dráhy si díky zpoplatnění budou vylepšovat zisk, protože jinak mají ztrátu z osobní dopravy,“ popsal Vojtěch.

V důvodové zprávě se uvádí, že České dráhy jsou dominantním dopravcem v osobní i nákladní železniční dopravě na domácím trhu, a přitom současně provozují celostátní a regionální dráhy ve vlastnictví státu. Takovýto stav nepřispívá ke snahám o posilování rovného a nediskriminačního

přístupu ke všem dopravcům, vytváření transparentního prostředí a vyvolává negativní reakce i v zahraničí, uvádí zpráva.

České dráhy s tím ale nesouhlasí. Jejich mluvčí Ondřej Kubala tvrdí, že přístup na železnici je v tuzemsku liberalizovaný již nyní a nikdo nikomu nebrání, aby po splnění podmínek vyjel na trať.

Převod již počátkem loňského prosince schválila vláda. Vojtěch ho sněmovně předložil jako poslanecký návrh. „Tato norma je vypracována na základě dohody ministerstva dopravy a jednotlivých reprezentantů politických frakcí, kteří jsou odborníky na dopravu, takže to šlo přes celé politické spektrum,“ řekl novinářům.

Dráhy by měly na SŽDC převést příslušné kapacity. Podle zpravodaje k zákonu Karla Sehoře (ODS) půjde mimo jiné o 11 000 zaměstnanců a majetek za asi 10 až 12 miliard korun. Na zaměstnance by se měl vztahovat doprovodný restrukturalizační program. O objem převedeného majetku se pak sníží základní jmění drah. Celá transakce si vyžádá asi 400 milionů korun. Prostředky by měly dodat ministerstvo dopravy, České dráhy a SŽDC ze svých rozpočtů.

Novelou se nyní bude zabývat hospodářský výbor. Poslanci mu zkrátí lhůtu na projednání na 30 dnů, aby ho mohli schvalovat již na následující schůzi. ■

Poslanecká sněmovna podpořila novelu umožňující vyvlastnění kvůli záplavám

Poslanecká sněmovna v prvním čtení podpořila vládní novelu zákona o vodách. Ta umožňuje vyvlastnit soukromé pozemky potřebné pro výstavbu protipovodňových opatření, předtím se stát ale bude muset pokusit o dohodu s jejich vlastníky. Ministr zemědělství Petr Gandalovič poslance ujišťoval, že vyvlastnění bude až tou nejzazší možností. Novelou se nyní budou zabývat sněmovní výbory.

„Boj proti povodním musí začít v horních tocích, tam, kde je možné vodu rozlít do ploch, které jsou používány v podstatě pouze pro zemědělskou činnost a kde škody z takového rozlivu nejsou v žádném případě srovnatelné se škodami z povodní, tak jak je známe,“ řekl Gandalovič.

Novela podle Gandaloviče umožní rychle stavět protipovodňové poldry, které mají velký ochranný efekt. „Do roku 2012 máme na protipovodňová opatření připraveno přes 14 miliard korun. Tyto prostředky chceme rychle a efektivně využít a zabránit tak případným velkým škodám při povodních,“ uvedl Gandalovič.

Aby bylo možné vybudovat protipovodňová opatření, bude nutné nejprve vybrat vhodné pozemky a dohodnout se s jejich vlastníky. Na nich musí stát postavit hráze a část z nich v případě povodní zaplavit. „To nám umožňuje tento zákon,“ podotkl ministr.

Zákon podle Gandaloviče obsahuje slovo, „které nikdo z nás nemáme rádi“, a to slovo vyvlastnění. Jde však o ten nejposlednější režim, který je používán v případě, že se nepodaří dohoda s vlastníkem vybraného pozemku, ubezpečoval ministr. V takovém krajním případě by se postupovalo podle obecného zákona o vyvlastnění.

Ve sněmovně by se měl během druhého čtení novely uskutečnit seminář, kde by odborníci zodpověděli všechny dotazy týkající se tohoto návrhu.

Novela počítá s řízeným zaplavením soukromých pozemků, pokud je při povodních ohrožen majetek a lidské životy. Majitelé pozemků na nich budou i nadále smět podnikat, v případě zaplavení jim stát škody nahradí. Návrh také obsahuje takzvaný institut chráněných lokalit pro akumulaci povrchových vod. V těchto místech nebudou smět být umísťovány stavby nebo provozovány činnosti, které by ztížily využití lokalit pro stavbu suchých poldrů. ■

MEDIA FACTORY
ADVANCED TECHNOLOGY & DESIGN

DOVOLTE NÁM NASADIT **VYSOKOU LAŤKU**

VAŠEMU INTERNETOVÉMU ŘEŠENÍ

Nízká očekávání nevedou k vítězství. Nejvyšší laťky zdolává jen pár vyvolených. Spolupracujte s úspěšným týmem MEDIA FACTORY a vaše internetové prezentace, webdesign a online aplikace dosáhnou těch nejlepších výsledků.

Spa Hotel Čajkovskij
Adresa: 44, 360 01 Karlovy Vary, Czech Republic
Tel.: +420 353 237 520, fax: +420 353 237 521
Email: info@cajkovskij.com
www.cajkovskij.com

Čajkovskij

Karlovy Vary
Czech Republic

Představujeme Vám nově zrekonstruovaný Spa hotel ČAJKOVSKIJ****, který najdete v těsné blízkosti ruského kostela nedaleko kolonád s léčivými prameny. Svým hostům nabízí komfortní ubytování ve 3 jednolůžkových, 28 dvoulůžkových, 6 apartmá a v jednom studiu. Lázeňským hostům je k dispozici vedle klasických procedur i 11-ti metrový krytý bazén s protiproudem. V nabídce naší stylově zařízené restaurace najdete jak dietní pokrmy tak i speciality mezinárodní kuchyně. Přijedte a dovolte našemu týmu profesionálů, aby Vás přesvědčil, o kvalitě našich služeb.

Lázeňský hotel ČAJKOVSKIJ**** - symfonie Vašeho odpočinku.

We are introducing you our newly reconstructed Spa hotel ČAJKOVSKIJ**** located directly in the neighborhood of the Russian church near to the Collonade with treating mineral springs. The hotel offers its guests comfortable accommodation in three single rooms, twenty-eight double rooms, six suites and one apartment. The spa guests are offered besides the classical treatments also a 11 meter-long indoor swimming pool with back-flow. In the menu of our stylish restaurant you can find diet dishes as well as specialties of international cuisine. Come and let our professional personnel convince you of quality of our service.

Spa hotel ČAJKOVSKIJ**** - symphony of your relaxation.

ASOCIACE HOTELŮ
A RESTAURACÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

CZECH ASSOCIATION
OF THE HOTELS
AND RESTAURANTS

Poslanecká sněmovna v prvním kole podpo- řila návrh zvyšující ochranu dětí

Vládní novela občanského soudního řádu, která má zvýšit ochranu dětí, úspěšně absolvovala první kolo sněmovního projednávání. Návrh například zavádí zvláštní řízení při řešení mezinárodních únosů dětí. Pro případ sporu rodičů definuje takzvané vhodné prostředí, kam lze dítě umístit, když soud rozhodne o jeho odebrání z rodiny. Předlohu nyní posoudí sněmovní ústavně-právní a sociální výbor.

„Je zřejmé, že tato novela bude mít pozitivní přínos pro soudní rozhodování o právech nezletilých občanů, o právech našich dětí,“ obhajoval návrh před poslanci ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil (ODS). Zvláštní řízení o navrácení dítěte při mezinárodních únosech má především urychlit vydání dítěte do domovského státu. Soud má v těchto případech dodržet šestitýdenní lhůtu pro rozhodnutí. Mezinárodní únosy dětí má podle návrhu v budoucnu řešit zvláštní soudní senát v Brně.

Pozornost médií vzbudily v minulosti například případy matek Natálie Baraové a Marcely Krajníkové. Šestiletou Sáru Baraovou soud začátkem ledna vydal otci do Portugalska, od poloviny února je dítě již zpět v Česku. Dvě děti Krajníkové musely odcestovat do Argentiny, kde žijí dosud.

Vláda počítá dále s vytvořením seznamu vhodných prostředí pro umístění dítěte, který bude soudům k dispozici. Návrh má zabránit tomu, aby dítě při odebrání z rodinného prostředí putovalo na místa, která jsou nevyhovující. V této souvislosti média zaznamenala případ desetileté Terezy Smutné. Dívka kvůli sporům rodičů v létě asi dva měsíce pobývala v léčebně v Říčanech. Předtím strávila na pokyn soudu měsíc na psychiatrii motolské nemocnice. Tereza zatím zůstává u své matky. Verdikt o úpravě styků rodičů soud odložil.

Novela přináší dále možnost soudů stanovit takzvaný plán navykacího režimu v případech, kdy se má dítě začít stýkat s rodičem, s nímž nebylo dlouhodobě v kontaktu. Soud stanoví postup takového kontaktu a bude dohlížet na jeho plnění.

Návrh upravuje i předběžná opatření. Soud bude moci v budoucnu nařídit alternativní metody řešení sporů mezi rodiči, tedy například mediaci nebo rodinnou terapii. Norma rovněž umožňuje soudu na návrh účastníků přerušit řízení, aby se mohla uskutečnit mimosoudní jednání. ■

Vláda odeslala reformní smlouvu EU do parlamentu

Český parlament se může začít zabývat reformní smlouvou EU. Premiér Mirek Topolánek (ODS) při sněmovních interpelacích uvedl, že vláda již dokument zákonodárcům odeslala. Ratifikace smlouvy, která nahradila původní návrh euroústavy, bude podle Topolánka zřejmě dokončena za několik měsíců. Topolánek počítá s tím, že senátoři ODS dají smlouvu přezkoumat Ústavnímu soudu. V případě kladného vyjádření Ústavního soudu, očekává schválení dokumentu na podzim.

„Slíbili jsme, že na konci ledna ji pošleme do parlamentu - na konci ledna jsme ji do parlamentu odeslali. Podepisoval jsem ten dokument v minulých dnech, musí být již v podstatě Poslanecké sněmovny,“ řekl Topolánek. Do Senátu lisabonská smlouva již dorazila. Jeho předseda Přemysl Sobotka (ODS) řekl novinářům, že organizační výbor horní komory ji na svém zasedání přidělí k projednání odborným výborům.

Předpokládá se, že nová smlouva EU by měla platit od roku 2009. Podmínkou je, že ji schválí všechny členské země.

Sociální demokraté podezírají kabinet a hlavně ODS z toho, že se snaží proces přijetí smlouvy ztížit a zpomalit, mimo jiné proto, aby se české předsednictví na začátku příštího roku odehrávalo ještě podle starých pravidel.

„Za vládu mohu říci, že my nebudeme v žádném případě ten proces zdržovat, přestože jsme si vědomi, že pokud by prezident Evropské rady a nejvyšší představitel pro bezpečnost a zahraniční politiku byl určen do 1. ledna 2009, tak naše předsednictví v tomto smyslu nebude plnohodnotné,“ řekl Topolánek.

Žádost o přezkum Ústavním soudem podle něj není zdržovací taktika. Podobný postup je prý běžný například v Německu či ve Francii. „Je to dokonce i zodpovědné, protože má-li někdo vznést právní pochybnosti, je lepší, aby je Ústavní soud vyřešil před vstupem smlouvy v platnost, a nikoliv až za běhu, kdy by se rukojmím tohoto problému v jednotlivých členských zemích mohla stát celá Evropská unie,“ řekl.

Podle Sobotky budou senátoři ODS na klubovém zasedání teprve jednat o tom, jakou formou a způsobem požádají Ústavní soud o jeho předběžné stanovisko, zda je smlouva v souladu s ústavním pořádkem. Zatím není jasné, zda se touto věcí budou zabývat už na nejbližším zasedání, na které mají pozvaného prezidenta Václava Klause. Podle Sobotky je ale tendence to nezdržovat. ■

Zákon proti „praní špinavých peněz“ podpořen

Poslanecká sněmovna v prvním kole projednávání podpořila vládní návrh nového zákona proti takzvanému praní špinavých peněz. Návrh nyní posoudí sněmovní rozpočtový a bezpečnostní výbor.

Nový zákon má pomoci v boji proti organizovanému zločinu a financování terorismu tím, že ztíží možnost legalizovat výnosy z trestné činnosti. Podle návrhu by se měl účastník obchodu identifikovat při každé transakci převyšující částku 1000 eur (zhruba 26 000 korun). Podle stávajících předpisů přitom banky musejí žádat doklady jen u sum přesahujících 100 000 korun.

Zákon dále podstatně rozšiřuje zejména pro banky a další finanční instituce povinnost sledovat a kontrolovat obchody svých klientů, kteří mají povinnost u transakcí nad 15 000 eur (asi 390 000 korun) doložit smysl a účel transakce a původ prostředků v ní použitých.

Zpřísnit se má také kontrola podezřelých obchodů u „politicky exponovaných osob“, které žijí v zahraničí či tam vykonávají veřejnou funkci. Přísnější dohled nad finančními transakcemi by se v tomto smyslu týkal ministrů, poslanců a senátorů, soudců, či vysoce postavených diplomatů a vojáků. Vztahoval by se i na jejich rodinné příslušníky a lidi, kteří spolu s nimi vlastní firmu.

Europoslankyně Jana Hybášková (SNK ED) nedávno upozornila na to, že se Česko zavázalo evropskou směrnicí proti praní špinavých peněz zavést do svého práva do poloviny prosince loňského roku. Parlament by proto podle ní neměl přijetí zákona příliš odkládat. Také ministr financí Miroslav Kalousek (KDU-ČSL) na poslance apeloval, aby o návrhu rozhodli pokud možno bez velkých průtahů. Podle poslance KSČM Jiřího Dolejšeho ale není nutné při projednávání zákona příliš spěchat. „Nemyslím, že je to tak akutní, že bychom hned v únoru či březnu za to byli nějakým významným způsobem potrestáni,“ uvedl.

Ročně eviduje finanční analytický útvar ministerstva financí na 3000 podání o podezřelých transakcích, a to převážně z bankovního sektoru. Po jejich vyhodnocení podávají úředníci každý rok zhruba 100 až 150 trestních oznámení. Zdrojem špinavých peněz v ČR jsou podle odborníků nejčastěji daňové úniky, zneužívání informací v obchodním styku a úplatky. ■

Novela zákona o silniční dani

Poslanecká sněmovna v prvním čtení podpořila novelu zákona o silniční dani, která má kromě jiného stimulovat podnikatele k tomu, aby si pořizovali novější automobily s nižšími emisemi. Novela mění výpočet slevy ze základní sazby silniční daně. Ta má záviset na stáří vozu, a nikoli na emisní třídě Euro, jak je tomu nyní. Zákon rovněž rozšiřuje seznam aut s ekologickým pohonem, která daň nemusí platit vůbec.

„Navržený kvalitativně nový průběžný systém snížení sazeb daně, odvozený po dobu 72 měsíců od data první registrace, přispěje podle našeho názoru k větší obměně vozového parku a napomůže i konkurenční schopnosti českých autodopravců,“ řekl před poslanci ministr financí Miroslav Kalousek. „Nepředpokládám, že touto změnou dojde k významné změně rozpočtových dopadů do fondu dopravní infrastruktury. Pohybujeme se někde v rozmezí mezi pěti až šesti miliardami korun,“ dodal.

Silniční daň se netýká úplně všech motoristů, ale odvádí se s určitými výjimkami za všechna vozidla určená k podnikání. Podnikatelé a firmy, kteří vlastní auta do tří let od registrace, zaplatí o 48 procent nižší daň než je základní sazba. Další tři roky bude sleva 40 procent.

Naopak za vozy uvedené do provozu před rokem 1990 budou jejich majitelé platit více než v současné době. Dnes platí 15 procent nad základní sazbu, podle nového zákona by to mělo být 25 procent. Novela osvobozuje od daně nákladní auta do 12 tun, která jezdí na ekologicky šetrná paliva, například stlačený zemní plyn, nebo jezdí na hybridní pohon.

Sněmovna dále propustila do závěrečného čtení novelu zákona o povinném ručení, která řidičům umožňuje, aby byli v budoucnu více chráněni proti odpovědnosti za vysoké škody. Také oběti dopravních nehod by měly snadněji získávat odškodné. Sněmovní rozpočtový výbor k novele žádné usnesení nepřijal. Milan Urban (ČSSD), který byl zpravodajem k novele v rozpočtovém výboru, řekl, že šlo o důsledek sporu mezi koaličními a opozičními členy výboru. Spor se týkal řady vznesených pozměňovacích návrhů, se kterými koalice nesouhlasila a hájila vládní návrh. „A my jsme zcela nesouhlasili s tím vládním návrhem,“ podotkl.

Poslanec Pavel Hrnčíř (ODS) předložil pozměňovací návrh, který má omezit provoz nepojištěných vozidel. Pokud takové auto způsobí nehodu, platí se škoda z garančního fondu. Jen v roce 2006 činily škody hrazené z tohoto fondu 1,8 miliardy korun, zdůraznil. Vlastníci a provozovatelé nepojištěných aut by měli platit za každý den provozu takového vozidla příspěvek garančnímu fondu. Jeho stranický kolega Tomáš Kladivík navrhl, aby uložené pokuty, které řidiči nezaplatí na místě, vymáhali místo policie celníci. ■

Novela stavebního zákona se nachází před konečným schvalováním

Poslanecká sněmovna propustila do závěrečného čtení novelu stavebního zákona. Ta podle ministra Cyrila Svobody, který ji před poslanci uvedl, mimo jiné upravuje režim povolování stavby plotů, zjednodušuje řízení při povolování souboru staveb a řeší problematiku stavební uzávěry v obcích. Poslanci vznesli několik pozměňovacích návrhů týkajících se hlavně povolování staveb v obcích bez územních plánů. Novelu budou definitivně schvalovat ve třetím čtení.

Ministr Svoboda dále poslance informoval, že ministerstvo pro místní rozvoj nehodlá nyní přistoupit k žádné zásadní novele stavebního řízení, protože chce v praxi prověřit nynější koncepci stavebního práva. „A pokud přistoupit k zásadní novele stavebního řízení, tak po zralé úvaze s řádnými argumenty a nikoli pod dojmem krátké zkušenosti,“ dodal. Sněmovní výbor pro veřejnou správu doporučil novelu přijmout.

Legislativní rada vrátila ministerstvu pro místní rozvoj návrh zákona o vlastnictví bytů

Legislativní rada vlády (LRV) vrátila ministerstvu pro místní rozvoj návrh zákona o vlastnictví bytů. Části zákona byly podle některých názorů na hranici ústavnosti, mezi nejasné body patřila například spoluodpovědnost vlastníků za celý dům. Na tiskové konferenci po skončení jednání

Novela řeší mimo jiné povolování souboru staveb. Pokud například stavebník staví současně rodinný dům a vedle něj garáž, projedná to stavební úřad prostřednictvím jednoho povolení. Obce by také podle nové úpravy nahrazovaly zpracované územní plány nikoli v pětileté, ale devítileté lhůtě. To by jim mělo pomoci ušetřit peníze.

Václav Mencl (ODS) připomněl, že z více než 6000 obcí v ČR jich téměř 2800 nemá zpracovanou územně plánovací dokumentaci. Podle Mencla se jedná hlavně o obce do tisíce obyvatel, které na ni nemají peníze a bude jim ještě několik let trvat, než si ji pořídí. Podle současného zákona přitom není možné stavět v nezastavěných částech těchto obcí. Proto navrhl, aby bylo mezitím možné určitě druhy staveb povolit i bez územního plánu. Týkat by se to mělo například staveb pro bydlení. „A ty stavby ostatní, které nelze vyjmenovat tak jednoduše, budou podléhat speciálnímu procesu, kde se bude prokazovat, že nemění charakter území, že nemají vliv na krajinu a tak dále,“ řekl novinářům.

K pozměňovacímu návrhu se přihlásila i poslankyně Strany zelených Kateřina Jacques, která ale odlišně upravila některá ustanovení. Její stranická kolegyně Věra Jakubková přišla s návrhem, aby stavby mohly povolovat pouze ty obce, které začaly na svém územním plánu pracovat již před účinností nového stavebního zákona a tyto práce ještě nestihly dokončit. Podmínkou je, aby povolované stavby byly v souladu s rozpracovanými plány.

Řešení problému s povolováním staveb v nezastavěném území by mělo podle Mencla pomoci zejména malým obcím v jejich dalším rozvoji. V jejich nezastavěných částech by mohly vznikat například rodinné domky, stavby pro drobnou výrobu a podobně. „Podle mého názoru zásadním předpokladem obnovy venkova je, abychom těm malým obcím neházeli klacky pod nohy. Na jedné straně je budeme finančně podporovat, aby něco dělaly, a na druhé straně jim nedovolíme, aby to realizovaly. To je podle mne nepřijatelné,“ dodal Mencl. ■

LRV to oznámil její předseda a ministr Cyril Svoboda.

„Návrh, tak jak byl připraven, trpí vnitřními nedostatky, které vedou k tomu, že někteří mají pocit, že je na hraně, nebo za hranou ústavnosti. Protože byla snaha vyjít vstříc mnoha subjektům, doporučení LRV je, aby se ministerstvo pro místní rozvoj soustředilo na pohled ryze právní,“ uvedl Svoboda k důvodům vrácení návrhu.

Norma měla přinést liberálnější přístup do rozhodování o správě společných částí domu, což je v návrhu vyjádřeno změnami nezbytného hlasovacího kvóra, možností korespondenčního hlasování, nepovinnou úpravou kompetencí orgánů společenství i rozšířením možností funkcí v orgánech společenství.

Zásadní změna měla nastat při vzniku společenství vlastníků bytů. To sice nadále mělo vznikat v zákonem uvedených případech povinně, ale už ne automaticky. Vznik společen-

ství měl být vázán na zápis do rejstříku společenství.

Nový zákon měl dále například odstranit nejasnosti v tom, co patří do společných prostor. Nově by se do výpočtu pro údržbu a opravy započítávaly vlastníkově i lodžie a balkony, které používá jen vlastník samotný.

Změny měly nastat dále ve správě společenství vlastníků. Pro hlasování již nemá být nutná přímá účast na členské schůzi, ale svůj hlas by mohli majitelé zaslat například poštou. Jako novinku plánovalo MMR i způsob rozhodování.

K přijetí rozhodnutí by nebyla zásadně nutná nadpoloviční většina hlasů všech vlastníků jednotek; souhlas všech majitelů by se vyžadoval pouze ve vysloveně uvedených záležitostech, například když by měla nastat změna spoluvlastnických podílů na společných částech domu.

Návrh zákona o vlastnictví bytů rozesílal k připomínkám bývalý ministr Jiří Čunek v půlce září, k projednání do sněmovny se ale norma nedostala. Po zamítnutí návrhu ze strany LRV má ministerstvo předložit návrh zcela nový. ■

Sporná novela o převodu bytů v Poslanecké sněmovně prošla prvním čtením

Poslanecká sněmovna neodmítla návrh poslanců ODS, který má podle autorů znovu otevřít cestu k převodům družstevních bytů do osobního vlastnictví. Předlohu tak v příštích týdnech posoudí parlamentní výbory a za několik měsíců by o ní mohli poslanci rozhodnout.

Návrh počítá mimo jiné i s tím, že při odchodu z družstva a postoupení bytu družstvu může dosavadní člen za určitých okolností na družstvu vymáhat tržní cenu svého podílu. Kritici míní, že vyplácení tržní ceny by družstva přivedlo do těžkých problémů a některá z nich by kvůli tomu mohla zaniknout. V ČR je nyní 800 000 družstevních bytů, z nichž je do osobního vlastnictví převedeno 350 000.

Poslanci proto žádali zamítnutí novely již v prvním čtení. Předloha ale tomuto návrhu odolala. Pro zamítnutí bylo 60 poslanců, zejména sociálních demokratů, komunistů a přítomných lidovců. Novelu naopak podpořilo 62 zákonodárců, hlavně z řad ODS. Pro zamítnutí ale nebyli ani zelení a dva bývalí sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

Podat žádost o odkoupení bytu mohl nájemník-družstevník do roku 1995, poté už družstva na případnou žádost nemusela brát zřetel. Řada lidí, kteří lhůtu dodrželi, ale podle autorů novely, občanských demokratů Zdeňky Horníkové a Oldřicha Vojře, kvůli obstrukcím družstev dodnes byt do osobního vlastnictví nezískala. Novela tak cestu k převodům opět otevírá.

Ačkoliv většina přítomných členů klubu ČSSD byla pro zamítnutí novely, poslanec a předseda Sdružení nájemníků ČR Stanislav Křeček podpořil její propuštění do druhého čtení. „Družstva si dělají, co chtějí a nikomu to nevadí. Takže pokud nějak na družstva zatlačíme, aby práva plnila, tak co je na tom špatného? Každý platí za převod družstevního bytu tržní cenu s jedinou výjimkou - bytových družstev,“ prohlásil. Slyšel prý o případu, kdy družstvo členovi, který chce odejít,

nabídlo za převzetí bytu 200 korun. „A vzápětí bytové družstvo pak byt prodá za 1,5 milionu korun! To je spravedlivý postup?“ dotázal se řečnický.

Mezi kritiky normy patří například poslankyně Milada Halíková (KSCM). „Chci upozornit na to, že přijetí návrhu, tak jak je předložen, by znamenalo permanentní vyvlastňování, kdy by bytová družstva nemohla na základě vlastní vůle nakládat se svým majetkem, například garantovat svou existenci vůči věřitelům, především bankám a dodavatelským firmám,“ uvedla. Předlohu v rozpravě kritizoval i šéf legislativní rady vlády Cyril Svoboda (KDU-ČSL). „Toto řešení zasahuje do majetkových práv družstev,“ varoval. Jeho stranický kolega Tomáš Kvapil návrh novely označil přímo za protiústavní.

Sněmovna prodloužila lhůtu, v níž mají návrh novely posoudit výbory, na 100 dnů. Závěrečné hlasování je tedy daleko a je možné, že do té doby najdou poslanci kompromis. ■

Zákon omezující obchodní řetězce může ovlivnit ceny podle ministra Gandaloviče

Návrh zákona, který omezuje zneužívání tržní síly obchodních řetězců vůči odběratelům, může mít v konečném důsledku dopad na ceny a poškodit menší výrobce potravin. „V atmosféře zvyšování cen potravin je třeba brát nechtěné efekty při zavádění nových zákonů v potaz,“ uvedl ministr zemědělství Petr Gandalovič na 74. Žofínském fóru.

Místo přijímání nových zákonů je třeba lépe využívat platné normy, například obchodní zákoník, uvedl Gandalovič. Podle Potravinářské komory ČR (PK) mají ale s adekvátní aplikací současných zákonů obtíže i instituce, které by na obchodní vztahy měly dohlížet. „Ministerstvo financí a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nemají páky na to, jak se zajímat o korektní vztahy mezi dodavateli a obchodními řetězci,“ řekl na fóru prezident PK Miroslav Toman.

Podle ministra však může přijetí návrhu zákona zákonodárci ovlivnit v budoucnu ceny potravin a ohrozit malé výrob-

ce. „V případě narušení stávajících vztahů mezi řetězci a výrobcí je zde reálné nebezpečí, že se budou řetězce soustřeďovat na velké partnery. Fakticky dojde k další koncentraci v potravinářské výrobě se svými dopady na ceny a spotřebitele samotného,“ uvedl Gandalovič. „Na předjímání takových důsledků je ale brzo,“ řekl Toman.

Návrh zákona, na jehož podobě se podílela PK, předloží stínový ministr zemědělství ČSSD Michal Hašek Poslanecké sněmovně do konce ledna. Možná doba vstoupení zákona v platnost je nejistá a bude záviset na projednání v obou komorách parlamentu. Potravináři a zemědělci volají po zákonné úpravě chování řetězců již delší dobu, dosavadní snahy přijmout podobnou úpravu ale příliš neuspěly.

Úprava má například zabránit uplatňování rozdílných podmínek vůči jednotlivým dodavatelům, nebo vynucování jednostranně výhodných smluv nebo nepřiměřených podmínek. Opatření nově navrhovaného zákona se mají podle mluvčí PK Dany Večeřové týkat odběratelů, jejichž čistý obrát přesáhne dvě miliardy korun, a to včetně jejich dceřiných společností.

Velcí obchodníci mají být v rámci nového zákona povinni připravit vlastní etický kodex obsahující pravidla poctivého obchodního styku vůči dodavatelům. Jeho dodržování by podle představ potravinářů kontroloval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Ten by byl zároveň oprávněn udělit sankce za zneužití významné tržní síly až do výše deseti milionů korun nebo deseti procent z obrátu. ■

Pravidla pro přeshraniční převážení odpadů se zpřísní

Pravidla pro dovážení odpadů se zřejmě ještě v tomto roce zpřísní. Převážené odpady budou muset být přesněji evidovány, příslušné dokumenty budou muset firmy uchovávat nejméně tři roky. Změnu přináší novela zákona o odpadech, kterou schválil Senát. Novelu, která vychází z nových požadavků EU, nyní dostane k podpisu prezident.

Změny, které novela přináší, mají pomoci v ochraně proti černému obchodu s odpady. Zejména v severních Čechách v minulosti vznikaly nelegální skládky německého odpadu. Například v Libčevsi na Lounsku nebo v Sosnové na Českolipsku se nacházelo téměř 11 000 tun tohoto odpadu. Česká inspekce životního prostředí kvůli tomu organizátorům dovozu odpadů uložila několikamilionové pokuty. Státní zástupkyně obžalovala patnáct řidičů kamionů, kterým hrozí až pět let vězení.

Právě těmto případům by měla nová pravidla předcházet. Vedle přísnější evidence totiž firmy budou muset řidiče vozů také informovat, jaký druh nákladu vezou. Novela rovněž nově ukládá povinnost označovat vozidla, která odpad převážejí. Převravníci budou muset tuto povinnost splnit nejpozději k 1. říjnu příštího roku. Novela jako celek měla nabýt účinnosti dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů, tedy nikoli konkrétně stanoveným dnem.

Ministr životního prostředí Martin Bursík (Strana zelených) připomněl, že novela také počítá s odstraněním zařízení obsahujících polychlorované bifenylly (PCB), což jsou především transformátory, a to do konce roku 2010. Plány na odstraňování by měly být hotovy už do 31. března 2009.

Česko se dovozu odpadu ze zahraničí, kde jsou ceny za jeho likvidaci vyšší, dlouhodobě brání. Bursíkovo ministerstvo několikrát zamítlo žádosti o dovoz desítek tun odpadů z Německa k likvidaci ve spalovnách v Liberci a Praze. Podle nové směrnice EU je od 12. července možný transport odpadů po Evropě za účelem jejich zneškodnění ve spalovně, která vyrábí elektřinu. Podle Bursíka se podařilo v rámci EU vyjednat formulaci, podle níž členský stát může dovoz odpadu omezit nebo zakázat, je-li to v rozporu s jeho plánem odpadového hospodářství. ■

Vláda podpoří vyrovnání s církvemi, je podle ní správné i výhodné

Vláda schválila návrh věcného záměru zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi, který kombinuje finanční náhradu za majetek, který nelze vydat, a naturální restituce. Předpokládá také, že po přechodném dvacetiletém období by stát přestal církev financovat. Vstřícnost ČSSD k vládnímu návrhu již naznačil předseda klubu sociálnědemokratických poslanců Michal Hašek.

Pokud vládní záměry posvětit parlament a prezident, pak by církevním řádům stát vrátil třetinu majetku, dvě třetiny má tvořit peněžitá náhrada ve výši 83 miliard korun, která by se církvím vyplácela po dobu 60 let. Včetně úroků, které budou činit 4,85 procenta ročně, by tak církvím stát zaplatil dohromady asi 270 miliard korun.

Premiér Mirek Topolánek (ODS) po zasedání kabinetu zdůraznil, že záměr napravit některé majetkové křivdy, které církvím a náboženským společenstvem způsobil komunistický režim, je z morálního hlediska správný a z ekonomického pohledu pro stát dlouhodobě výhodný. Dohodu označil za historický průlom a jedinečnou šanci. Věř, že ekonomickými argumenty přesvědčí některé pochybující poslance včetně svých stranických kolegů, podle nichž je dohoda mírně výhodná pro církev.

Sociální demokracie ukáže „vstřícnost“, přestože se na přípravě zákona neměla možnost podílet, uvedl Hašek. Dodal

ale, že bude po ministrovi zemědělství Petrovi Gandalovičovi chtít podklady použité k oceňování majetku. Připomněl dále, že již existuje smlouva s Vatikánem, kterou připravila a vyjednala v roce 2002 sociálnědemokratická vláda vedená Milošem Zemanem. Ta by podle něj měla být ratifikována ještě před majetkovým vyrovnáním s církvemi. Hašek dodal, že prezident Václav Klaus naznačil, že smlouvu podepíše.

Na majetkovém a finančním vyrovnání se koncem loňského roku dohodli zástupci vládní komise s představiteli všech 17 státům financovaných církví. Výhrady dala najevo například místopředsdkyně sněmovny za ODS Miroslava Němcová, která přitom byla členkou vládní komise. Kardinál Miloslav Vlk již dříve uvedl, že vyrovnání bylo možné jen kvůli ústupkům hlavně katolické církve a je výhodnější pro stát. Shodují se s ním i členové vlády.

Návrh předpokládá, že po dobu dvaceti let bude dobíhat současný model financování církví, ale tak, že se vyplácená částka bude každoročně o pět procent snižovat, až zanikne. Toto přechodné období má umožnit církvím přizpůsobit se nové ekonomické situaci.

Církvím má připadnout zpět pouze majetek v držení státu a státních organizací, nikoliv obcí, krajů nebo soukromých osob. Část majetku, který zůstane státu, bude podle ministra kultury převedena na obce, část privatizována a část si stát ponechá. Stát bude i nadále přispívat na církevní památky.

Církev se mezi sebou dohodly, že 83 procent finanční náhrady připadne římskokatolické církvi, zbytek ostatním církvím a náboženským společenstvem.

Opozice v minulých dnech tvrdila, že lidovci majetkové vyrovnání státu s církvemi vyměnili za podporu Klausovi, který obhajoval prezidentské křeslo. To ale lidovci odmítají a tvrdí, že jde jen o shodu okolností. ■

Ministr vnitra Ivan Langer získal souhlas ke změně zákona o informacích

Vláda souhlasí s návrhem ministerstva vnitra na změnu současného zákona o svobodném přístupu k informacím. V budoucnu by se tak povinnost zveřejňovat neutajované informace měla vztahovat na obchodní společnosti ovládané státem nebo územním samosprávným celkem. Ministr vnitra Ivan Langer po schválení záměru při-

praví návrh novely zákona a do konce roku jej předloží ke schválení ostatním ministrům. O závěrech jednání kabinetu informoval tiskový odbor Strakovy akademie.

Ministerstvo se ke změně rozhodlo na základě analýzy, kterou provádělo mezi všemi ministerstvy, správními úřady, kraji, městy a soudy. Ke spolupráci vyzvalo také občanská sdružení, nevládní organizace a veřejnost.

Při zpracování získaných informací a zkušeností se pak zaměřilo na to, jak instituce, mající povinnost poskytovat informace, reagují na žádosti občanů a především, jak se mohou žadatelé bránit proti neoprávněnému utajování informací. „Výsledky analýzy zřetelně ukázaly nedostatky existujícího platného stavu,“ konstatovalo ministerstvo.

„Jelikož lze očekávat, že dosažení konsenzu nad obsahem novely bude poměrně komplikované, o čemž svědčí zcela protichůdné zásadní připomínky povinných subjektů a zástupců občanských sdružení, je třeba pro přípravu novely ponechat celý rok 2008 tak, aby legislativní text mohl být maximálně kvalitní a založený na co nejširším konsenzu,“ uvedlo ministerstvo v předkládací zprávě. ■

Vláda podpořila reformu justice ministra Pospíšila

Kabinet schválil plán ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila (ODS) na reformu české justice v příštích třech letech. Koncepce předpokládá, že soudnictví bude v budoucnu rychlé, komfortní a transparentní. Reforma spočívá zejména v elektronizaci justice, v úpravě personální situace soudů a změně zhruba 60 zákonů a předpisů.

Pospíšil při loňském představení svých plánů zdůraznil, že ke změně justice není potřeba ani větší počet soudců, ani více peněz ze státního rozpočtu.

Stínová ministryně spravedlnosti za ČSSD Marie Benešová koncepci justiční reformy neodmítla. Jménem největší opoziční strany uvedla, že ČSSD se nebrání diskusi na toto téma a počká si na podrobnější podobu vládních plánů. Obává se však mimo jiné toho, aby při změně 60 zákonů byla zachována kvalita nové legislativy. „Aby nešlo o jakousi další legislativní smršť, která byla předtím vytýkána nám (ČSSD),“ řekla novinářům.

K efektivnějšímu fungování soudů má podle Pospíšila přispět například chystaný personální audit, který se má zaměřit především na administrativní pracovníky. Ministerstvo chce snížit některé kategorie zaměstnanců a naopak navýšit počet vyšších soudních úředníků.

Proces elektronizace české justice má usnadnit přístup občanů k soudům a urychlit soudní řízení. První fáze projektu, jako je například E-podatelna, začaly fungovat již minulý rok, od ledna 2008 funguje insolvenční rejstřík. Završením projektu bude kompletní elektronický soudní spis, který by měl začít fungovat v druhé polovině volebního období, tedy od letošního léta do roku 2010.

Další změnou má být složení kárných senátů, které rozhodují o kárných proviněních soudců. Podle návrhu reformy v nich mají v budoucnu zasednout vedle soudců i zástupci dalších právních profesí, například advokáti nebo notáři. Tímto vnesením „laického prvku“ se má zajistit objektivita a nestrannost kárných řízení. Benešová ale upozornila na to, že zatímco v kárných senátech pro soudce má být laický prvek, kárné senáty pro advokáty a notáře mají být složeny jen z příslušníků dané profese. Souhlasí proto s výhradami Soudcovské unie.

Kárné senáty by podle návrhu reformy v budoucnu mohly na návrh ministra spravedlnosti odvolávat soudní funkcionáře, tedy předsedy a místopředsedy soudů, kteří jsou dnes prakticky neodvolatelní.

Dalším pilířem reformy je úprava norem. Největších změn se mají občané dočkat od připravované velké novely občanského soudního řádu, která obsahuje 150 novinek. Měnit se má i trestní, občanský a obchodní zákoník.

Změny mají přinést rovněž novely profesních norem. Například zákon o soudech a soudcích má stanovovat pevné termíny, dokdy musí odvolací soud začít projednávat případ, který se k němu dostal od nižšího soudu. ■

Sněmovna podpořila novelu, která má omezit daňové úniky u biopaliv

Poslanecká sněmovna schválila novelu zákona o spotřebních daních a dalších zákonů, která má zabránit daňovým únikům při výrobě biopaliv, zejména při přimíchávání biolihu do pohonných hmot. Mimořádná schůze sněmovny měla na programu pouze tento jediný bod a trvala zhruba půl hodiny. Pro návrh hlasovalo 180 poslanců ze všech stran, proti nebyl nikdo. Novela nyní zamíří do Senátu.

Novela mimo jiné snižuje sazbu spotřební daně na tzv. směsnou naftu, tedy takovou, která obsahuje nejméně 31 procent biosložky. Toto zvýhodnění podle důvodové zprávy potvrdila Evropská komise a platit může až do 30. června 2010.

Biolih se do benzinu přimíchává od letošního 1. ledna. Ministr financí Miroslav Kalousek již dříve opakovaně zdůraznil, že bez přijetí odpovídajících opatření v zákonech hrozí mimořádné daňové úniky. Těm má zabránit přijatá novela.

Jak uvedl k novele zpravodaj, poslanec Michal Doktor (ODS), riziko úniků vzniklo kvůli tomu, že se sněmovna minulý rok dohodla na dřívějším přimíchávání biosložek do pohonných hmot. „Ministerstvo financí tím pádem stálo v situaci, kdy bylo nutné zpřísnit některá kritéria tak, aby nedocházelo k daňovým únikům,“ řekl Doktor novinářům.

Ministerstvo financí může podle Doktora mezitím využít

ke kontrolám například ustanovení zákona o správě daní a poplatků. „Ale je to takový ten příliš těžkopádný výklad; nicméně po dobu toho jednoho, maximálně dvou měsíců zcela postačující, nepostačující však pro celou praxi,“ domnívá se poslanec.

Poslanci naproti tomu nepodpořili poslanecké tematické pozměňovací návrhy. Neprošlo například osvobození pohonných hmot pro vodní dopravu od spotřební daně nebo rychlejší navyšování podílu biosložek v pohonných hmotách. „Byly přijaty pouze pozměňující návrhy upravující účinnost,“ řekl Doktor.

Poslanec ČSSD Petr Rafaj, který návrh na osvobození nafty pro plavidla vznesl v rozpočtovém výboru, uvedl, že se nyní poradí s odborníky na vodní dopravu a pravděpodobně se pokusí podat návrh znovu. Lodní dopravci podle Rafaje poukazují na to, že v okolních zemích osvobození existuje, zatímco v tuzemsku nikoli, což je prý znevýhodňuje.

Poslanci neschválili ani návrh Miloslavy Vostřé (KSČM), která chtěla ponechat poplatky za zajištění daňového skladu na původních 20 a 60 milionech korun. Navrhované zdvojnásobení těchto částek by podle ní vedlo ke zdražení lihu. ■

Stát bude moci poskytnout dotaci garančnímu fondu makléřů

Stát bude moci poskytovat dotace Garančnímu fondu obchodníků s cennými papíry na vyplácení klientů zkrachovalých makléřských firem. Fond totiž na to nemá dostatek peněz. Umožňuje to vládní novela zákona o podnikání na kapitálovém trhu, kterou schválil Senát. Nyní novelu dostane k podpisu prezident.

„Vláda tak reaguje na situaci, která vznikla po krachu několika obchodníků s cennými papíry. Garanční fond obchodníků s cennými papíry se dostal kvůli tomu do stavu, kdy není schopen dostát svým zákonným závazkům,“ řekl předseda senátního hospodářského výboru Ivan Adamec (ODS). Česko se tak podle Adamce může vystavit sankcím ze strany Evropské komise za nenáležitou transpozici směrnice o programech odškodnění investorů.

„Návrh novely zákona proto umožňuje poskytnout ze státního rozpočtu dotaci garančního fondu, i když není státním fondem, ale soukromou právnickou osobou,“ uvedl Adamec. Garanční fond vznikl v roce 2001. Objem vyplacených zákonných náhrad zákazníkům zkrachovalých brokerských firem se blížil k miliardě korun. Podle odhadů to ještě nebyla ani polovina celkové sumy. Fond měl nebo má na starosti odškodňování devíti případů. V minulosti se obrátil na stát, který mu

poskytl půjčku, fondu ale stále chybí peníze. Vláda se proto nyní rozhodla pomoci fondu prostřednictvím dotace. Senátor Josef Novotný (SNK ED) uvedl, že v současné době dělá příjem fondu z obchodování s cennými papíry zhruba 100 milionů korun ročně. Dluhy, které byly na fond převedeny, ale představují i s penále zhruba 3,5 miliardy korun. „Čili kdyby se odškodňovali klienti pouze z příjmů garančního fondu, tak by to trvalo přibližně 30 let,“ podotkl Novotný. ■

Limity pro veřejné zakázky má podle úprav EU určovat vláda, ne zákon

Finanční hranice pro nadlimitní veřejné zakázky bude zřejmě do budoucna stanovovat vláda podle nařízení Evropské unie tak, aby kvůli tomu nebylo třeba měnit zákon o veřejných zakázkách. Změnu přináší novela tohoto zákona, jejíž záměr senátoři podpořili. Zároveň ale navrhli zpřesnit některá ustanovení předlohy. Novelu proto bude muset znovu projednat Poslanecká sněmovna.

Senát doporučil změnit očíslování některých ustanovení novely tak, aby odpovídala realitě. Týká se to veřejných zakázek na stavební práce a na služby. „Je to problém, který poukazuje na neexistující paragraf, vytváří cenu, podle které by se mělo soutěžit,“ uvedl předseda senátního hospodářského výboru Ivan Adamec (ODS). Podle něj ministerstvo pro místní rozvoj jako předkladatel novely s úpravami souhlasilo.

Novela o zakázkách umožní podle vlády pružně a včas rea-

govat na změny konkrétních finančních limitů ze strany Evropské unie. Vláda tak chce předejít situaci, kdy nové limity nebudou včas převedeny do českého právního řádu, který se tak dostane do rozporu s evropským právem. Evropská komise má totiž podle evropských směrnic o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek ověřit finanční limity každé dva roky a v případě potřeby je upravit. Upravené limity má zveřejnit v Úředním věstníku EU vždy na počátku listopadu před začátkem roku, od kterého budou nové finanční limity platit.

Změna se týká nadlimitních veřejných zakázek. Zatím podle novely stanoví hranice od 4,29 milionu korun do 13,215 milionu korun podle druhu veřejné zakázky s výjimkou zakázek na stavební práce, u nichž finanční limit činí 165,288 milionu korun. Finanční limity pro veřejné zakázky malého rozsahu, tedy dva miliony korun bez DPH pro veřejné zakázky na služby a na dodávky a šest milionů korun bez DPH pro veřejné zakázky na stavební práce, je podle vlády stanoven fixně a pouze na národní úrovni, proto tyto částky mají v zákoně zůstat. Totéž platí i pro podlimitní veřejné zakázky.

S novelou souvisí i samostatná změna koncesního zákona, kterou Senát schválil beze změn. Tato novela, kterou nyní dostane k podpisu prezident, mimo jiné zpřesňuje, že hlavním bodem koncesní smlouvy nebude zhotovení stavby, ale stavební práce. ■

Senát podpořil zákonnou úpravu činnosti PGRLF

Činnost Podpůrného a garančního rolnického a lesnického fondu (PGRLF) bude upravena zákonem o zemědělství. Počítá s tím jeho novela, kterou schválil Senát. Novela dále mění podmínky vrácení dotace a penále Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu. Nyní ji ještě dostane k podpisu prezident.

PGRLF, který poskytuje dotace zemědělcům, byl založen jako státem stoprocentně vlastněná akciová společnost pouze na základě usnesení vlády, což kritizoval Nejvyšší kontrolní úřad (NKÚ), řekl senátorům ministr zemědělství Petr Gandalovič (ODS). Novela má proto dořešit právní stránku působení tohoto fondu a jeho programů.

Fond bude moci i nadále poskytovat nynější podpory a bude je moci rozšířit i na vodovody, kanalizace, čistíčky nebo spalovny. NKÚ již před několika lety upozornil na to, že fond založený jako akciová společnost nemůže ze zákona rozdělovat státní podporu. Podle předkladatelů však žádná jiná možnost než zachování nynější podoby není pro stát vhodná.

Novelu podpořil například místopředseda senátního zemědělského výboru Josef Vaculík (KDU-ČSL). Připomněl, že PGRLF vznikl v roce 1993 a poskytl zemědělcům dotace, díky nimž mohli čerpat úvěry přesahující 100 miliard korun. Přispěl tak ke stabilizaci zemědělského sektoru.

Navrhovaná změna má podle Gandaloviče dále odstranit přílišnou byrokracii a tvrdost zákona. Jde o situaci, kdy by zemědělec musel vracet dotaci a podle současné úpravy by k ní musel zaplatit příslušné penále. Na odpuštění penále se už nemá pohlížet jako na veřejnou podporu. Novela by také měla snížit administrativní zátěž. ■

Senát podpořil zákaz agresivních obchodních praktik

Klamavé a agresivní obchodní praktiky budou pravděpodobně zákonem zakázány. Obchodníci například nebudou smět uvádět důležité údaje o nabízeném zboží nesrozumitelně nebo nejednoznačně. Nebudou moci svým chováním výrazně zhoršit možnost svobodného rozhodnutí zákazníka. Zákaz přináší novela zákona o ochraně spotřebitele, kterou schválil Senát. Novelu nyní dostane k posouzení prezident Václav Klaus.

Novela obsahuje výčet zakázaných klamavých a agresivních praktik převzatý z příslušné evropské směrnice. Podle ministra průmyslu a obchodu Martina Římana (ODS) jde o jedinou možnost, jak evropskou směrnici převést do zdejšího práva, aby se Česko vyhnulo případnému postihu Evropské komise.

Navrhované změny ocenil senátor a dlouhodobý bojovník proti hazardu Josef Novotný (SNK ED). Na jejich základě chce dát podnět Radě pro reklamu k odstranění číselných tabulí na hernách, které lákají na údajný zvyšující se jackpot s výhrou až

10 000 korun. Podle senátora je to „jasná a zjevná klamavá reklama na výhru“.

Novela jako příklad agresivní praktiky uvádí situaci, v níž prodejce vytváří dojem, že zákazník nemůže odejít bez toho, aby danou věc či službu koupil. Obchodník také nebude smět vyhrožovat, že pokud si spotřebitel nabízené zboží nekoupí, ohrozí tak své podnikání, pracovní místo nebo existenci. Mezi agresivní praktiky ale nebude patřit doručování reklamních letáků a katalogů do poštovních schránek.

Prodejce nebude smět podle novely požadovat peníze za výrobky a služby, které dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal. Obchodníci už také nebudou smět uvádět nepravdivé prohlášení, že jejich výrobky a služby umějí vyléčit nějakou nemoc, poruchu nebo postižení. Novela naopak prodejcům umožňuje srovnávací reklamu v případech, kdy srovnává vlastnosti zboží a služeb, které jsou důležité, dají se ověřit a jsou charakteristické. Tímto způsobem budou moci porovnávat i ceny.

Již minulý rok začala platit novela zákona o regulaci reklamy, která zpřísňuje podmínky pro výprodeje v obchodech. Novela řetězcům mimo jiné ukládá stanovit začátek a konec výprodejů. Při plošné reklamě obchodníci musí mít dostatek zboží na skladě, anebo uvádět množství zlevněného zboží v jednotlivých prodejnách. ■

Ministerstvo spravedlnosti a ÚOOÚ souhlasí s insolvenčním zákonem

Úřad pro ochranu osobních údajů (ÚOOÚ) souhlasí s novým insolvenčním zákonem. Shodl se na tom předseda úřadu Igor Němec a náměstek ministra spravedlnosti pro legislativu František Korbel. Odpůrcům zákona vadí množství osobních údajů zveřejňovaných v internetovém rejstříku dlužníků.

„Úřad a ministerstvo se shodly na tom, že zákon je v pořádku,“ uvedla mluvčí ministerstva Zuzana Kuncová. Němec s Korbelem se podle ní zároveň dohodli, že vytvoří pracovní skupinu, která bude sledovat, jak rejstřík v praxi funguje. „Budou také spolupracovat na vytvoření stanoviska ohledně ochrany osobních údajů,“ dodala. Stanovisko je podle ní určeno soudům, které tak budou vědět, jak postupovat.

V elektronickém insolvenčním rejstříku, který začal spolu s novým zákonem fungovat od počátku roku, jsou umístěny všechny informace o průběhu insolvenčního řízení. ÚOOÚ měl podle mluvčí Hany Štěpánkové námitky k rozsahu údajů, které se v rejstříku vyskytují. „Ten je opravdu velký a značně otevírá soukromí dlužníka veřejnosti,“ uvedla před schůz-

kou. Němec si chtěl podle ní s ministerstvem vyjasnit, zda jsou veškeré informace účelné.

Podle Kuncové obsahuje rejstřík údaje stanovené zákonem. „Tento zákon má přednost před zákonem na ochranu osobních údajů,“ řekla mluvčí. Nyní se na internetu povinně musí zveřejnit jméno, příjmení a rodné číslo dlužníka. Ten však podle ní může požádat, aby další informace byly zakryty.

Podle nynějšího zákona je v rámci seznamu dlužníků zveřejňován i insolvenční spis, kde je řada osobních údajů. Rejstřík je veřejně přístupný, každý má právo do něj nahlížet a pořizovat z něj kopie a výpisy. Němec dříve uvedl, že by měl nabízet pouze jméno a datum narození dlužníka spolu s informací, v jakém případě a komu dluží.

Insolvenční zákon zavedl od počátku ledna tzv. osobní bankrot pro předlužené lidi s možností jejich oddlužení mimo exekuční režim. Zatím tento režim využily tři osoby.

Po podání návrhu posuzuje soud, zda je dlužník poctivý a zda jeho plán oddlužení je ekonomicky reálný. Těm věřitelům, kteří nemají své pohledávky zajištěny, se totiž musí na úhradu jejich pohledávek dostat alespoň 30 procent.

Jestliže dlužník úspěšně projde „testem poctivosti“ a soud oddlužení povolí, rozhodnou věřitelé hlasováním, zda se prodá dlužníkův majetek, nebo zda dlužník bude po dobu příštích pěti let odevzdávat věřitelům téměř všechny své příjmy nad rámec životního minima. Pokud dlužník řádně plán oddlužení splní, soud rozhodne, že se mu zbytek dluhů promíjí. Jinak na majetek dlužníka prohlásí konkurz. ■

Vláda schválila návrh novely zákona o silniční dani

Vláda schválila návrh novely zákona o silniční dani, který předložilo ministerstvo financí. Podle návrhu se má sleva ze základní sazby daně nově odvíjet od stáří vozu, a nikoli od emisní třídy Euro, jak je tomu v současné době. Novelu musí schválit parlament a podepsat prezident.

Ministerstvo financí chce změnou zvýhodnit majitele nových automobilů a znevýhodnit podnikatele se starými vozy. Ty by měl zákon podle záměru úředníků motivovat k nákupu nových, ekologicky šetrnějších vozidel. Po novelizaci bude zákon také pružněji reagovat na rychlý vývoj norem Euro a nebude nutné ho měnit při každém jejich zpřísnění.

Zatím se nejvyšší, 48procentní úlevě na dani těší majitelé vozů, které splňují normu Euro 3 a vyšší. Menší, čtyřicetiprocentní slevu mají vozy s Euro 2. Obě výhody skončí a stejné slevy budou vázány pouze na datum první registrace automobilu. Nejvyšší sleva bude na vozy staré tři roky a mladší, o 40 procent méně, než je základní sazba, zaplatí majitelé aut od tří do šesti let stáří.

Naopak vlastníci starších vozů si musí připlatit. Hluběji do kapsy budou muset sáhnout majitelé vozů vyrobených před rokem 1989. Dosud platili 15 procent nad základní sazbu, podle nového zákona by to mělo být 25 procent.

Silniční daň se odvádí s určitými výjimkami za všechna vozidla určená k podnikání. Základní sazba například za kamionovou soupravu je 51 000 korun za rok. Průměrné stáří nákladních vozidel na českých silnicích je 16 let. ■

Vláda poskytla právní záruky pro pořádání olympiády v Praze roku 2016

Vláda přes výhrady menších koaličních stran udělila právní záruky pro pořádání olympijských her, které chce v roce 2016 hostit Praha. Ministři zdůraznili, že nejde o finanční garance. Vláda podle usnesení bere na vědomí záměr Prahy usilovat o uspořádání her a schvaluje nutnou podmínku standardní přihlášky, kterou právní garance jsou. Zdůrazňuje ale, že kabinet se nezavazuje v budoucnosti poskytnout záměru finanční garance.

Usnesení na tiskové konferenci citoval premiér Mirek

Topolánek (ODS), přičemž poznamenal, že téma bylo sice sledované, on ho nicméně bere za formalitu. Podle Topolánka není pravdou, že ministři hlasovali striktně podle stranických preferencí, přesný poměr hlasů nicméně nezveřejnil. Proti záměru měli podle úterního usnesení svého stranického grémia hlasovat lidovci, zelení měli také výhrady.

Podepsáním právních garancí se vláda zavázala respektovat Olympijskou chartu a slíbila volný vstup a pohyb akreditovaným účastníkům her. Vláda dokumentem také přislíbila, že budou přijata všechna nezbytná opatření k tomu, aby Praha a Český olympijský výbor beze zbytku splnily své povinnosti. Podle ministryně Strany zelených Džamily Stehlíkové ministři o návrhu dlouze diskutovali a „pilovali“ závěrečné usnesení.

Právní záruky budou součástí uchazečského dotazníku, který představitelé pražské kandidatury povezu do sídla Mezinárodního olympijského výboru v Lausanne. Doručit ho měli MOV do 14. ledna. Z hlasu Tomáše Petery, šefa společnosti Praha olympijská, byla znát úleva. „Musím poděkovat

premiérovi za vstřícný postoj, protože jsem měl strach, že by to nemuselo dopadnout," řekl novinářům Petera. Dokument je totiž nedílnou součástí dotazníku. „Byl to poslední střípek mozaiky. Vládní dokument má pro kandidaturu fatální váhu," prohlásil.

Odpůrci projektu mají za to, že garance Praha použije při argumentaci týkající se ekonomických aspektů projektu. Vláda však ve svém prohlášení zdůraznila, že se nezavazuje kdykoliv v průběhu kandidatury finanční garance poskytnout. Hlavně podle starostů by olympiáda poškodila regiony tím, že odčerpá peníze do hlavního města. Primátor Prahy a místopředseda ODS Pavel Bém naopak tvrdí, že olympijské hry přinesou zisk celé zemi včetně menších měst.

Před hlasováním vlády se proto Petera snažil všem politickým stranám vysvětlit, o jaké garance se jedná a jak jsou důležité pro pražskou kandidaturu. „Nebylo to úplně jednoduché," řekl Petera. „Dalo by se to bez tohoto dokumentu poslat, ale šance by se dramaticky snížily," připomněl. „Bylo by velké plus, kdyby politici pochopili, co vlastně žádáme a že za tím není nic schovaného," dodal.

O finančním zajištění projektu by se mělo jednat nejdříve

příští rok. Podle poslední ekonomické studie se počítá s přímými náklady 88 miliard korun, celkem 47 miliard organizátoři očekávají z veřejných zdrojů a z toho 25 miliard ze státního rozpočtu. Další zhruba půl miliardu korun by bylo nutné vynaložit na infrastrukturu, to jsou však podle zastánců olympijské kandidatury nutné náklady bez ohledu na hry.

Petera a jeho spolupracovníci mají nyní déle než rok na to, aby vládu přesvědčili o tom, že je nutné udělit i finanční garance. „Otevírá se velký prostor na diskusi na téma financování, náklady a příjmy," řekl Petera. „Chceme vyvrátit všechny mýty a lži," plánuje. Chce také přesvědčit veřejnost, že projekt bude mít přínos pro celou republiku. „A také se musíme připravit na druhý dotazník, který je podrobnější," dodal.

Jeho odevzdání je však podmíněno tím, že MOV Prahu vybere na základě prvního dotazníku v létě do užšího okruhu kandidátských měst. Volba hostitele pro OH 2016 se uskuteční 2. října 2009 na zasedání MOV v Kodani. Favority jsou mimoevropští kandidáti, protože olympiáda v roce 2012 se bude konat v Londýně. Také Praha vidí větší šance na úspěch až v roce 2020. ■

Senátoři navrhují uzнат protikomunistický odboj zákonem

Pravicoví senátoři navrhují zákonem uzнат protikomunistický odboj. Měl by být rovnocenný prvnímu odboji za samostatnost Československa a druhému protifašistickému odboji. Aktivním účastníkům třetího odboje má přiznat postavení válečných veteránů. Zákon, o jehož přijetí dlouho usilují odbojářské organizace, oficiálně předložila skupina senátorů v čele s místopředsedou horní komory Jiřím Liškou (ODS).

„Je to legitimizace třetího odboje jako takového," oznámil novinářům předseda Senátu Přemysl Sobotka (ODS). Aktivní účastníci třetího odboje by mohli případně požadovat určité finanční odškodnění, které ale v zákonu není nijak konkrétně stanoveno, uvedl Sobotka.

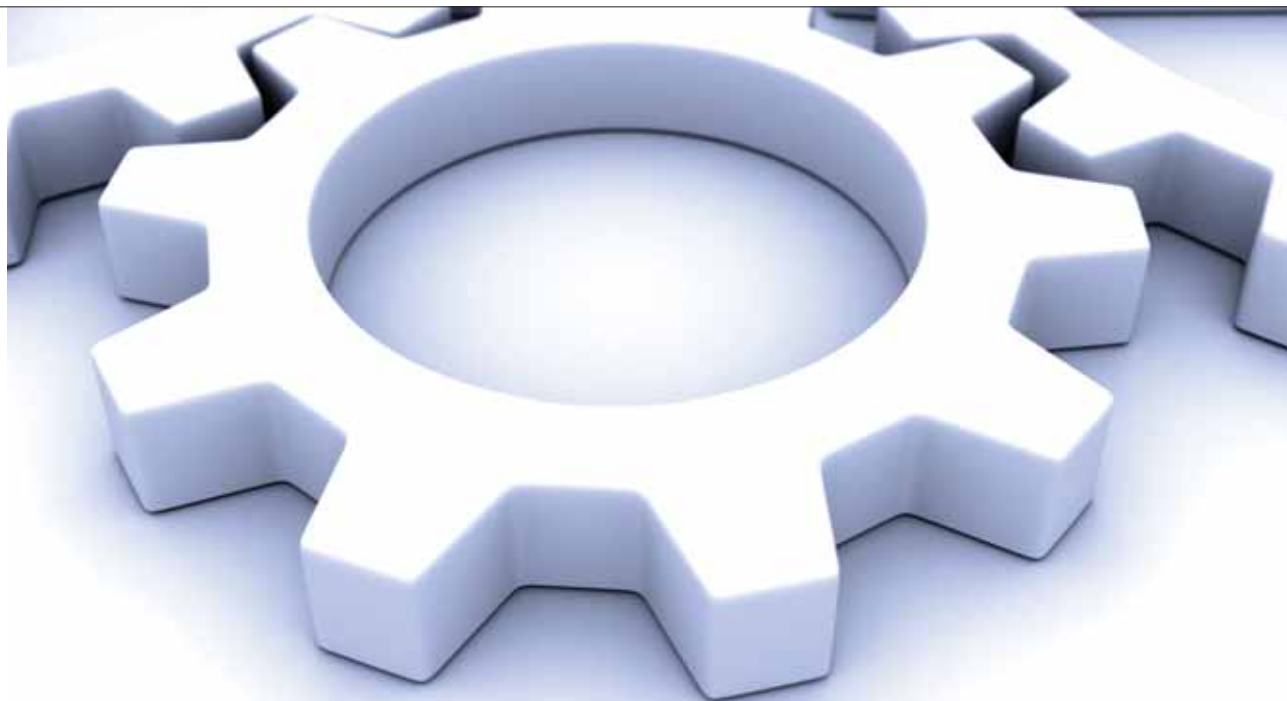
Osvědčení o tom, kdo byl odbojářem, by mělo na základě relevantních podkladů vydávat ministerstvo obrany. Získat by ho mohli ti, kteří byli pro své názory vězněni a byli přitom poškozeni na zdraví, uvedl předseda Senátu. Tvůrci zákona částečně vycházejí z obdobné normy, kterou předminulý rok na jaře přijal slovenský parlament. Za dobu jeho platnosti se o osvědčení přihlásilo 400 lidí, takže i v českých poměrech by byla zátěž pro státní rozpočet minimální, míní Sobotka.

Zákon se má vztahovat na období mezi 25. únorem 1948 a 17. listopadem 1989. Měl by rozlišovat mezi odporem a odbojem. Odboj má být definován jako aktivní jednání pro-

ti komunistickému režimu s cílem jej svrhnout nebo destabilizovat. Odpor bude naproti tomu vymezen široce, půjde o různé formy činnosti nedosahující intenzity odboje. Zákon o protikomunistickém odboji připravovali už v roce 1993 poslanci tehdejší vládní koalice, výsledkem jejich práce bylo ale nakonec jen přijetí spíše deklaratorního zákona o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Zákon označil komunistický režim za zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný, odpor proti němu pak za spravedlivý a morálně oprávněný. Oficiálně ale nebyl třetí odboj uzнат.

Nejvíce se k tomu poslanci přiblížili minulý rok návrhem zákona, podle něhož se měli dočkat ocenění odbojáři, kteří bojovali za vznik, obnovu či zachování demokratického státu a principům demokracie zůstali věrni. Schvalování této normy, která vadila hlavně KSČM, ale v předvolebním období ztroskotalo. Před sedmi lety byl v Česku přijat zákon o jednorázovém odškodnění členů domácího protinacistického odboje a politických vězňů komunistického režimu. Částka se odvíjela od délky odbojové činnosti nebo od toho, zda byli zraněni.

Slováci byli v tomto ohledu důslednější. Podle z minulého roku přijatého zákona tam mohou lidé, kteří se od října 1944 do listopadu 1989 postavili na odpor komunistické diktatuře v bývalém Československu, získat postavení účastníka protikomunistického odboje. Někteří z nich pak i postavení vojenského veterána studené války. Vojenští veteráni mají různé výhody například při návštěvě lékaře či při lázeňských pobytech. O přiznání statutu účastníka protikomunistického odboje na Slovensku rozhoduje Ústav paměti národa. Tato instituce je obdobou českého Ústavu pro studium totalitních režimů. ■

Podle sdružení eStat.cz, vláda při budování efektivního státu zaostává za plány

Koaliční vláda premiéra Mirka Topolánka (ODS) dostala za svůj dosavadní výkon při budování efektivní státní správy od sdružení eStat.cz průměrné a podprůměrné známky. Podle sdružení, které se podílelo na přípravě vládního programu, má kabinet největší rezervy ve vytváření transparentního veřejného prostředí a v zavádění centrálních registrů dat na úřadech. Vláda v těchto oblastech svůj program plní jen na 25 procent, uvedlo sdružení eStat.cz na svých internetových stránkách.

Kabinet si vedl lépe při odstraňování byrokracie, elektronizaci státní správy a změnách v řízení úřadů. Ani zde ale nebyly výsledky podle eStat.cz stoprocentní. Své plány údajně vláda splnila z poloviny.

Občanské sdružení eStat.cz (Efektivní stát) usiluje o zeštíhlení a zefektivnění státní správy. Před nástupem ODS do vlády spolupracovalo s jejími špičkami na přípravě reformy státní správy. Některé projekty z dílny eStat.cz se objevily v programovém prohlášení koaliční vlády, například zákon o elektronické komunikaci ve veřejné správě.

Sdružení vládu nyní kritizuje mimo jiné za to, že za zhruba rok svého působení nestihla zveřejnit návrh zákona, který umožní vytvoření centrálních registrů veřejné správy. Ve

svém programovém prohlášení přitom kabinet slíbil, že se o schválení této normy zasadí.

Pokud jde o boj s korupcí na úřadech, výroční hodnocení ocenilo vládu například za to, že spustila protikorupční telefonní linku, na níž mají občané možnost upozornit na korupční jednání. Některé další slíbené kroky v této oblasti ale podle eStat.cz vláda možná již v tomto volebním období nestihne. „S ohledem na délku legislativního procesu je na místě obava, že v tomto volebním období je již vláda s to prosadit maximálně jen to málo, co již představila, tedy novelu zákona o obcích a novelu zákona o krajích,“ píše se v hodnotící zprávě.

V oblasti „debyrokratizace“ vláda podle eStat.cz dosud nepředložila žádný ucelený koncepční krok, provedla pouze kosmetické úpravy legislativních pravidel vlády. Pozitivní dílčí změny přinesla ovšem novela živnostenského zákona. Pochvalu si vláda vysloužila také za spuštění pilotní fáze projektu CzechPoint, který má umožnit získat výpisy z centrálních rejstříků na každém státním úřadě. eStat.cz ale upozorňuje na to, že prostřednictvím kontaktních míst CzechPoint je zatím možné získat jen čtyři druhy výpisů, a nejde tedy o univerzální kontaktní úřední přepážku.

Správným krokem bylo podle sdružení i zrušení samostatného ministerstva informatiky a vznik Rady vlády pro rozvoj informační společnosti. Kompetence rady v oblasti informatiky ale byly poslaneckým pozměňovacím návrhem převedeny na ministerstvo vnitra, čímž je existence rady prakticky zbytečná, dodal eStat.cz ve svém hodnocení. V řízení úřadů podle něj chybí systematické audity. Chybou je pak prý i to, že vláda dosud nezačala s převodem některých kompetencí z centrální úrovně na kraje. ■

Senátní komise plánuje vytvoření posudku na ústavnost KSČM do dubna 2008

Senátní komise pro posouzení ústavnosti KSČM chce být se svou prací hotova do konce dubna příštího roku. Závěrečnou zprávu chce vypracovat podle předsedy komise Jaromíra Štětiny (za Stranu zelených) ještě před květnovým sjezdem KSČM, který určí politiku strany na další čtyři roky.

Komise si dala za cíl prozkoumat, zda komunistická strana dodržuje zákon o sdružování v politických stranách a je v sou-

ladu s ústavou. Podle komise totiž politické strany mají respektovat základní demokratické principy a odmítat násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů. Prohlášení některých představitelů KSČM s tím ale podle komise nejsou v souladu.

Jako protiústavní komise označila podle Štětiny například únorový projev předsedy KSČM Vojtěcha Filipa. Šéf komunistů tehdy na zasedání Ústředního výboru KSČM vyzval k návratu k marxismu a Vladimíru Iljiči Leninovi, chválil reálný socialismus a uvedl, že by se komunisté mohli postavit „do čela eventuálních revolučních procesů“. Revoluce podle Lenina spočívá v ozbrojeném, násilném převzetí moci, připomněli členové komise.

Filipovým projevem se zabývali detektivové z protixtremistického oddělení, případ ale odložili. Opírali se mimo jiné o posudek Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd, podle něhož Filip „přímo ani v dokazatelných náznacích nehlásá

Senátoři KOD jsou proti návrhu na zrušení ústavu pro studium totalitních režimů

Senátoři sedmičlenného Klubu otevřené demokracie (KOD) nesouhlasí s iniciativou 57 poslanců ČSSD, kteří Ústavnímu soudu navrhuji zrušení zákona, na jehož základě vznikl Ústav pro studium totalitních režimů. Uvedl to senátor Jaromír Štětina. Vznik státního badatelského zařízení pro výzkum nacismu a komunismu v českých dějinách schválil parlament letošní rok v létě, proti jeho vytvoření však již tehdy hlasovali zástupci levice.

Levicovým zákonodárcům vadí, že by nová instituce mohla politicky ovlivňovat výklad dějin a omezovat tak ústavně zaručenou svobodu vědeckého bádání. Nesouhlasí také s formulací zákona, která označuje období komunistické vlády od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 za totalitu.

Podle tiskové zprávy KOD však sociální demokraté tvrdí, že režim před listopadem 1989 nebyl totalitní, převzali komunistickou argumentaci. „Snaha vyjmout dobu normalizace a sovětské brutální okupace ze zákonné normy je zřejmým pokusem o likvidaci vědecké instituce a o falšování našich moderních dějin,“ uvedli senátoři.

Podle poslanců zákon nebere v úvahu, že období komunistické vlády bylo z hlediska způsobů výkonu státní moci proměnlivé a nebylo v tomto směru kompaktní. Zatímco 50. léta podle nich skutečně byla totalitou, v 60. letech se režim postupně demokratizoval, a ani po okupaci vojsky Varšavské smlouvy se prý zcela nevrátil k represivním praktikám z časů kultu osobnosti.

Ve stížnosti levice navrhuje Ústavnímu soudu zrušit zákon jako celek. V případě, že by soudci návrhu vyhověli, ztratil by Ústav pro studium totalitních režimů zákonný podklad pro své fungování. Alternativně poslanci požadují vypuštění slova totalitní v řadě pasáží zákona. Zatím nelze předjímat, kdy Ústavní soud o návrhu rozhodne.

Hlavní motivací pravice pro založení ústavu byla snaha soustředit a uspořádat písemnosti všech bezpečnostních složek komunistického režimu. Zpracování a zpřístupnění dat by prý mělo přispět k pochopení komunistického režimu a zároveň zabránit tendenčnímu výkladu historie.

Ústav by měl analyzovat i příčiny a způsob likvidace demokratických aktivit v období komunistické vlády a zpřístupňovat veřejnosti dokumenty z příslušné éry. Má se věnovat také období nacistické okupace českých zemí. Pracovníci ústavu se budou zabývat vzdělávací a publikační činností. Jedním z prvních počínů je časopis Paměť a dějiny. Další informace o ústavu jsou na jeho webových stránkách www.ustrcr.cz. Prvním šéfem ústavu je historik Pavel Žáček, funkce se formálně ujal 1. ledna. ■

národnostní, rasovou, náboženskou nebo třídní nenávist či zášť vůči jiným osobám“.

Štětina nicméně Filipovy výroky označil za další argument pro to, aby závěr komise mohl vyznít v tom smyslu, že má být KSČM rozpuštěna. Závěrečná zpráva komise má mít dvě desítky kapitol. Má mimo jiné popsat postoje KSČM ke zločinům komunistického režimu nebo personální propojení s předlistopadovou Komunistickou stranou Českoslovenka a tehdejší tajnou policií.

Komise chce dále analyzovat programové dokumenty KSČM, její vztahy „k jiným levicovým extremistickým hnutím“ a postoje k návrhům na zmírnění křivd a odškodnění obětí komunistického režimu v letech 1948 až 1989.

Komunisté budou mít svůj sjezd v Hradci Králové, a to 17. a 18. května. Budou na něm znovu volit vedení strany a aktualizovat její program na další čtyři roky. ■

Ministerstvo financí plánuje silniční daní motivovat dopravce k nákupu nových aut

Ministerstvo financí hodlá silniční daní motivovat dopravce k nákupu nových, ekologicky šetrnějších vozidel. Majitelé vozů starých méně než tři roky by podle návrhu ministerstva financí zaplatili příští rok o 48 procent nižší daň než je základní sazba, o 40 procent méně by platili za vozy mladší šesti let a starší než tři roky. U nejstarších aut se daň zvýší. Změnou oproti současné úpravě je především provázání daňové úlevy se stářím vozidla. Dosud byla každá sleva ze silniční daně spojena pouze s emisní normou Euro bez ohledu na stáří vozu. Téměř poloviční slevu na dani tak měli majitelé vozů plnících Euro 3; 40procentní slevě se těšily vozy s normou Euro 2.

Nové nákladní vozy prodávané v ČR musejí od loňského roku splňovat emisní normu Euro 4. Nejvyšší daňová sleva by se tak

ještě nějaký čas týkala i vozů s méně přísnou normou Euro 3.

„Návrh přináší zcela nový systém snížení a zvýšení sazeb daně odvozeného od data první registrace,“ píše úředníci ministerstva financí. Sazby jsou údajně nastaveny tak, aby nebyly pro podnikatele likvidační. Kromě novějších vozidel novela zvýhodňuje dále vozidla s nižšími emisemi CO₂, s alternativními palivy a nejmodernějšími technickými parametry.

„Smyslem toho je donutit české podnikatele, aby obnovovali vozový park, aby používali modernější motory se sníženými emisemi,“ řekl nedávno náměstek ministra financí Tomáš Zidek. Podle jeho sdělení náměstka ministra financí by se příští rok mělo na silniční daní vybrat mírně více než letošní rok.

Po daňové motivaci k nákupu ekologických vozidel volá již delší dobu Sdružení automobilového průmyslu. Podle údajů sdružení je nyní obnova tuzemského vozového parku na úrovni tří procent ročně, zatímco v západní Evropě je to běžně osm až deset procent.

Průměrný věk českého vozového parku byl k 30. červnu 17,15 roku. U jednotlivých kategorií vozidel se však průměr značně liší. Nejmladší jsou dodávky a malá užitková vozidla, která mají v průměru 7,5 roku. Naopak velké nákladní vozy nad 12 tun patří s průměrným věkem 16 let k nejstarším strojům na českých silnicích. ■

Zemědělci si budou moci sami vytvářet biopaliva

Zemědělci získají možnost využití jimi vypěstovaných energetických surovin k výrobě biopaliva, elektrické energie, tepla či bioplynu pro vlastní spotřebu. Zároveň získají od EU dotace na jejich produkci. Ministerstvo zemědělství si od tohoto kroku slibuje další zvyšování podílu obnovitelných zdrojů energie. Umožní to novela nařízení, která má motivovat pěstitele ke zvýšení podílu užívání obnovitelných zdrojů. „Protože odpadá dovážení energetické plodiny jinému zpracovateli, proces se tím výrazně zkracuje,“ uvedl ministr Gandalovič. Opatření může být pro některé zemědělce výhodné, oznámil novinářům Jiří Zelenka z Agrární komory.

Opatření dále prodlužuje termín, do kterého musí žadatelé o podporu na pěstování cukrové řepy pro energetické účely doručit SZIF prohlášení o sklizni, uvedl ministr zemědělství Petr Gandalovič.

Vlastní výrobu paliv již umožňuje legislativa v některých sousedních zemích, například v Rakousku. Pěstitel vyrobí z řepky metylester řepkového oleje (MEŘO) a ten pak sám užívá v zemědělských strojích, čímž se stává fakticky nezávislý na fosilních palivech. Někteří výrobci traktorů ale podle oslovených odborníků užívání čistého MEŘO nedoporučují. ■

Zákon o lidských buňkách má přinést pacientům větší bezpečí

Větší bezpečí pro pacienty má přinést zákon o lidských tkáních a buňkách, který schválila vláda. Kabinet o tom informoval na svých internetových stránkách. Návrh nyní posoudí Poslanecká sněmovna. Norma má zajistit větší bezpečí pro pacienty při zacházení s tkáněmi a buňkami během darování, výběru, vyšetření a odběru u dárce, dále při jejich zpracování, laboratorní kontrole, skladování a distribuci až po použití tkání a buněk v léčbě pacientů a sledování účinků léčby a reakcí na ni.

Klonování, které si lidé s lidskými buňkami spojují, v této předloze obsaženo není. Netýká se ani transplantace orgánů, které upravuje platný transplantáční zákon.

Nová úprava má podle ministerstva zdravotnictví zajistit, že ve všech fázích zacházení s tkáněmi a buňkami budou platit v Česku taková opatření, že to bude pro pacienty bezpečné a bude zajištěna kvalita.

V normě jsou také požadavky na provozovatele tkáňových zařízení, mezi něž se řadí odběrová pracoviště a diagnostické laboratoře. Zákon vymezuje povinnosti a odpovědnost provozovatelů včetně toho, že budou muset mít systémy na udržování a kontrolu jakosti. Stát bude posuzovat a povolovat činnost tkáňových a odběrových zařízení a laboratoří, bude je kontrolovat. Za nedodržení bude ukládat sankce. ■

Jsmě tu již 5 let.

A stále máme čím překvapit!

Kromě 120 nejrozmanitějších obchodů, kde můžete udělat radost sobě nebo svým blízkým, na vás čeká unikátní 3D kino IMAX a 8 dalších kinosálů. Příjemné chvíle můžete také strávit v některé ze skvělých restaurací nebo kaváren.

Nyní pro vás navíc Palác Flóra otevírá nové obchody světových značek, které jistě uspokojí i nejnáročnější zákazníky.

Palác Flóra, Vinohradská 151, Praha 3, www.palacflora.cz

Palác Flóra
Jedinečný zážitek z nákupu

GANT
BOYS GIRLS BABY

pietro filipi

MAC

COTTONFIELD
since 1986

Venckpot

SPRINGFIELD
Casual wear for Men & Woman

adidas

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Mele kávu, až když je potřeba.

**Cappuccino, latte macchiato
nebo caffè latte pouhým**

**Jedinečné a intenzivní aroma
italského espressa.**

Primadonna De'Longhi. Mistrovské dílo z Itálie.

Espresso, cappuccino, latte macchiato, caffè latte... Primadonna je superautomatický kávovar pro přípravu originálních italských specialit z kávy pouhým stisknutím tlačítka. Kávu umele, až když je třeba. Díky funkci Auto Clean se čistí sám. Vnější kryt a čelo z nerezové oceli z něj činí ušlechtilý kousek. Primadonna De'Longhi, to je intenzivní aroma a jedinečné potěšení z italské kávy.

www.delonghi.cz

Zakoupíte v prodejnách

www.datart.cz

www.homeart.cz

www.proton.cz

www.kbexpert.cz

www.makro.cz

STANĚK
www.pottenpannen.cz

Návrhy na státní vyznamenání bude Poslanecká sněmovna sbírat do 31. března

Do 31. března mohou občané a organizace navrhnout sněmovně kandidáty na státní vyznamenání. Podněty mohou zasílat sněmovnímu podvýboru pro přípravu návrhů na propůjčení nebo udělení státních vyznamenání na adresu Poslanecké sněmovny. Novináře o tom informoval tiskový odbor sněmovní kanceláře. Lidé mohou nominace předkládat i prostřednictvím poslanců nebo poslaneckých klubů.

Návrhy budou moci zasílat také Senátu. Jeho podvýbor pro vyznamenání ale ještě příslušnou lhůtu nestanovil. Podvýbory ve sněmovně i v Senátu všechny návrhy projednají a klubům je předloží, aby si je případně osvojily. O tom, jaká jména předloží prezidentovi dolní komora, rozhodne nakonec sněmovna jako celek. O senátních nominacích rozhoduje Senát. Výběrem kandidátů se komory zabývají obvykle počátkem léta. Kandidáty mohou navrhnout i sami zákonodárci.

Václav Klaus podepsal zákon, který cizincům zlepší přístup ke vzdělání

Prezident Václav Klaus podepsal zákon, který umožní cizincům získat lepší přístup ke vzdělání. Za stejných podmínek jako čeští žáci a studenti budou chodit do škol nejen občané EU, ale i lidé s povolením k pobytu nad 90 dní. Základní školu budou moci navštěvovat i potomci cizinců, kteří žijí v tuzemsku nelegálně.

Zákon na konci listopadu schválila dolní komora a to ve stejném znění, v jakém ji podpořila již v září. Odmítla totiž senátní pozměňovací návrhy, které měly podle horní komory uvedenou novelu školského zákona zpřesnit.

Školský zákon platí od ledna 2005. Do základní školy mohou podle něj chodit cizinci s povolením k trvalému pobytu, s dlouhodobým či krátkodobým vízem, azytlanti či žadatelé o azyl nebo osoby s dočasnou ochranou. Za stejných podmínek jako Češi pak mohou v ČR zatím studovat jen občané EU a jejich rodinní příslušníci či lidé s trvalým pobytem. Potomci lidí z jiných zemí, kteří v zemi pracují a žijí dlouhodobě, tuto možnost nemají. Novela to má změnit - lepší přístup cizinců ke vzdělání by měl usnadnit jejich zapojení do

Vyznamenání propůjčuje a uděluje výhradně prezident. Dělá to nejen na základě návrhů parlamentu, ale i vlády. Jejich podněty však nemusí akceptovat a kandidáty může zvolit sám. Státní vyznamenání propůjčuje a uděluje vždy 28. října a 1. ledna.

Státní vyznamenání dostávají české i zahraniční osobnosti za zásluhy při budování svobodné společnosti, výsledky práce, hrdinské a výjimečné činy nebo úsilí o obranu státu. Státními vyznamenáními jsou dva řády a dvě medaile.

Řád Tomáše Garrigua Masaryka je udělován za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie a humanity, Řád Bílého lva za vynikající zásluhy o Českou republiku. Medaile Za hrdinství slouží jako vyznamenání za zásluhy v boji a za záchranu lidského života či značných materiálních hodnot, Medaile Za zásluhy jako vyznamenání těch, kteří se zasloužili o stát či obec. ■

společnosti a zabránit jejich případnému vyloučení.

Podle nynějšího zákona mají školy požadovat po školácích z ciziny to, aby nejpozději při svém nástupu k výuce prokázali oprávněnost svého pobytu v ČR. Podle pracovníků neziskových organizací pro pomoc uprchlíkům tak český školský zákon svým požadavkem na doložení legálnosti pobytu brání dětem „ilegálů“ do školy chodit. Upozorňují na to, že současná norma tím porušuje právo dětí na vzdělání a je v rozporu s mezinárodními dokumenty, k jejichž dodržování se země zavázala. Mezi ně patří například Úmluva o právech dítěte či dodatek k Úmluvě o ochraně lidských práv. ■

Legislativní rada vlády odmítla nový zákon o veřejných dražbách

Legislativní rada vlády odmítla věcný návrh zákona o veřejných dražbách, je podle ní nekonceptní. Návrh dostatečně nezdůvodňoval, jaký význam by měla instituce nedobrovolných dražeb, zavedená ještě nad rámec již existujících právních předpisů. V tiskové zprávě o tom informovala Simona Cigánková, mluvčí předsedy rady Cyrila Svobody. Návrh předkládalo ministerstvo pro místní rozvoj (MMR).

Podle legislativní rady je zbytečné zavádět nedobrovolné dražby vzhledem k tomu, co již obsahuje občanský zákoník nebo exekuční řád. Nedostky ve stávajícím zákoně o veřejných dražbách je podle rady možné vyřešit pouze jeho novelou. MMR se podle Cigánkové zavázalo, že návrh zákona stáhne z jednání vlády.

Podle mluvčí MMR Radomíry Kotlárové je hlavním nedostatkem současného zákona v podstatě to, že ministerstvo nemá pravomoc účinně dohlížet nad jeho prováděním. MMR kritizuje také dosavadní postavení dražebníků, kteří jsou zařazeni do režimu živnostenského zákona.

Připravovanou úpravu veřejných dražeb kritizovala již dříve Česká asociace dražebníků (ČAD). Podle ní by nový zákon jen vytvořil nové bariéry v podnikání. Dražebníci požadovali, aby jejich činnost byla nadále živností. Usilovali také o zrušení nedobrovolných dražeb, které navrhovali přenechat exekutorům.

Současný zákon o veřejných dražbách platí od května 2000. Do konce loňského roku se uskutečnilo zhruba 20 600 dražeb, které se týkaly majetku za téměř 71 miliard korun. Suma získaná vydražením se blíží 30 miliardám Kč. Minulý rok byl však současně pro dražebníky tím nejhorším od zavedení zákona, protože počet dražeb i vydraženého majetku ve srovnání s předchozími lety poklesl. Informace o veřejných dražbách jsou k dispozici na portálu www.centralniadresa.cz, který provozuje Česká pošta. ■

Ministerstvo financí připravuje zákaz internetových sázek i pro zahraniční firmy

Ministerstvo financí předloží vládě návrh loterijního zákona, který by znemožnil provozování internetových sázek

zahraničním společností. Sázkové firmy se sídlem mimo ČR dosud na českém území sázení přes internet provozují, zatímco domácím společností to znemožňuje zákon.

Novinářům to řekl ředitel odboru dozoru nad loterieriemi a sázením ministerstva financí Petr Vrzáň. Informaci, že úřad zvažuje vedle úplného zákazu i povolení sázek po síti, přinesl i deník E15.

Výslovný zákaz internetových sázek umožní podle Vrzáně policii postupovat i proti společnostem se sídlem v zahraničí, které se doposud hájily licencemi z mateřských zemí. Policie i státní zastupitelství zatím všechna trestní oznámení ministerstva odkládala s tím, že se zahraniční firmy internetovým sázením nedopustily trestného činu.

„V danou chvíli existuje jedna jediná varianta návrhu nového herního zákona, který v příslušné části, která má upravovat dálkové hraní, explicitně zakazuje sázení prostřednictvím neomezeného počtu účastníků sítí internet,“ uvedl Vrzáň. „Ministerstvo jako předkladatel má jednotný názor, a sice že internetové hraní je třeba zakázat, protože by to bylo další nekontrolovatelné rozšíření hazardu u nás,“ dodal Vrzáň k informaci, že ve hře jsou varianty dvě. Zároveň ovšem nevyloučil, že se tato úprava může po diskusi ve sněmovně ještě dále změnit.

„Zatím největší výtky ze strany ministerstva je v tom smyslu, že internetové sázení přenesení sázení do dětských pokojíků, to znamená nedostatečná ochrana mladistvých“, řekl novinářům mluvčí sázkové společnosti Fortuna Tomáš Grombář. „Hlavním principem, který tím sledujeme, je samozřejmě ochrana mládeže,“ potvrdil Vrzáň.

Asociace provozovatelů kurzových sázek podle Grombáře navrhovala, aby se každý sázející přes internet musel nejdříve zaregistrovat v nějaké kamenné sázkové kanceláři.

Návrh na tuto úpravu loterijního zákona předložili provozatelé sázkových kanceláří ministerstvu koncem listopadu. Ministerstvo financí však podle Grombíře s odkazem na stále nedostatečnou ochranu mladistvých návrh na změny zamítlo. „Mladiství je zatím největší argument, přes který jsme se nedokázali přehoupnout,“ komentoval Grombíř rozhodnutí ministerstva.

„Jako sázková kancelář se nestavíme jednoznačně tak, že to chceme povolit za každou cenu. Chceme, aby podmínky byly rovné. To znamená, když nemůžeme my, aby nemohli

ani zahraniční,“ řekl mluvčí Fortuny. „Z nového zákona, pokud projde, nebudeme úplně nadšení, ale budeme alespoň spokojení, že došlo k napravení té obrovské křivdy,“ dodal.

Internetové sázení provozují v Česku jen zahraniční firmy, které poukazují, že jim to umožňuje jednotná evropská licence. Ministerstvo financí má ale jiný názor a tvrdí, že každý provozovatel potřebuje pro podnikání v ČR jeho povolení. Podle odhadů Češi ročně prosázejí v hazardních hrách na internetu kolem čtyř miliard korun. ■

Poslanecká sněmovna schválila státní rozpočet

Poslanecká sněmovna schválila vládní návrh státního rozpočtu na příští rok. Rozpočet předpokládá celkové výdaje 1,107 bilionu korun. Příjmy mají činit 1,037 bilionu, výsledný schodek by měl představovat téměř 71 miliard korun. Příjmy rozpočtu poprvé překročily jeden bilion korun. Předlohu musí ještě podepsat prezident republiky.

Rozpočet podpořili všichni koaliční poslanci s výjimkou poslankyně Strany zelených Věry Jakubkové, která se hlasování neúčastnila. Pro vládní návrh hlasovali dále dva někdejší sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka. Opozice hlasovala podle očekávání proti. Pro rozpočet se vyslovilo 100 poslanců, proti bylo 97.

Poslanci přidali školství 933 milionů korun, jak se na tom dohodli koaliční poslanci s Melčákem a Pohankou. Školští odboráři požadovali tři miliardy a levice se snažila navýšení o tuto sumu prosadit, neuspěla však.

Pro téměř miliardu do školství hlasovalo 167 poslanců, proti byli jen dva. Neprošel ani návrh Ivana Ohlídala (ČSSD), který mimo jiné navrhoval přidat vysokým školám 1,2 miliardy korun.

Sněmovna také podpořila návrh rozpočtového výboru, který rozdělil téměř dvě miliardy korun na nejrůznější investice v regionech; této praxi se říká porcování medvěda. Jde o dotace z rozpočtu například na opravy chodníků, škol, výstavbu sportovních areálů nebo hřišť.

Rozpočet na příští rok má napomoci snížit schodek veřejných financí na 2,95 procenta hrubého domácího produktu, což je pod úrovní maastrichtských kritérií, tedy podmínek nutných pro přijetí eura.

Podle oslovených analytiků je schválený státní rozpočet krokem správným směrem, ale pro zlepšení stavu veřejných financí není dostatečně razantní. Odborníci se shodují v tom, že při poměrně vysokém růstu ekonomiky a ohlášeném nižším schodku rozpočtu v letošním roce je plánovaný deficit necelestých 71 miliard korun stále příliš vysoký.

Premiér Mirek Topolánek (ODS) byl se schváleným rozpočtem spokojen. „Prosadili jsme dnes všechny zahraniční mise,

získali jsme nový mandát pro důvěru vládě, schválili jsme rozpočet ve znění, v jakém jsme chtěli, zabránili jsme porcování medvěda z druhého čtení ve výši několika miliard,“ řekl. Podle ministra financí Miroslava Kalouska (KDU-ČSL) je schválený rozpočet „zprávou o stabilitě“.

Šéf ČSSD Jiří Paroubek v úvodní diskusi uvedl, že vládní návrh rozpočtu nepodporuje hospodářský růst a začíná rozbíjet sociální soudržnost v ČR. „Takový rozpočet nemůže podpořit žádný sociální demokrat,“ prohlásil. Na reformě financí, z níž rozpočet vychází, podle něho prodělá 92 procent zaměstnanců.

„Reálný příjem stagnuje nebo klesá, ale hypotéka zdraží, protože roste inflace, zdraží leasing auta, a když do toho přijde nemoc, s prvními dny úplně bez příjmu, hrozí v některých případech katastrofa,“ prohlásil. Vláda rozpočet naopak hájila s tím, že jedním z jeho cílů je zbrzdit nárůst zadlužení veřejných rozpočtů.

Poslanci kromě jiného schválili návrh ministryně obrany Vlasty Parkanové (KDU-ČSL) přesunout 2,8 milionu korun z rozpočtu ministerstva obrany do všeobecné pokladní správy. Tam by měly dva miliony putovat na příspěvek na činnost Československé obce legionářské, zbytek na činnost Svazu pomocných technických praporů.

Sněmovna nepřijala ani jeden z návrhů Zdeňka Škromacha (ČSSD), který vyzval vládu, aby navýšila v příštím roce důchody v rozmezí od 300 do 750 korun. ■

Sněmovna podpořila zákaz agresivních obchodních praktik

Sněmovna v závěrečném čtení podpořila novelu zákona o ochraně spotřebitele, která obchodníkům zakazuje klamavé a agresivní obchodní praktiky. Novela nyní půjde do Senátu, a pokud ten ji schválí, zamíří k podpisu prezidentovi.

Novela obsahuje výčet zakázaných klamavých a agresivních praktik převzatý z příslušné evropské směrnice. Podle ministra průmyslu a obchodu Martina Římana (ODS) jde o jedinou možnost, jak evropskou směrnici převést do zdejšího práva, aby se Česko vyhnulo případnému postihu Evropské komise.

Jako příklad agresivní praktiky uvádí zákon situaci, kdy prodejce vytváří dojem, že zákazník nemůže odejít bez toho, aby danou věc či službu koupil. Prodejce také nebude smět

vyhrožovat, že pokud si spotřebitel nabízenou věc nekoupí, ohrozí tak své podnikání, pracovní místo nebo existenci. Mezi agresivní praktiky ale nebude patřit doručování reklamních letáků a katalogů do poštovních schránek.

„Jak je vám známo, proti tomuto typu obchodní praktiky se lze velmi jednoduše bránit tím, že poštovní schránku označíte, že si nežádáte reklamní tiskoviny,“ řekl již dříve autor tohoto pozměňovacího návrhu Zdeněk Prošek (ODS).

Prodejce nebude smět požadovat peníze za výrobky a služby, které dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal. Prodejci už také nebudou smět uvádět nepravdivé prohlášení, že jejich výrobky a služby umějí vyléčit nějakou nemoc, poruchu nebo postižení.

Do zákona se nedostal návrh Věry Jakubkové (zelení), která navrhovala, aby byl prodávající povinen uvést cenu zboží v plné výši, tedy včetně daně a další plateb spojených například s doručením zboží. Sněmovna naopak přijala návrh Tomáše Hasila (ODS), aby Česká obchodní inspekce mohla trestat například neoprávněné užívání chráněných označení na obchodních listinách nebo reklamě. ■

Sněmovna omezila přístup k vnitřním dokumentům NATO a EU

Pravidla pro přístup k některým vnitřním dokumentům NATO a EU se asi zpřísní. Počítá s tím novela zákona o svobodném přístupu k informacím a dalších norem, kterou

schválila Poslanecká sněmovna. Úprava se týká interních materiálů NATO a EU, které ale nepatří mezi utajované informace. Podle novely by úřady mohly i u těchto dokumentů zakázat jejich zveřejnění.

Omezení přístupu neoprávněných osob k materiálům označeným v NATO „Unclassified“ a v EU „Limited“ vyplývá podle vlády z požadavků obou organizací. Poslankyně zelených Kateřina Jacques již dříve upozornila na to, že tyto dokumenty

nespadají podle mezinárodních závazků ČR, ani podle českého práva mezi utajované informace. Jejich zvláštní režim by proto podle ní neměl být zakotven v zákoně o svobodném přístupu k informacím, ale pouze v novele zákona o archivnictví a spisové službě. Jacques ale se svým pozměňovacím návrhem nespěla.

Vládní novela upravuje dále zákon o ochraně utajovaných informací. Cílem je především zjednodušit a zrychlit výměnu utajovaných dokumentů mezi českými úřady, NATO a EU. Materiály ve stupni utajení „vyhrazené“ již nebudou muset být evidovány. Volnější by měl být také způsob převzetí informací v tomto režimu. ■

Senát podpořil přísnější podmínky pro pobyt cizinců ze zemí mimo EU

Pravidla pro cizince, kteří v Česku žádají o trvalý pobyt či o mezinárodní ochranu, se zpřísní. Počítá s tím novela cizineckého a azylového zákona, kterou schválil Senát. Novela, která nyní čeká na podpis prezidenta, souvisí se vstupem do schengenského prostoru a s pádem hraničních kontrol 21. prosince. Snaží se mimo jiné bránit fingovaným sňatkům s cizinci ze zemí mimo EU.

Manželé a manželky českých občanů by již nedostávali trvalý pobyt v ČR automaticky, ale až po dvou letech života v Česku. Do té doby by v zemi pobývali s povolením přechodným. Znamenalo by to například, že by neměli jeden rok nárok na sociální podporu a dva roky na běžné zdravotní pojištění, dávky a stavební spoření.

Cizinci žádající o víza budou muset podle novely nově odevzdat takzvané biometrické údaje - tedy například otisky prstů. Novinkou v zákoně je také povinnost složit při udílení povolení k trvalému pobytu zkoušku z českého jazyka. Také tato podmínka se netýká občanů zemí EU. Návrh nově definuje i podmínky pro zacházení s cizinci, kteří žádají o mezinárodní ochranu na ruzyňském letišti nebo pobývají v azylových zařízeních.

Ministr vnitra Ivan Langer (ODS) senátorům řekl, že migrace je fenomén a je povinností vlády je něj reagovat. „Špatně nastavená migrační politika je příčinou negativních jevů objevujících se v současné době v západoevropských metropolích,“ uvedl ministr.

Nevládní organizace již dříve upozornily na to, že nové opatření ke sňatkům postihne i rodiny s dětmi, u nichž prokazatelně o fingované manželství nejde. Zástupci ministerstva kritiku odmítají. Podle ministerstva roste počet případů, kdy si cizinci berou Češky, případně se prohlašují za otce českých dětí, jen kvůli získání trvalého pobytu. Mezi lety 2005 a 2006 prý jejich počet vzrostl o 80 procent. Ve většině případů jde o muže z Ukrajiny, Ruska, Vietnamu nebo Nigérie. ■

Senát odmítl zvýšení pokut za nepořádek na pozemcích v Praze

Senát se postavil proti razantnímu zvýšení pokut, které mohou pražské radnice uložit obyvatelům a podnikatelům za nepořádek na jejich pozemcích. Příslušnou novelu, kterou předložil pražský magistrát, senátoři zamítli. Jejich verdikt ale bude moci změnit sněmovna, která předlohu dostane k novému projednání.

K důvodům senátního veta patřilo mimo jiné to, že pokuty na území hlavního města by byly mnohonásobně vyšší než mimo Prahu. „Toto nesystémové řešení ve svých důsledcích zakládá nerovnost před zákonem, protože výrazně zvýhodňuje delikventy, kteří budou za stejné činy stíháni mimo území Prahy,“ uvedl senátor ODS Miloslav Pelc.

Náměstek pražského primátora Rudolf Blažek (ODS) byl s verdiktem smířen, problematika se podle něj stane jedním z témat chystané rozsáhlé novely zákona o hlavním městě.

Nyní mohou obyvatelé Prahy dostat za nepořádek na svých parcelách, pokud tím narušují vzhled městské části, pokutu až 50 000 korun. Podle novely by sankce mohla být až dvojnásobná, přičemž mimo Prahu by za tento přestupek mohla být udělena maximálně desetitisícová pokuta, uvedl Pelc. Novela podle něj navíc pro Prahu tento přestupek mění na správní delikt, u kterého nemá být nutné prokazovat zavině-

ní. Novela tak Pražanům neposkytuje záruku řádného procesu, podotkl senátor.

Pro podnikatele by měl postih vzrůst podle novely z nyníjší maximální výše 100 000 korun na půl milionu korun. Podnikatelé, kteří znečistí veřejné prostranství, by mohli dostat až milionovou sankci místo nyníjší půlmilionové. Mimo Prahu platný zákon umožňuje udělit pokutu jen do 200 000 korun, uvedl Pelc.

Praha si od zpřísnění sankcí slibuje, že lidé či firmy budou více nuceni udržovat na svých pozemcích čistotu. Zejména některé pozemky v okrajových částech Prahy podle Blažka připomínají skládky. Dosavadní hrozba pokutování majitelů se podle něj míjela účinkem. Ze současného znění zákona podle magistrátu také není zcela jasné, kdo může za nepořádek na parcele pokutu dostat. Majitelé často nemají s nájemci uzavřeny přesné smlouvy. V zákoně by mělo být jasné stanoveno, že pokutu může dostat vlastník nebo uživatel pozemku. ■

Přísnější dohled ministerstva spravedlnosti nad exekutory

Státní dohled nad soudními exekutory se zřejmě zpřísní. Ministerstvo spravedlnosti bude mít při jejich kontrole větší pravomoci. Změny přináší vládní novela exekučního řádu, kterou beze změn schválil Senát. Novelu nyní dostane k posouzení prezident.

„Naším cílem je nikoliv omezovat či snižovat efektivitu exekutorů, ale pouze kultivovat výkon jejich činnosti a zpřísnovat pravidla dohledu,“ řekl senátorům ministr

spravedlnosti Jiří Pospíšil (ODS) na adresu novely.

Návrh počítá s tím, že exekutor bude muset na požádání ministerstva spravedlnosti poskytovat písemné a ústní vyjádření. Ministerstvo by mělo mít možnost pravidelně kontrolovat exekutorské úřady, nahlížet do spisů, listin a případně evidenčních pomůcek exekutora. Návrh také stanoví, že úřad provádí dohled i na základě písemných podnětů fyzických nebo právnických osob.

Novela nově umožňuje ministerstvu nebo Exekutorské komoře udělit exekutorům výtku v případě jejich méně závažných pochybení, která není možné hodnotit jako kárná provinění. Pospíšil k tomu uvedl, že soukromí exekutoři někdy proti dlužníkovi zasahují příliš razantně nebo zasahují proti lidem, kterých se exekuce nemá týkat. Obvykle jde o případy, kdy exekutoři přijdou zabavit věci do domácnosti, kde je dlužník hlášen k pobytu, ale nic mu tam nepatří. ■

Senát schválil rozšíření výběru léků, na něž nebude nutný recept

Výběr léků, které by si lidé při splnění určitých podmínek mohli koupit i bez receptu, se pravděpodobně rozšíří. Počítá s tím návrh nového zákona o léčivech, který schválil Senát. Normu, která má mimo jiné rozšířit také internetový prodej léků, nyní dostane k podpisu prezident Václav Klaus.

Nový zákon rovněž převádí do českého právního řádu evropské předpisy v oblasti léčiv, například evropskou směrnici o technických požadavcích pro krev a krevní komponenty. Česko mělo tyto předpisy promítnout do národních zákonů do konce října 2005, upozornil ministr zdravotnictví Tomáš Julínek (ODS). Kvůli této absenci už prohrálo dva spory s Evropskou komisí u Evropského soudního dvora, zatím bez sankcí.

Do nové skupiny léků, které by za určitých podmínek bylo možné vydat bez receptu, by měly patřit podle ministra zdravotnictví Tomáše Julínka (ODS) například léky na snižování cholesterolu nebo antikoncepce. Pacient by měl při jejich koupi mimo jiné prokazovat svou totožnost, u antikoncepce i věk. „Jako příklad uvedu, aby to bylo úplně jednoduché a odlehčené: Bude možnost, aby si mládež Postinor vyzvedla bez receptu,“ uvedl s úsměvem ministr zdravotnictví.

Zákon má podle něj také zavést elektronické recepty, zvýšit záruky za bezpečnost a kvalitu léčiv a zavádí postup sledování dostupnosti léčivých přípravků pro pacienty. Řada změn se týká oblasti registrace léčiv. Zákon umožní třeba zrušit registraci, pokud léčivý přípravek není po dobu tří let uváděn na trh. Umožňuje také v důsledku celospolečenských hrozeb pandemie či terorismu za zvláštních podmínek použít i neregistrované léčivé přípravky, uvedl Julínek.

Místopředseda Senátu Jiří Liška (ODS), původní profesí veterinář, za jeden z největších problémů zákona označil to, že zákon umožní chovatelům nakupovat léky přímo u distributora, byť na základě předpisu od kteréhokoli veterinárního lékaře. Liška se kvůli tomu obává nesprávného používání veterinárních léčiv, což by se mohlo projevit na nezávadnosti masa a mléka.

Julínek přiznal, že zákon v tomto směru nenabízí nejšťastnější řešení, ale státní veterinární správa bude muset zvládnout kontrolu pohybu veterinárních léčiv. Zákon nakonec podpořilo 58 ze 61 přítomných senátorů. ■

Posílení příjmů obcí z daňových výnosů

Obce pravděpodobně dostanou v příštím roce z daňových výnosů navíc až 4,6 miliardy korun. Polepší si zejména vesnice a menší města. Změnu přináší novela zákona o rozpočtovém určení daní, kterou téměř jednomyslně schválil Senát. Normu nyní ještě dostane k podpisu prezident.

Ministr financí Miroslav Kalousek (KDU-ČSL) uvedl, že novela má odstranit skokové rozdíly v příjmech obcí, které jsou dané hlavně počtem jejich obyvatel. „Naprosto drtivá

většina obcí na tom bude stejně, případně lépe. Samozřejmě nejlépe na tom budou malé obce, které do této chvíle měly až šestapůlkrát méně než město největší,“ podotkl ministr.

Kalousek připomněl, že jeho ministerstvo už ve spolupráci se zástupci měst a venkova začalo pracovat na novém zákoně o rozdělení výnosů z daní. Ministr uvedl, že dává přednost uzavření pevné a trvalé dohody před ukvapeným rozhodnutím. Proto si myslí, že nový zákon nezačne platit dříve než za dva roky. „Předpokládám, že nový zákon by mohl vstoupit v platnost k 1. lednu 2010. Kdyby to bylo k 1. lednu 2009, bylo by to fajn, ale to, si myslím, je příliš ambiciózní,“ uvedl ministr. ■

Rozpočtový výbor podpořil nový zákon o nabídkách převzetí

Sněmovní rozpočtový výbor podpořil vládní návrh nového zákona o nabídkách převzetí i návrh zákona o přeměnách společností a družstev. Oba dva návrhy doporučil sněmovně přijmout. Nový zákon o nabídkách převzetí se vztahuje na situace, kdy firma nebo jednotlivec získá v jiné obchodní firmě určitý podíl na hlasovacích právech. Pak mu vznikne zákonná povinnost nabídnout menšinovým akcionářům odkup jejich podílů.

Zákon převádí do českého práva směrnici EU, kterou mělo Česko přejmout již v květnu 2006. Evropská komise již v této souvislosti zahájila s ČR řízení. „Dává se priorita tomu, že Česká republika má nějaký závazek, je v poměrně dlouhém prodlení. Takže se budeme snažit co nejrychleji tento záva-

zek splnit,“ řekl novinářům zpravodaj k návrhu zákona poslanec Daniel Rován (ODS).

Návrh neřeší otázku vytěšňování menšinových akcionářů, tzv. squeeze-out. V této věci se podle Rována čeká na rozhodnutí Ústavního soudu, který řeší stížnost na toto ustanovení v zákoně. Až soud rozhodne, pak bude nutné zákon novelizovat.

Rozpočtový výbor doporučil přijmout i návrh nového zákona o přeměnách obchodních společností a družstev. Navrhl pouze drobnou legislativně-technickou změnu, která se týká terminologie, řekl zpravodaj poslanec Pavel Svoboda (ODS). „Jde o řešení situací, kdy fúzí naše firmy z firmami z Evropské unie,“ uvedl.

Návrh zjednodušuje propojování tuzemských firem a družstev se zahraničními podniky. Podle ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila (ODS) se má tento zákon stát do budoucna jedním ze tří pilířů připravovaného obchodního zákoníku. Kvůli zákonu je potřeba změnit 24 dalších zákonů, což je obsahem samostatné předlohy. ■

Malí akcionáři dostávají za své akcie méně, než by měli, podle senátorů

Menšinoví akcionáři přišli za dva roky o své podíly ve 280 firmách, dalších 400 společností může k výkupu menšinových podílů přistoupit. Za své akcie dosud dostali malí akcionáři celkem 13,5 miliardy korun, v řadě případech mnohonásobně méně, než kolik by vzhledem k hodnotě akcií měli mít. Novinářům to řekli předsedkyně senátorského Klubu otevřené demokracie Soňa Paukrtová a předseda klubu SNK Josef Novotný.

Za současný stav podle nich může nečinnost Ústavního soudu, který za více než dva roky nerozhodl o senátorské stížnosti požadující zrušení pasáží o vytěšňování menšinových akcionářů v obchodním zákoníku.

„Předmětná právní úprava je v rozporu s právem na pokojné užívání majetku, s právem na spravedlivý proces i s právem evropských společenství a právem mezinárodním,“ uvedla Paukrtová. Novelou byla podle senátorky nesprávně převzata jen část evropské směrnice o nabídkách převzetí, nikoli pasáže ve prospěch malých akcionářů; neupravuje třeba právo na povinný výkup (sell-out). Evropská komise již v této souvislosti zahájila s ČR řízení. Na komisi se kvůli tomu obrátili i minoritní akcionáři z občanského sdružení OSMa.

Vláda již sněmovně předložila návrh nového zákona o nabídkách převzetí, který ale neřeší otázku vytěšňování menšinových akcionářů, tedy takzvaný squeeze-out. V této věci se čeká na rozhodnutí Ústavního soudu, oznámil novinářům předminulý týden poslanec ODS Daniel Rován, který má předlohu na starosti.

Novela obchodního zákoníku umožňuje akcionářům s podílem nad 90 procent donutit ostatní menšinové majitele prodat cenné papíry za cenu stanovenou znalcem na objednávku toho, kdo chce ovládnout 100 procent akcií. „Způsob stanovení výkupní ceny je velice problematický a neobvyklý oproti zvyklostem v západní Evropě,“ uvedl již dříve analytik Raiffeisenbank Aleš Michl. Analytici nicméně připomínají, že drobní akcionáři by bez vytěsnění jen velmi obtížně mohli své podíly zpeněžit.

Malí akcionáři se podle senátorů dostali novelou do nevýhodného postavení a jejich majetek je v podstatě vyvlastňován. Podle Listiny základních práv a svobod je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

„Vyvlastněním malých akcionářů byl dosud zcizen majetek za více než 30 miliard korun,“ řekl Novotný. Jako příklad uvedl případ Bystřice nad Pernštejnem na Žďársku a okolních obcích, které podle něj energetická firma E.ON vytlačila ze společnosti JME a za jejich akcie jim zaplatila jen čtvrtinu skutečné ceny. Obce se kvůli tomu obrátily na soud. ■

REGENERACE „BROWNFIELDS“ a odpovědnost za ekologické škody na nemovitostech

právník roku 2007

Mgr. Petr Opluštil Vítězná práce kategorie Talent roku soutěže Právník roku 2007

1. Úvod

Pro účely této práce se brownfields¹ rozumí dříve zastavěná území, která jsou v současné době nedostatečně využita či opuštěná, přičemž mohou být i kontaminovaná. Obnově brownfieldových lokalit je v poslední době věnována zvýšená pozornost ze strany státu a místních samospráv, které mají prioritní zájem na vrácení těchto území na nemovitostní trh tak,

aby investice do brownfieldových lokalit představovaly konkurenceschopnou alternativu ve vztahu k dosud upřednostňovaným investicím „na zelené louce“ (tzv. greenfields). Vyrovnání přirozených nevýhod brownfields oproti greenfields se v současnosti děje především prostřednictvím několika podpůrných programů, které mají za cíl dotacemi kompenzovat potenciálním investorům zvýšené náklady spojené s pracemi na přeměně brownfields, umožňující jejich další využití například pro

průmyslové, obchodní či rezidenční aktivity.

Je zřejmé, že proces regenerace brownfields v sobě zahrnuje řadu právních problémů, které musí řešit nejen stávající vlastníci brownfields, státní a samosprávné instituce, ale též potenciální investoři.

V případě, že je v daném případě brownfieldová nemovitost v důsledku předchozích aktivit na této nemovitosti ekologicky zatížena (poškozena),² je v rámci přípravy projektu obnovy tohoto brownfieldu nezbytné posoudit, kdo je za toto poškození odpovědný, která osoba by měla podle práva nést náklady spojené s nápravou tohoto poškození, případně zda a za jakých okolností dochází k zániku této odpovědnosti.

2. Odpovědnost za poškození životního prostředí

V oblasti odpovědnosti za škodu (újmu) způsobenou na životním prostředí lze rozlišit odpovědnost soukromoprávní ve formě odpovědnosti za škodu a nekalou soutěž, sankční odpovědnost trestněprávní za trestné činy způsobené na životním prostředí, sankční odpovědnost za správní delikty způsobené na životním prostředí a odpovědnost správněprávní ve smyslu povinnosti plnit uložená opatření k nápravě.

Z hlediska procesu regenerace brownfields je významná vedle odpovědnosti soukromoprávní zejména odpovědnost správněprávní, která se promítá v možnosti příslušných správních orgánů z úřední povinnosti znečišťovatele vyhledávat a ukládat jim, resp. jejich právním nástupcům či dalším osobám, o nichž tak právní předpisy stanoví, opatření k nápravě závažného stavu.

Základní rámec pro řešení odpovědnostních vztahů ve vztahu k poškození životního prostředí vytváří ustanovení § 27 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoŽP“), které upravuje odpovědnost za tzv. ekologickou újmu. Podle tohoto ustanovení je každý, kdo poškozováním životního prostředí nebo jiným protiprávním jednáním způsobil ekologickou újmu, byť by tato újma byla způsobena na vlastním majetku, povinen obnovit přirozené funkce narušeného ekosystému nebo jeho části. Není-li to možné nebo z vážných důvodů účelné, je povinen ekologickou újmu nahradit jiným způsobem (náhradní věcné plnění); není-li ani to možné, je povinen nahradit tuto újmu v penězích, přičemž oprávněným ze způsobené ekologické újmy je stát. Uvedená úprava není v ZoŽP dále rozvinuta, chybí způsob stanovení rozsahu ekologické újmy a úprava uplatňování její nápravy. Za nástroj nápravy ekologické újmy lze považovat možnost příslušných orgánů veřejné správy ukládat nápravná opatření podle složkových předpisů práva životního prostředí. Tyto složkové právní předpisy však pojem ekologická újma přímo nepoužívají. Například ustanovení § 86 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoOPK“), stanoví povinnosti osobám, které poškodí, zničí nebo nedovoleně změni části přírody a krajiny chráněné dle ZoOPK, povinnost navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné. Jestliže uvedení do původního stavu není

možné, může příslušný orgán veřejné moci uložit původci (znečišťovateli) povinnost provést přiměřená náhradní opatření k nápravě, jejichž účelem je i jen částečná kompenzace následků nedovoleného jednání původcem.

3. Náprava poškození životního prostředí

Nápravou poškození životního prostředí lze rozumět provedení opatření k nápravě, které uvede životní prostředí do stavu, ve kterém bude v souladu s právními předpisy v oblasti životního prostředí. Tyto náklady spojené s nápravou poškození životního prostředí je povinen zásadně hradit znečišťovatel.

V případě, že dojde k nepovolenému nebo zakázanému znečištění životního prostředí (poškození životního prostředí), je znečišťovatel zásadně povinen nést náklady spojené s náhradou škody, kterou svým znečištěním způsobil, ať již na majetku či zdraví osob, a újmy na ekosystémech nebo jednotlivých složkách životního prostředí. V takovém případě je povinen nést nejenom náklady spojené s náhradou škody poškozeným osobám, ale též náklady spojené s nápravou újmy spojené s poškozením životního prostředí, byť by tato újma byla způsobena na vlastním majetku znečišťovatele. V případě regenerace brownfields vzhledem k poměrně krátkým promlčecím lhůtám pro uplatnění nároků na náhradu škody, a s ohledem na složitost právních vztahů k těmto nemovitostem, nebude zpravidla přicházet v úvahu náprava poškození životního prostředí prostřednictvím uplatnění nároku poškozeného na náhradu škody na původci tohoto závažného stavu. Oproti tomu opatření k nápravě ukládaná příslušnými orgány veřejné správy lze uložit kdykoliv po dobu trvání poškození životního prostředí, pokud je osoba odpovědná za nápravu tohoto poškození identifikovatelná a schopna své povinnosti v této oblasti splnit.

4. Princip „znečišťovatel platí“

V rámci projektů regenerace brownfields se ve vztahu k jednotlivým složkám životního prostředí lze setkat nejčastěji s poškozením půdy, staveb a přítomností skládek odpadů, které je nezbytné v rámci procesu regenerace příslušných nemovitostí odstranit. Tato poškození mají zpravidla přímý dopad na kvalitu podzemních a povrchových vod nacházejících se v dané lokalitě nebo její bezprostřední blízkosti. Zatímco náprava poškození životního prostředí způsobeného stavbami nebo skládkami odpadů je řešena ve zvláštních předpisech, zejména prostřednictvím zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „StavZ“), nebo zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoO“), neexistuje složkový právní předpis, který by specificky upravoval ukládání opatření k nápravě závažného stavu půdy. Pomineme-li zvláštní úpravu týkající se ochrany zemědělského půdního fondu a pozemků plnících funkci lesa,³ lze v takovýchto případech uvažovat o uložení opatření k nápravě pod-

le § 86 ZoOPK nebo v případě, že závadný stav půdy má přímý dopad na kvalitu vod, opatření k nápravě podle § 42 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, ve zněních pozdějších předpisů (dále jen „ZoV“). Tuto situaci by měl změnit připravovaný návrh zákona o předcházení ekologické újme a o její nápravě a o změně některých zákonů (viz níže).

Podobně jako ustanovení o ekologické újmě v § 27 ZoŽP je i ukládání opatření k nápravě podle složkových předpisů založeno zásadně na principu znečišťovatel platí (dále jen „PZP“). Výjimečně je místo nebo vedle původce osobou odpovědnou za poškození životního prostředí též vlastník nebo uživatel nemovitosti.⁴

4.1 Směrnice 2004/35/ES

Z pohledu aplikace PZP v českém právu je do budoucna významná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/35/ES o odpovědnosti za životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Směrnice 2004/35/ES“). Tato směrnice dosud nebyla do českého právního řádu transponována, přestože k její transpozici mělo jednotlivými členskými státy dojít nejpozději do 30. 4. 2007. V současnosti je v Parlamentu České republiky projednáván návrh zákona o předcházení ekologické újme a o její nápravě, který má směrnicí transponovat do českého právního řádu.

Z pohledu regenerace brownfields je významné, že se tato směrnice výslovně vztahuje na škody na vodách a škody na půdě. Škodou ve smyslu Směrnice 2004/35/ES přitom není jakákoliv změna stavu vody nebo půdy, ale je zde vyžadována určitá míra závažnosti porušení ekologických standardů.⁵

Chápání škody ve smyslu ustanovení Směrnice 2004/35/ES je odlišné od chápání škody v českém soukromém právu. Svým pojetím se škoda ve smyslu Směrnice 2004/35/ES velmi podobá ekologické újmě dle ZoŽP, což reflektuje také návrh transponujícího zákona.

Směrnice 2004/35/ES předpokládá dva druhy opatření ve vztahu ke škodám na životním prostředí. Jsou jimi jak preventivní opatření zabráňující vzniku nebo hrozbě vzniku škod, tak opatření následná, přičemž v souladu s PZP náklady na tato opatření nese provozovatel, který způsobil hrozbu škody nebo škodu samotnou svou činností. Preventivní a nápravná opatření obdobného charakteru jsou již dnes až na výjimky součástí českého právního řádu, zejména jsou reflektována v příslušných ustanoveních ZoV.

Z hlediska osobní působnosti Směrnice 35/2004/ES a návrhu zákona se tyto právní předpisy vztahují na jakékoliv provozovatele vykonávající nebo řídící provozní činnost vymezenou v příloze č. 1 směrnice.⁶

V případě vzniku odpovědnosti za škodu (ekologickou újmu) více provozovatelů je na členském státu, aby určil, jakým způsobem tyto provozovatele odpovídají za tuto škodu. V současném návrhu transponujícího zákona odpovídají všichni tyto provozovatele společně a nerozdílně.⁷

Působnost směrnice a návrhu zákona je tak ve vztahu

k těmto dvěma složkám životního prostředí (vodě a půdě) omezena pouze na některé provozovatele a některé činnosti. Tím však není vyloučeno, že podle vnitrostátního práva se budou za zdroje znečištění a osoby odpovědné za znečištění považovat též další činnosti a osoby, jak je tomu v současnosti. Preventivní a nápravná opatření dle těchto zvláštních složkových předpisů bude možné nadále ukládat osobám a v případech, na něž se působnost Směrnice 2004/35/ES, resp. návrhu transponujícího zákona, nevztahuje.

Směrnice upravuje též otázku časové působnosti. Dle ustanovení článku 17 Směrnice 2004/35/ES se směrnice nevztahuje na „škody, uplynulo-li více než 30 let od doby, kdy došlo k emisi, události nebo nehodě, které způsobily tyto škody“. Stávající návrh transponujícího zákona toto omezení neobsahuje a zachovává stávající stav, kdy opatření k nápravě poškození životního prostředí lze uložit kdykoliv po dobu trvání tohoto závadného stavu.

V návrhu transponujícího zákona je dále zajímavá transpozice ustanovení článku 8 směrnice týkajícího se liberačních důvodů ve vztahu k hrazení nákladů nápravných opatření. Současné znění návrhu transponujícího zákona výše uvedené liberační důvody připouští.⁸ V případě, že by výsledná podoba zákona obsahovala obdobné ustanovení, bude oproti současnému stavu ve svém důsledku zužovat odpovědnost znečišťovatelů provozujících činnosti dle přílohy č. 1 směrnice a návrhu transponujícího zákona, neboť stávající předpisy práva životního prostředí žádné liberační důvody neuvádí. V této souvislosti je nezbytné upozornit na skutečnost, že směrnice nemá retroaktivní charakter a nevztahuje se proto na škody způsobené událostí, k níž došlo před nabytím účinnosti směrnice (resp. návrhu transponujícího zákona), nebo po nabytí její účinnosti jako důsledek provozní činnosti, která byla prokazatelně ukončena před tímto dnem.

4.2 Paragraf 42 ZoV

Z hlediska implementace PZP je klíčovým složkovým předpisem ZoV, a to zejména § 42 ZoV upravující ukládání nápravných opatření v případě znečištění vod i půdy.⁹ Ve většině případů znečištění vod či půdy se postupuje a ukládají se opatření podle tohoto zákona. Působnost jednotlivých orgánů ukládajících opatření k nápravě je upravena v § 110 odst. 1, § 111 odst. 2 a § 112 odst. 1 písm. b) ZoV.

Dle § 42 odst. 1 ZoV k odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií uloží vodoprávní úřad tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod, povinnost provést opatření k nápravě závadného stavu, popřípadě též opatření k zajištění náhradního odběru vod, pokud to vyžaduje povaha věci.

Existenci závadného stavu při absenci zákonných limitů imisí posuzuje příslušný správní orgán na základě svého správního uvážení, v rámci něhož byla stanovena kritéria znečištění zemin a podzemní vody a které se zpravidla opírá

Moderátor galavečera Právníka roku 2007 zpovídá autora vítězné práce v kategorii Talent roku. Vtipnost Marka Ebena způsobila, že ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil, který Mgr. Petru Opluštilovi předával svatého Yva, opravdu neudržel vážnou tvář.
Foto Jakub Stadler

o analýzu rizik a studii proveditelnosti vypracovanou podle příslušných metodických pokynů MŽP.¹⁰ Dle ustanovení § 115 odst. 12 ZoV přitom příslušný správní úřad může, vyskytnou-li se nové rozhodné skutečnosti, měnit, popřípadě rušit i jiná svá rozhodnutí vydaná v souvislosti s povolením, které bylo změněno nebo zrušeno.

4.2.1 Odpovědnost původce (znečišťovatele)

V souladu s PZP náklady na provedení opatření k nápravě nese primárně znečišťovatel – původce závadného stavu. Za původce závadného stavu se považuje ten, kdo závadný stav způsobil. Pokud ten, komu byla uložena nápravná opatření, tato nápravná opatření neplní a hrozí nebezpečí z prodlení, zabezpečí opatření k nápravě vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) na náklady původce.

PZP je ve vztahu k ustanovení § 42 odst. 1 ZoV modifikován judikaturou Nejvyššího správního soudu, který dovozuje, že původcem může být nejen přímo osoba, která znečištění způsobila, ale též osoba, která měla ke zdroji znečištění „nejtěsnější vztah“ a nezabránila trvajícimu poškozování životního prostředí.¹¹

V případě identifikace původce dle ZoV je dle názoru Nejvyššího správního soudu třeba identifikovat osobu, která má „nejtěsnější vztah“ ke zdroji znečištění. Touto osobou bude podle názoru Nejvyššího správního soudu obvykle

vlastník pozemku, který má nejtěsnější vztah k dějům odehrávajícím se na jeho pozemcích. „*Toto obecné pravidlo vztahující odpovědnost na vlastníka pozemků se neuplatní, pokud je přítomen jiný subjekt, který má být považován za původce ve smyslu vodního zákona, neboť jeho vztah ke škodlivému následku je těsnější.*“¹²

V daném případě se jednalo o vyřešení otázky, kdo je původcem závadného stavu dle ZoV v případě znečištění podzemních vod odpadními vodami majícími původ ve skládce odpadu nacházející se na pozemku stěžovatele. V daném případě bylo sporné, zda je původcem ve smyslu ZoV původní provozovatel skládky (resp. jeho právní nástupce) nebo stávající vlastník pozemku, na němž se skládka nachází, který tyto pozemky nabyl v restituci. ČIŽP uložil opatření k nápravě vlastníkovu pozemků, na nichž se nacházela skládka odpadů, která způsobovala závadný stav podzemních a povrchových vod ve smyslu § 42 ZoV, ačkoliv tento vlastník pozemků závadný stav přímo nezpůsobil.

Nejvyšší správní soud potvrdil správnost rozhodnutí ČIŽP, čímž v podstatě vytvořil sekundární odpovědnost vlastníka nemovitosti zatížené ekologickou újmou v případech, kdy tento vlastník o této újmě věděl a po delší dobu nepodnikal ve vztahu k původnímu znečišťovateli žádné kroky, které by vedly k odstranění závadného stavu. Tuto odpovědnost dovodil i přesto, že osoba, která nebezpečnou skládku založila, v době uložení opatření vlastníkovu existovala. Z výše uvedeného judikátu však nelze odvodit obecně

platné pravidlo pro vznik odpovědnosti vlastníka pozemků za ekologickou újmu. Zejména podmínka dlouhodobosti povědomí vlastníka o existenci škody na životním prostředí v kombinaci s posouzením míry aktivity tohoto vlastníka ve vztahu k existujícímu zdroji znečištění budou vždy záležet na individuálním posouzení případu. Nadto aplikace judikátu k dovozování odpovědnosti vlastníka, který znečištění nezpůsobil, v situaci, kdy zdroj znečištění již neexistuje, nýbrž zůstává pouze znečištění, se jeví jako problematická.

Sekundární odpovědnost vlastníků pozemků v oblasti nápravy poškození životního prostředí je diskutována odbornou veřejností de lege ferenda, nicméně nelze ji dovozovat ze stávajícího znění zákonů v oblasti ochrany životního prostředí, zejména ne ze ZoV. Lze se domnívat, že případná odpovědnost vlastníka pozemku za závadný stav se v daném případě dala dovozovat spíše z jeho nečinnosti, například z nesplnění povinnosti předcházet škodám podle § 417 OZ nebo povinnosti hrozící nebo trvající újmu na životním prostředí oznámit příslušným orgánům veřejné moci podle § 19 ZoŽP, resp. § 41 odst. 2 ZoV.

4.2.2 Opatření k nápravě ukládaná některým nabyvatelům privatizovaného majetku

ZoV dále v § 42 odst. 2 stanoví zvláštní režim v případech tzv. starých ekologických zátěží v podobě znečištění povrchových nebo podzemních vod na majetku státu privatizovaném dle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o velké privatizaci“). Toto ustanovení bylo do českého právního řádu zavedeno již novelou ZoV č. 14/1998 Sb., kterou se s účinností od 6. 3. 1998 měnil předchůdce ZoV, zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů účinných do přijetí ZoV.

Je vhodné v souvislosti s úpravou § 42 odst. 2 ZoV rovněž shrnout vývoj problematiky řešení odpovědnosti za ekologické závazky spojené s majetkem nabytým v rámci tzv. velké privatizace a způsob, jakým byly v jednotlivých etapách privatizace tyto závazky řešeny. Starou ekologickou zátěží přitom rozumíme znečištění majetku státu privatizovaného dle zákona o velké privatizaci.

Dle ustanovení § 6a zákona o velké privatizaci měli zakladatelé u podniků, na které byly návrhy privatizačních projektů předloženy po 29. 2. 1992, zajistit vyhodnocení závazků podniku z hlediska ochrany životního prostředí potvrzené ministerstvem životního prostředí, tzv. ekologický audit.

Podle ustanovení § 15 zákona o velké privatizaci s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházely na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem.

Od počátku velké privatizace, tj. od 1. 4. 1991, mohli nabyvatelé majetku v privatizaci dle ustanovení § 20 odst. 3 zákona o velké privatizaci uplatnit nárok na slevu ohledně závaz-

ků, jež na ně přešly a nebyly zachyceny v účetnictví. Tato výjimka se ve znění zákona o velké privatizaci účinném od 1. 1. 2001 nevztahuje na nabyvatele majetku získaného ve veřejné dražbě dle ZoVD.

Způsob uzavírání těchto smluv a postup státu doznal v průběhu času několika proměn. Na počátku privatizace privatizační smlouvy otázku přechodu závazků k nápravě poškození životního prostředí neřešily vůbec nebo v závislosti na individuální dohodě s nabyvatelem privatizovaného majetku. Od 1. 3. 1992 obsahovaly privatizační smlouvy standardní klauzuli obsahující garanci FNM za ekologickou zátěž, jež se vázala k nabývanému majetku.¹³ Postup státu jako prodávajícího v této oblasti byl postupně měněn několika usneseními vlády České republiky.¹⁴ Na základě těchto usnesení byly s nabyvateli privatizovaného majetku uzavírány tzv. ekologické smlouvy upravující výši a podmínky čerpání záruk státu za staré ekologické zátěže. Vedle těchto ekologických smluv byla vždy těmto nabyvatelům ukládána též opatření k nápravě podle ZoV.

Opatření k nápravě tak ve dvou specifických případech nebudou uložena původci, ale nabyvateli privatizovaného majetku, k němuž je závadný stav podle ZoV vázán, a to za předpokladu, že nabyvatel o existenci ekologické zátěže věděl a byla s ním o tom uzavřena zvláštní smlouva nebo mu byla poskytnuta sleva z kupní ceny z důvodu závadného stavu, jenž je předmětem opatření k nápravě. Tímto způsobem postupuje vodoprávní úřad i v případě, existuje-li dosud původce závadného stavu (tj. zpravidla příslušný státní podnik).

Z výše uvedeného však lze usuzovat, že jiný nabyvatel majetku v privatizaci, který neuzavřel zvláštní ekologickou smlouvu ani nezískal slevu z kupní ceny, není z pohledu českého práva od 6. 3. 1998 považován za původce, ani mu nelze uložit opatření k nápravě podle § 42 odst. 3 ZoV, a to přesto, že nabyvatelům majetku s ekologickou zátěží podle zákona o velké privatizaci byla ukládána opatření k nápravě podle zákona o vodách z roku 1973, jako by byli původci těchto ekologických zátěží, neboť dle názoru části odborné veřejnosti i praxe příslušných orgánů veřejné moci¹⁵ na tohoto nabyvatele přešly podle § 15 zákona o velké privatizaci také závazky k nápravě poškození životního prostředí, které se vztahovalo k nemovitostem nabytým v privatizaci.¹⁶ Protože mu však od 6. 3. 1998 nelze uložit opatření k nápravě a není jej možné ani jinak přinutit k nápravě poškození životního prostředí, lze dovozovat, že odpovědnost za závazky k nápravě poškození životního prostředí u této osoby patrně zanikla a je v těchto případech nezbytné postupovat podle § 42 odst. 4 ZoV.

4.2.3 Přechod povinností z opatření k nápravě na právní nástupce

Jak v případě uložení opatření k nápravě původci, tak v případě uložení opatření k nápravě nabyvateli majetku

v privatizaci přecházejí povinnosti uložené opatřením na jejich právní nástupce. Není zcela zřejmé, zda právním nástupnictvím ve vztahu k § 42 odst. 3 ZoV lze rozumět nejen sukcesi univerzální spojenou například s přeměnou společnosti vlastníci zatíženou nemovitostí nebo s dispozicí s podnikem nebo jeho částí, jehož je zatížená nemovitost součástí, ale též sukcesi singulární spojenou s prostým převodem nemovitosti.

Klíčové je z tohoto pohledu určení, zda rozhodnutí o uložení opatření k nápravě je vázáno k věci nebo k osobě. Dle ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právního nástupce účastníků. Z povahy ustanovení § 42 ZoV sice vyplývá, že opatření k nápravě se bude vztahovat k určitému vymezenému území, které bude zasaženo znečištěním, nicméně nelze bez dalšího konstatovat, že je ve vztahu k rozhodnutí o uložení opatření k nápravě určující právo k těmto nemovitostem. Rozhodně tomu tak nebude v případě, že původce znečištění není a nikdy nebyl vlastníkem dotčených nemovitostí, ani neměl jiné právo vztahující se k těmto nemovitostem. Na druhou stranu v případě nabyvatelů majetku v privatizaci specifikovaných v § 42 odst. 2 ZoV by podmínka ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu splněna být mohla.

Jako rozhodující se jeví skutečnost, že ZoV v § 11 odst. 1 výslovně zdůrazňuje věcnou povahu povolení k nakládání s vodami, když stanoví, že „*práva a povinnosti vyplývající z povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům a nebo stavbám, přecházejí na jejich nabyvatele, pokud tyto pozemky a nebo stavby budou i nadále sloužit účelu uvedenému v povolení.*“ Pokud by mělo mít také opatření k nápravě charakter rozhodnutí věcné povahy, které přechází na jakéhokoli nabyvatele nemovitosti s ekologickou zátěží, lze se domnívat, že by tak zákonodárce učinil v § 42 odst. 3 ZoV výslovně stejně jako je tomu v případě citovaného ustanovení § 11 odst. 1 ZoV.

V rámci přípravy projektu regenerace brownfields tak lze vždy doporučit, aby se věnovala patřičná pozornost tomu, zda a komu bylo uloženo ve vztahu k znečištění daných nemovitostí opatření k nápravě. V případě, že rozhodnutí o uložení opatření k nápravě již bylo vydáno, přejdou v důsledku aplikace § 42 odst. 3 ZoV na nabyvatele majetku povinnosti vyplývající z tohoto opatření dle stávajícího výkladu tohoto ustanovení příslušnými správními úřady například v případě koupě podniku, jehož jsou poškozené nemovitosti součástí, ale i v případě prosté koupě těchto nemovitostí. V případě, že rozhodnutí o uložení opatření k nápravě dosud vydáno nebylo, může být pro investora výhodnější koupit pouze tyto nemovitosti. Investor zpravidla bude mít zájem na odstranění znečištění, nicméně nebude v takovém případě vázán podmínkami stanovenými v rozhodnutí o uložení opatření k nápra-

vě, což může mít vliv na rozsah, způsob a dobu nutnou k provedení dekontaminace brownfields. Co se týče přechodu povinností k nápravě poškození životního prostředí současně s převodem podniku, jehož je poškozená nemovitost součástí, lze při analogickém výkladu ustanovení § 15 zákona o velké privatizaci dovozovat, že závazky spojené se znečištěním nemovitostí přejdou na nabyvatele tohoto podniku bez ohledu na skutečnost, zda již ve vztahu k těmto nemovitostem bylo vydáno opatření k nápravě či nikoliv.

4.2.4 Opatření k nápravě prováděná přímo orgány veřejné moci

Lze konstatovat, že ve vztahu ke znečištění podzemních vod a vod povrchových při závadném stavu či havárii ZoV jasně stanoví postup při uplatňování odpovědnosti znečišťovatele prostřednictvím opatření k nápravě, jejichž náklady nese znečišťovatel, respektive osoby, na něž přešla odpovědnost za závadný stav. S ohledem na formulaci § 42 ZoV příslušný vodoprávní úřad, jakmile zjistí závadný stav, je povinen vyhledat a uložit původci či osobě, na niž přešla odpovědnost za závadný stav, opatření k nápravě. Bez ohledu na názor Nejvyššího správního soudu uvedený výše, měla by být za původce považována vždy osoba, mezi jejímž jednáním a vznikem ekologické újmy existuje příčinná souvislost a příslušné orgány veřejné správy by se měly vždy snažit tuto osobu identifikovat a uložit jí příslušné nápravné opatření, případně toto opatření uskutečnit samy za podmínek uvedených níže.

Jestliže nedovoleným vypuštěním vod nebo nedovoleným nakládáním s látkami vodám škodlivými došlo k znečištění povrchové nebo podzemní vody nebo k ohrožení její jakosti, a vodoprávní úřad zjistí původce tohoto závadného stavu, pak není na jeho úvaze, zda tomuto původci uloží povinnost provést opatření k odstranění závadného stavu či nikoli, ale je povinen opatření uložit vždy.¹⁷

V případě, že to není možné, postupuje vodoprávní úřad následujícím způsobem. Hrozí-li závažné ohrožení nebo znečištění podzemních vod a hrozí-li nebezpečí z prodlení, musí vždy zjednat nápravu sám nebo prostřednictvím kvalifikované osoby. K tomuto účelu zřizuje kraj v rámci svého rozpočtu zvláštní účet ročně doplňovaný do výše 10 000 000 Kč.¹⁸

ZoV blíže nespecifikuje, ve kterých případech „nebude možné“ opatření k nápravě uložit. Lze usuzovat, že tomu tak bude v případě, kdy původce znečištění není znám, zanikl, nebo není schopen povinnosti vyplývající z uloženého opatření k nápravě plnit, například proto, že je v konkurzu. Bude se jednat též o případy, kdy odpovědnost této osoby zanikla, jak tomu bude u určité kategorie nabyvatelů majetku podle zákona o velké privatizaci (viz část 4.2.2 výše), nebo v případě poškození životního prostředí způsobeného pobytím sovětských vojsk, kdy k tomuto zániku došlo na základě mezinárodní smlouvy.

5. Závěr

Primárním nástrojem při nápravě poškození životního prostředí v České republice jsou opatření k nápravě, jež jsou ukládána příslušnými orgány veřejné moci osobám, které poškození životního prostředí způsobily. V některých případech mohou být tato opatření ukládána též osobám, které poškození životního prostředí nemusely přímo způsobit, jako například vlastníkům či uživatelům věcí, ke kterým je poškození životního prostředí vázáno.

Z hlediska přípravy projektů regenerace brownfields se při absenci obecné úpravy týkající se nápravy ekologické újmy podle ZoŽP, která bude dále prohloubena a zkomplikována připravovaným zákonem o odpovědnosti za ekologickou újmu, jeví jako klíčové ustanovení § 42 ZoV, upravující ukládání opatření k nápravě závadného stavu na vodách. Uplatňování nároků na náhradu škody je pouze subsidiárním prostředkem nápravy závadného stavu.

Povinnost k nápravě poškození životního prostředí podle

ZoV v určitých případech přechází též na právní nástupce osob odpovědných za toto poškození podle zvláštních předpisů. Nejčastěji se jedná o případy dispozice s podnikem nebo jeho částí, k níž je tato povinnost vázána.

K zániku povinnosti k nápravě poškození životního prostředí dochází v případech, kdy nelze tuto povinnost na odpovědné osobě vymoci, ať již z důvodu zániku této osoby bez právního nástupce, nebo z důvodu úpadku této osoby, nebo z jiného zákonem stanoveného důvodu, případně na základě mezinárodní smlouvy, jako je tomu například v případě poškození životního prostředí způsobeného pobytom sovětských vojsk na území České republiky. ■

Autor děkuje JUDr. Petru Kadlecovi, s nímž měl možnost spolupracovat na několika projektech v této oblasti.

AUTOR JE ADVOKÁTNÍM KONCIPIENTEM
V AK HAVEL & HOLÁSEK, S. R. O.

Poznámky

Pro publikování v EPRAVO.CZ magazínu byla práce autorem zkrácena na jednu třetinu původního rozsahu.

1 Jako český ekvivalent tohoto slova lze použít pojem depimovaná území, podvyužitá území, narušená území nebo narušené plochy. Pro účely tohoto dokumentu je používán termín „brownfield“, který je vztý i v rámci terminologie programů podpory regenerace těchto areálů.

2 Ve vztahu k pojmutům znečištění a poškození životního prostředí tato práce vychází z jejich vymezení v ustanovení § 8 ZoŽP.

3 Zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů. Zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

4 Například § 129 odst. 1 a § 137 odst. 2 StavZ nebo § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

5 Obdobně viz § 8 ZoŽP.

6 Článek 2 odst. 7 Směrnice 2004/35/ES.

7 Paragraf 3 odst. 2 návrhu zákona o předcházení ekologické újme a o její nápravě a o změně některých zákonů (sněmovní tisk 322).

8 Paragraf 12 návrhu zákona o odpovědnosti za ekologickou újmu (sněmovní tisk 322).

9 Návrh zákona o odpovědnosti za ekologickou újmu přepokládá pro ekologickou újmu způsobenou na půdě provozní činnosti podle tohoto návrhu zákona zvláštní nápravná opatření, nicméně pro ekologickou újmu způsobenou jinou než provozní činností se uplatní stávající režim.

10 Metodický pokyn MŽP - Kritéria znečištění zemin a podzemní vody uveřejněny ve Věstníku MŽP, ročník VI, částka III.

Metodický pokyn MŽP pro analýzu rizik kontaminovaného území uveřejněny ve Věstníku MŽP, ročník XV, částka IX, září 2005.

Metodický pokyn MŽP pro průzkum kontaminovaného území uveřejněny ve Věstníku MŽP, ročník XV, částka IX, září 2005.

Metodický pokyn MŽP Zásady zpracování studie

proveditelnosti opatření pro nápravu závadného stavu kontaminovaných lokalit, červen 2007.

11 Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 As 38/2005-132, www.nssoud.cz.

12 Nejvyšší správní soud přitom vycházel z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 7 A 124/1999 (publ. v Judikatura v právu životního prostředí 2002, č. II/A/61), v němž vycházel z dřívějšího zákona č. 138/1973 Sb., o vodách. Vrchní soud uvedl, že „opatření k nápravě podle § 27 odst. 1 vodního zákona jsou ukládána tomu subjektu, který porušil povinnosti stanovené k ochraně jakosti povrchových a podzemních vod, a to bez ohledu na to, jaký právní poměr k nemovitosti má, tj. zda jde o vlastníka, uživatele nebo o jiný právní subjekt. Tento subjekt (původce závadného stavu) se této odpovědnosti nemůže zprostit s poukazem na to, že vydáním nemovitosti oprávněným osobám podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, přešla povinnost provést opatření k odstranění závadného stavu na restituenty, popř. jejich právní nástupce.“

Obdobný závěr lze sledovat i v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 1994, sp. zn. 7 A 14/1993, kde je také ve vazbě na dřívější právní úpravu, tedy na zákon č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, uvedeno, že „označení užit v § 24 písm. b) zákona o státní správě ve vodním hospodářství (fyzická osoba, která při podnikatelské činnosti, vypustí odpadní vody...“) neod-
vzuje subjekt povinnosti a jeho odpovědnost za jeho neplnění od právního poměru k nemovitosti (vlastník, uživatel), ale od jeho činnosti.

Věřejnoprávní odpovědnosti za správní delikt se proto ten, kdo se deliktu dopustil při podnikatelské činnosti, nemůže zbavit poukazem na to, že podle soukromoprávního smluvního ujednání podniká v pronajaté nemovitosti.“

13 Goldenman, G. et al, Environmental Liability and Privatization in Central and Eastern Europe, London: Graham & Trotman/Martinus Nijhoff, 1994, str. 201.

14 Zejména usnesení vlády č. 455 z roku 1992 k vypořádání ekologických závazků podniků při převodu majetku státu na jiné osoby dle zákona č. 92/1991

Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby ve znění zákona č. 92/1992 Sb.; usnesení vlády č. 123 z roku 1993 k řešení ekologických závazků při privatizaci a usnesení vlády č. 51 z roku 2001 o zásadách vypořádání ekologických závazků vzniklých před privatizací.

15 Srovnej Mlčoch, S. Škody na životním prostředí z pohledu českého práva. EKO VIS MŽP, Informační zpravodaj 4/1999, (<http://www.env.cz/ris/vis-edice.nsf/da28f37425da72f7c12569e600723950/c2557e5bade4008a8025685c00304c20?OpenDocument>). Zákon o převodu majetku státu na jiné osoby č. 92/1991 Sb. v platném znění konstruuje v ustanovení § 15 univerzální právní nástupnictví nabyvatele privatizovaného majetku za závazky privatizovaného podniku. Všeobecně se přijímá, že toto nástupnictví znamená mimo jiné vstup nabyvatele do závazků privatizovaného podniku za škody způsobené životním prostředím. Tento závěr však není úplně nepochybný (viz výše). Jen stěží může být uplatněn tam, kde ekologické závazky, resp. závazky vyplývající ze škod na životním prostředí, nebyly vůbec součástí privatizačního projektu ve smyslu § 6a zák. č. 92/1991 Sb. v platném znění. To se týká prakticky všech podniků zařazených do tzv. první vlny privatizace. Na tyto podniky, až na výjimky, žádný ekologický audit, tj. vyhodnocení závazků podniku z hlediska životního prostředí, nebyl vypracován. Sporným a nejasným může být i samotný pojem závazek. Není úplně jasné, zda za ekologický závazek mohou být považovány eventuelní povinnosti privatizovaného podniku, které na něj přešly díky jeho provozní činnosti v minulosti, aniž byly jako účelné podchyceny, tedy finančně vyhodnoceny závazek součástí privatizačního projektu. Nicméně názor na to, že § 15 zák. č. 92/1991 Sb. v platném znění zakládá univerzální přechod všech závazků privatizovaného podniku, tj. včetně eventuelních povinností v ochraně životního prostředí, převažuje.“

16 Drobník J. Odpovědnost za staré škody na životním prostředí, Acta universitatis Carolinae - Iuridica, Praha 1999, str. 41

17 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5A 81/2001-46 Sb., www.nssoud.cz.

18 Paragraf 42 odst. 4 ZoV.

Způsoby dodatečného určení kupní ceny z pohledu Nejvyššího soudu

JEDNOU Z PODSTATNÝCH NÁLEŽITOSTÍ KUPNÍ SMLOUVY, TAK JAK JI UPRAVUJE OBCHODNÍ ZÁKONÍK V § 409 A NÁSL., JE VEDLE STANOVENÍ SAMOTNÉHO PŘEDMĚTU KOUPE TAKÉ URČENÍ KUPNÍ CENY, PŘÍPADNĚ STANOVENÍ ZPŮSOBU JEJÍHO DODATEČNÉHO URČENÍ, POKUD Z VŮLE STRAN KUPNÍ SMLOUVY PŘI JEDNÁNÍ O UZAVŘENÍ SMLOUVY NEVYPLÝVÁ, ŽE JI CHTĚLI UZAVŘÍT I BEZ URČENÍ KUPNÍ CENY. POKUD KUPNÍ SMLOUVA VÝŠE UVEDENÉ PODSTATNÉ NÁLEŽITOSTI NEOBSAHUJE V OKAMŽIKU JEJÍHO UZAVŘENÍ, JE POVAŽOVÁNA ZA NEPLATNOU.

WEINHOLD LEGAL

Dle § 409 odst. 2 obchodního zákoníku se tedy smluvní strany místo výslovného určení kupní ceny mohou v kupní smlouvě dohodnout na způsobu, jakým bude kupní cena určena dodatečně, tedy až po uzavření kupní smlouvy. Bližší vymezení způsobu, jakým lze kupní cenu dodatečně určit, již ovšem obchodní zákoník nevymezuje, a je proto na smluvních stranách, aby si vhodný způsob zvolily a přihlédly přitom k obecným pravidlům a zásadám, které upravuje obchodní zákoník a rovněž občanský zákoník jako subsidiární právní norma.

Jistý návod pro účastníky smluvních vztahů, co lze ještě považovat za přípustný způsob dodatečného určení kupní ceny a co je již v rozporu s platnou právní úpravou a tedy nepřípustné, může přinášet také rozhodovací praxe Nejvyššího soudu České republiky, který se s otázkou stanovení způsobu dodatečného určení kupní ceny již několikrát v rámci své rozhodovací činnosti setkal. Níže v tomto článku jsou pro ilustraci a případnou inspiraci shrnuta vybraná rozhodnutí Nejvyššího soudu, která se problematikou možného způsobu dodatečného určení kupní ceny ať už přímo či nepřímo zabývají.

V jednom ze svých starších rozhodnutí (sp. zn. 29 Odo 503/2001 ze dne 28. ledna 2002) Nejvyšší soud posuzoval otázku, zda lze dohodu v kupní smlouvě o tom, že kupní cena bude činit do 50 000 Kč (příčemž kupní cenu vyúčtuje prodávající), posuzovat za dostatečně určitou a tedy platnou dohodu o způsobu určení kupní ceny dle § 409 obchodního zákoníku. Nejvyšší soud jako soud dovolací dospěl k závěru (na rozdíl od předchozího rozhodnutí odvolacího soudu), že takovéto ujednání představuje dostatečně konkrétní a plně možnou dohodu o způsobu dodatečného určení kupní ceny.

V dalším rozhodnutí (sp. zn. 29 Odo 159/2002 ze dne 27. března 2002) Nejvyšší soud nepřímo připustil možnost, aby kupní cena byla v kupní smlouvě stanovena odkazem na

posudek znalce, který bude vypracován po uzavření kupní smlouvy. Ve zdánlivém rozporu s tímto závěrem je však následující rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1625/2002 ze dne 28. ledna 2003, ve kterém se Nejvyšší soud rovněž vyjadřoval k možnosti stanovení kupní ceny odkazem na znalecký posudek vypracovaný po uzavření kupní smlouvy. Nejvyšší soud v tomto případě zaujal názor, že takovýto způsob určení kupní ceny je nepřípustný, protože, jak uvedl Nejvyšší soud, „není vyloučeno, aby kupní cena byla ve smlouvě stanovena jiným způsobem než uvedením peněžní částky, ovšem musí se tak stát způsobem, kterým bude možno kupní cenu zcela nepochybně určit, a to již v době uzavření smlouvy, neboť smlouva nemůže být platně uzavřena bez dosažení shody o jejích podstatných náležitostech. Tomuto požadavku by vyhovoval odkaz na konkrétní již existující znalecký posudek o ceně prodávané věci. Naproti tomu pokud by určení kupní ceny ve smlouvě bylo omezeno na odkaz na znalecký posudek, který bude teprve v budoucnosti vypracován, nemohlo by jít o určitý a tedy platný právní úkon, neboť ani samotným účastníkům smlouvy by v době jejího uzavření nebylo známo, za jakou cenu je věc vlastně prodávána, a tento nedostatek by nebylo možno překlenout ani výkladem.“ V této souvislosti je nicméně nutno upozornit na skutečnost, že toto rozhodnutí vychází z právní úpravy kupní smlouvy, která je obsažena v § 588 a násl. občanského zákoníku a která, na rozdíl od úpravy kupní smlouvy v obchodním zákoníku, neumožňuje nahrazení dohody o kupní ceně ujednáním o způsobu jejího dodatečného určení.

Jako možný způsob dodatečného určení kupní ceny připustil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 330/2006 ze dne 26. dubna 2006 také ujednání, dle něhož je kupní cena stanovena jako rozdíl veškerých aktiv a pasiv, tvořících předmět smlouvy a specifikovaných v kupní smlouvě,

neboť dle jeho názoru se jedná o zcela nepochybnou a určitou dohodu o způsobu určení kupní ceny.

Na základě seznámení s výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího soudu lze konstatovat, že strany kupní smlouvy, která se řídí právní úpravou obchodního zákoníku, mohou být poměrně flexibilní při způsobu dodatečného určení kupní ceny a Nejvyšší soud v obecné míře respektuje smluvní volnost a svobodnou vůli smluvních stran. Současně je třeba říci, že smluvní strany musí v každém případě přihlížet k základním zásadám a principům právní úpravy občanského a obchodního práva, zejména k zásadám poctivého obchod-

ního styku a k určitosti, jednoznačnosti a srozumitelnosti právních úkonů stranami učiněných. V neposlední řadě je nutno také věnovat pozornost tomu, jakou právní úpravou se příslušná kupní smlouva řídí, neboť pravidla stanovená v občanském zákoníku se v mnoha směrech liší od právní úpravy provedené obchodním zákoníkem a ve svém důsledku mohou vést k různým právním závěrům ohledně platnosti či neplatnosti právních úkonů učiněných účastníky závazkových vztahů. ■

MARTIN ŠPIČKA
WEINHOLD LEGAL

Mýty a fakta o oddlužení (osobním bankrotu, spotřebitelském úpadku)

V NĚKOLIKA POSLEDNÍCH TÝDNECH SE V MÉDIÍCH VELMI ČASTO OBJEVUJÍ REPORTÁŽE, KTERÉ ÚSTY „RENOMOVANÝCH ODBORNÍKŮ“ OZNAMUJÍ OBČANŮM ČESKÉ REPUBLIKY, ŽE ZCELA NOVÝ ZÁKON Č. 182/2006 SB., O ÚPADKU A ZPŮSOBECH JEHO ŘEŠENÍ (DÁLE JEN INSOLVENČNÍ ZÁKON) JIM PŘINÁŠÍ SNADNOU CESTU, JAK SE DOSTAT Z NEPŘÍZNIVÉ EKONOMICKÉ SITUACE VE CHVÍLI, KDY JIM JEJICH DLUHY ZAČÍNÁJÍ PŘERŮSTAT PŘES HLAVU.

Bohužel je nutné konstatovat, že v uvedených médiích je zmíněna vždy pouze polovina pravdy nebo je tato pravda velice zjednodušená a skutečnost je poněkud jiná. Tyto nekompletní informace pak v lidech vzbuzují naději, která však pro ně může skončit doslova katastrofou. Pomineme-li skutečnost, že i tito „renomovaní odborníci“ označují oddlužení, jak zní oficiální název tohoto institutu úpadečného práva, nesprávným pojmem jako např. osobní bankrot, spotřebitelský konkurs, spotřebitelský úpadek apod., což samo o sobě působí zmatek mezi neodbornou veřejností, tak z jejich úst zaznívají také další

často kusé a neúplné informace zakládající mezi neodbornou veřejností mýty o oddlužení:

Mýtus č. 1

■ Oddlužení je tady pro každou fyzickou osobu, která je v nepříznivé ekonomické situaci.

Bohužel nikoliv.

Oddlužení je primárně určeno pro dlužníky, kteří v okamžiku podání návrhu na povolení oddlužení nejsou podnikateli (§ 389 insolvenčního zákona). Podá-li na svou osobu dlužník, který je např. osobou samostatně výdělečně činnou, návrh na povolení oddlužení, bude tento návrh insolvenčním soudem zamítnut a na majetek dlužníka bude prohlášen konkurs.

Mýtus č. 1

Oddlužení je tady pro každou fyzickou osobu, která je v nepříznivé ekonomické situaci.

Mýtus č. 2

Stačí, když podám jakýkoliv návrh na povolení oddlužení a soud mi pak poradí, co mám ještě všechno doplnit.

Mýtus č. 3

Stačí, když mám trvalý příjem a soud mi oddlužení povolí.

Mýtus č. 4

Oddlužení bude trvat 5 let.

Mýtus č. 5

V průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře přijdu pouze o část svých příjmů, veškerý majetek mi zůstane.

Mýtus č. 6

V průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře odvádím svým věřitelům pouze částky z příjmů z pracovního poměru, ostatní příjmy mi zůstávají.

Mýtus č. 7

Stačí, když zaplatím 30 % ze svých závazků.

Mýtus č. 8

Když už mi schválili oddlužení, tak se mi nemůže nic stát a musím to pouze vydržet.

Mýtus č. 9

Když na svou osobu podá návrh jeden z manželů, chrání tak před případnými exekucemi nejen svůj majetek, ale i majetek druhého z manželů.

Mýtus č. 10

Když splním oddlužení, už mi od věřitelů nic nehrozí, protože budu osvobozen od zbylých částí svých závazků.

Problém však mohou mít i ti dlužníci, kteří sice již svou podnikatelskou činnost ukončili, ale zůstaly jim z této činnosti neuhrazené závazky. Insolvenční soud je povinen po podání návrhu na povolení oddlužení zkoumat, zda jsou splněny všechny podmínky pro to, aby oddlužení bylo dlužníkovi povoleno. Jednou ze základních podmínek, kterou musí dlužník při podání návrhu splňovat, je, že tímto návrhem nesleduje nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona). Přestože to insolvenční zákon výslovně neuvádí, tak za nepoctivý záměr dlužníka při podání návrhu může být soudy považována i skutečnost, že v rámci oddlužení, které je určeno pro závazky, které mají spotřebitelský původ, zamýšlí dlužník řešit i závazky z předchozího podnikání. K řešení závazků z podnikání je určen jiný způsob řešení úpadku dlužníka, a to konkurs. Tento návrh na povolení oddlužení tedy insolvenční soud rovněž zamítne a prohlásí na dlužníka konkurs.

Velmi často se také zapomíná na skutečnost, že oddlužení je jedním ze způsobů řešení úpadku dlužníka. Insolvenční zákon poměrně přesně definuje pojem úpadek dlužníka, a to také tím, že konstatuje, že dlužník je v úpadku pouze tehdy, pokud má více věřitelů. Oddlužení je tedy nepřipustné také u těch dlužníků, kteří mají pouze jediného věřitele, přestože mu svůj závazek nejsou schopni splácet (§ 3 insolvenčního zákona).

Mýtus č. 2

■ Stačí, když podám jakýkoliv návrh na povolení oddlužení a soud mi pak poradí, co mám ještě všechno doplnit.

Ano, ale !!!

Insolvenční zákon a vyhláška č. 311/2007 Sb., dlužníkům předepisuje, že návrh na povolení oddlužení musí podat na formuláři, který je dostupný na internetové adrese www.insolvenčni-zakon.justice.cz a poměrně přesně stanoví, co všechno musí dlužníci v návrhu uvést a jaké přílohy k tomuto návrhu musí připojit (§ 391 odst. 2 insolvenčního zákona). Insolvenční zákon zároveň soudu ukládá, aby dlužníka, jehož návrh nemá všechny předepsané náležitosti, resp. nejsou k němu připojeny všechny požadované přílohy, vyzval na odstranění těchto nedostatků a současně jej poučil, jak má nápravu provést. K tomu však dlužníkovi může poskytnout lhůtu maximálně 7 dnů a nebude-li v této lhůtě návrh správně doplněn, resp. doplněny všechny požadované přílohy, musí insolvenční soud návrh zamítnout a prohlásit na dlužníka konkurs (§ 393 insolvenčního zákona). Je proto nutné zdůraznit, že dlužník by se měl snažit podat návrh zcela v pořádku včetně všech požadovaných příloh, protože odstranění případných nedostatků ve lhůtě, která může být i kratší než 7 dnů, může být pro něj nesplnitelné. Například získání znaleckého posudku k ocenění nemovitosti, která slouží k zajištění pohledávek věřitelů (§ 392 odst. 2 insolvenčního zákona) je ve lhůtě 7 dnů téměř nemožné.

Mýtus č. 3

■ Stačí, když mám trvalý příjem a soud mi oddlužení povolí.

Bohužel nikoliv.

Oddlužení je možné řešit dvěma způsoby, a to jednak prodejem majetku dlužníka nebo splátkovým kalendářem. Volbu mezi těmito způsoby však nemá dlužník, ale jeho nezajištění věřitelé (§ 402 insolvenčního zákona). V podaném návrhu na povolení oddlužení musí dlužník nezajištěným věřitelům garantovat, že jim v průběhu oddlužení uhradí alespoň 30 % jejich přihlášených pohledávek, a to v případě obou způsobů oddlužení, tzn. jak v případě prodeje majetku tak i v průběhu splátkového kalendáře. To znamená, že dlužník musí mít při podání návrhu na povolení oddlužení jak majetek tak i příjmy, ze kterých by byl schopen oddlužení splnit. Jiný výklad těchto ustanovení insolvenčního zákona by popíral právo věřitele svobodně se rozhodnout, který ze způsobů oddlužení zvolí. Insolvenční soud by ve většině případů návrh na povolení oddlužení dlužníka, který uvedenou podmínku nesplňuje, musel zamítnout a na dlužníka prohlásit konkurs (§ 395 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona).

Insolvenční zákon však pamatuje i na dlužníky, kteří výše uvedenou podmínku nesplňují a umožňuje jim, aby i v jejich případě bylo oddlužení povoleno. Jejich cesta k tomuto rozhodnutí je však poněkud komplikovanější. Dlužník, který nemá buď dostatečné příjmy nebo dostatečný majetek, musí dříve, než podá návrh na povolení oddlužení, získat souhlas všech svých nezajištěných věřitelů s tím, že souhlasí, aby oddlužení bylo řešeno právě tím způsobem, pro který dlužník splňuje podmínky, tzn. buď prodejem majetku nebo splátkovým kalendářem. Tento souhlas musí nezajištění věřitelé vyjádřit prostřednictvím hlasovacích lístků, pro něž je opět předepsán formulář. Podpisy věřitelů na těchto lístcích musí být úředně ověřeny (§ 401 insolvenčního zákona). Teprve s takto získaným souhlasem všech nezajištěných věřitelů by měl dlužník předložit návrh na povolení oddlužení insolvenčnímu soudu.

Mýtus č. 4

■ Oddlužení bude trvat 5 let.

Bohužel nikoliv.

Toto je jedna z nejrozšířenějších polopравd, která se v médiích objevuje. Toto tvrzení však předpokládá, že oddlužení bude schváleno ve formě splátkového kalendáře. To je však pouze jedna z možností jak může oddlužení probíhat. Insolvenční zákon vymezuje dvě formy oddlužení a to jednak splátkový kalendář, ale také prodej majetku dlužníka (§ 398 insolvenčního zákona). Dlužník však nemá možnost si zvolit mezi uvedenými způsoby. O tom, kterým způsobem bude oddlužení probíhat, rozhodují jeho nezajištění věřitelé a dlužník nemá v podstatě možnost jejich volbu ovlivnit (§ 402 insol-

venčního zákona). Dlužník tak v okamžiku, kdy je mu oddlužení povoleno (pokud si dopředu způsob oddlužení nepředjednal – viz mýtus č. 3) má pouze tu jistotu, že v dalším průběhu řízení přijde buď o veškerý svůj majetek, který v té době vlastní (a to včetně majetku, který je v SJM) nebo o téměř veškeré své příjmy v příštích 5 letech.

Nespornou výhodou oddlužení prodejem majetku dlužníka je, že toto řízení proběhne mnohem rychleji než splátkový kalendář a dlužník tak může rychleji dosáhnout svého oddlužení.

Mýtus č. 5

■ V průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře přijdu pouze o část svých příjmů, veškerý majetek mi zůstane.

Bohužel nikoliv.

Oddlužení ve formě splátkového kalendáře samozřejmě primárně počítá s tím, že dlužník bude odvádět svým nezajištěným věřitelům určitou část ze svých příjmů, ale současně stanovuje, že zajištění věřitelé jsou, i v případě splátkového kalendáře, uspokojováni z majetku, který slouží k zajištění jejich pohledávek (§ 398 odst. 3 insolvenčního zákona). To znamená, že má-li dlužník např. dům na hypotéku, tak i v případě oddlužení plněním splátkového kalendáře o tento svůj dům přijde. To stejné platí o jakémkoliv dalším majetku dlužníka, který slouží k zajištění pohledávek věřitelů, kteří se v insolvenčním řízení přihlásí. Dále musí dlužník také zpeněžit veškerý svůj majetek, který nabude v průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře darem nebo dědictvím a použít jej na mimořádnou splátku pro nezajištěné věřitele (§ 412 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona).

Mýtus č. 6

■ V průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře odvádím svým věřitelům pouze částky z příjmů z pracovního poměru, ostatní příjmy mi zůstávají.

Bohužel nikoliv.

Dlužník je povinen příslušnou částku odvádět ze svých veškerých příjmů, tedy nejen z příjmů z pracovního poměru (§ 398 odst. 3 insolvenčního zákona). Oddlužení se tedy dotkne všech finančních prostředků, které dlužník získává, tzn. např. i mateřské, rodičovského příspěvku, příspěvku na bydlení, vdovského důchodu, stipendia, daru apod. Dlužník současně nesmí v průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře zatajit jakýkoliv svůj příjem, např. výhru v loterii, finanční dar apod. V případě, že by to udělal a insolvenční soud to zjistil, je tato skutečnost důvodem pro to, aby insolvenční soud okamžitě zrušil schválené oddlužení a poslal dlužníka do konkursu (§ 418 a § 412 insolvenčního zákona).

Mýtus č. 7

■ Stačí, když zaplatím 30 % ze svých závazků.

Bohužel nikoliv.

Hranice 30% je v insolvenčním zákoně nastavena jako minimální míra uspokojení nezajištěných věřitelů, která podmiňuje to, aby dlužník oddlužení řádně splnil (§ 395 insolvenčního zákona). Z tohoto pravidla jsou samozřejmě určité výjimky, kdy může dlužník splnit oddlužení, i když neuhradí potřebných 30%.

Tato hranice ovšem automaticky neznamená, že když dlužník 30% zaplatí, je oddlužení splněno. Jedinou hranicí, kterou v průběhu oddlužení je možné nastavit pro uspokojení nezajištěných věřitelů, je jejich 100% uspokojení. Bude-li dlužník v průběhu oddlužení, ať už prodejem majetku nebo splátkovým kalendářem, schopen nezajištěným věřitelům uhradit více než 30%, musí jim tuto vyšší míru uspokojení poskytnout. To znamená, že i pokud dlužník uhradí nezajištěným věřitelům jejich pohledávky v průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře do výše 30%, např. po dvou letech, bude muset v oddlužení pokračovat další tři roky nebo tak dlouho, dokud pohledávky neuhradí ve výši 100% (§ 398 odst. 2 insolvenčního zákona).

Mýtus č. 8

■ Když už mi schválili oddlužení, tak se mi nemůže nic stát a musím to pouze vydržet.

Bohužel nikoliv.

Insolvenční zákon klade i v průběhu oddlužení na dlužníka poměrně vysoké nároky. Ukládá mu velkou spoustu povinností, jejichž porušení může pro dlužníka znamenat, že schválené oddlužení může být insolvenčním soudem okamžitě zrušeno a na majetek dlužníka prohlášen konkurs. Tyto povinnosti se týkají zejména oddlužení plněním splátkového kalendáře, který je dlouhodobým procesem. Mezi takové povinnosti patří zejména povinnost udržovat si trvalý zdroj příjmů, nezatajovat žádný ze svých příjmů, odvádět nezajištěným věřitelům správnou část svých příjmů, chovat se tak, aby dlužníkovým zaviněním nevznikl žádný závazek, který by nemohl ve lhůtě splatnosti uhradit (např. pokuta) apod. (§ 412 a § 418 insolvenčního zákona)

Mýtus č. 9

■ Když na svou osobu podá návrh jeden z manželů, chrání tak před případnými exekucemi nejen svůj majetek, ale i majetek druhého z manželů.

Bohužel nikoliv.

Zahájením insolvenčního řízení je samozřejmě chráněn před exekucemi majetek, který je buď ve výlučném vlastnictví dlužníka nebo ve společném jmění dlužníka a jeho manžela/ky (podléhá zápisu do soupisu majetkové podstaty dluž-

níka). Věřitelé však mohou i v průběhu oddlužení požadovat uspokojení svých pohledávek z majetku, který je ve výlučném vlastnictví druhého z manželů (např. majetek nabytý dědictvím nebo nabytý před uzavřením manželství – pokud nedošlo k uzavření dohody o rozšíření SJM), protože manželé za závazky, které jsou součástí SJM odpovídají společně a nerozdílně (§ 183 odst. 2 insolvenčního zákona).

Mýtus č. 10

■ Když splním oddlužení, už mi od věřitelů nic nehrozí, protože budu osvobozen od zbylých částí svých závazků.

Bohužel nikoliv.

Je nutné upozornit na to, že osvobození od placení zbylých závazků není definitivní, ale dlužník o něj může přijít. Stane se tak, pokud insolvenční soud v následujících 3 letech, po rozhodnutí o osvobození dlužníka zjistí, že oddlužení bylo splněno na základě podvodného jednání dlužníka nebo, že dlužník poskytl některému z věřitelů neoprávněnou výhodu. V takovém případě bude dlužníkovi osvobození soudem odejmuto nebo toto osvobození zanikne automaticky (§ 417 insolvenčního zákona).

Závěrem je možné konstatovat, že všichni dlužníci, kteří uvažují o tom, že na svou osobu podají návrh na oddlužení, by měli nejdříve velmi dobře zvážit svou ekonomickou situaci a možnosti, které mají k dispozici. Vřele lze doporučit, aby se nejdříve poradili s nějakým odborníkem, a to buď z řad advokátů nebo případně ve specializovaných poradnách pro dlužníky. Pokud usoudí, že oddlužení je pro ně jediné možné řešení, měli by velmi pečlivě vyplnit předepsaný formulář návrhu na povolení oddlužení, k němu připojit všechny požadované přílohy a teprve potom jej doručit k insolvenčnímu soudu. V tomto případě se určitě nevyplácí ukvapenost a je nutné říct, že pokud již bude jednou řízení zahájeno, tak v podstatě není cesty zpět. ■

MGR. LUKÁŠ PACHL
ASISTENT SOUDCE

Vyšší moc a nový občanský zákoník

ŠVÁB, ZIMA & PARTNEŘI
advokátní kancelář

OTÁZKY SPOJENÉ S VYŠŠÍ MOCÍ NEJSOU V SOUČASNÉ ČESKÉ PRÁVNÍ LITERATUŘE A JUDIKATUŘE PŘÍLIŠ ČASTO ŘEŠENY. PŘITOM NÁVRH NOVÉHO OBČANSKÉHO ZÁKONÍKU ŘEŠÍ NĚKTERÉ OTÁZKY NOVĚ.

Znění návrhu z ledna 2008 zní: § 2601 odst. (1) je následující: Kdo způsobil škodu porušením povinnosti ze smlouvy, zproští se povinnosti škodu nahradit, prokáže-li, že mu ve splnění zabránila dočasně nebo trvale vyšší moc, jako mimořádná nepředvídatelná a neodvratitelná překážka, vzniklá nezávisle na jeho vůli. Toto ustanovení však vyvolává hned několik otázek, které by vhodnou úpravou textu mohly být vyřešeny.

1. Autor či autoři návrhu nového ustanovení občanského zákona zde kladou rovnítko mezi pojem „nepředvídatelná a neodvratitelná překážka“ a pojem „vyšší moc“. Neodvratitelná a nepředvídatelná překážka však běžně nezahrnuje pouze vyšší moc v podobě působení přírodních živlů, ale obsahuje v sobě i pojem „jednání třetích osob“, přičemž v některých případech je takové jednání zahrnováno pod pojem vyšší moc (povstání, nepokoje a někdy (!) i stávky). V jiných případech tvoří jednání třetí osoby samostatný případ nepředvídatelné a neodvratitelné překážky (typicky krádež věcí z kamionu při silniční přepravě). Právní teorie některých zemí proto v rámci množiny okolností vylučujících odpovědnost odlišuje pojem „vyšší moc“ a pojem „jednání třetí osoby“ [1].

2. Další problém spočívá v tom, zda oba prvky, tj. nepředvídatelnost a neodvratitelnost musí být pro potřeby zproštění odpovědnosti zastoupeny současně (kumulativně). Z textu § 2601 odst. 1 návrhu nového občanského zákona lze dovozovat, že obě podmínky mají působit kumulativně. Novější judikatura některých evropských zemí však připouští, aby v případech smluvní odpovědnosti postačovala pouhá neodvratitelnost překážky. [2] Francouzský kasační soud vyslovil, že samotná neodvratitelnost určité události může charakterizovat vyšší moc (zde bylo namítáno, že onemocnění starší osoby – zde průvodkyně zájezdu – nelze považovat za nepředvídatelnou překážku). Bylo by proto účelné, aby tento problém vyřešila již předem legislativa.

3. Jiný problém navržené úpravy spočívá v tom, že navržený text ustanovení § 2601 odst. 1, který je zařazen v části obecných ustanovení o náhradě škody, dává možnost zprostit se odpovědnosti na základě vyšší moci pouze tehdy, je-li škoda způsobena porušením povinností ze smlouvy, tedy jen u smluvní odpovědnosti za škodu. Mimosmluvní odpovědnosti jakoby se tato obrana netýkala. Na jiných místech návr-

hu je ovšem vyšší moc připuštěna i pro případy mimosmluvní odpovědnosti (§ 2611 – škoda z provozní činnosti). Pravidlo v § 2601 by tedy mělo být upraveno tak, že obranu nepředvídatelné a neodvratitelné překážky je možné použít i v případech mimosmluvní odpovědnosti v případech uvedených v zákoně. Sem patří vedle § 2611 fakticky i ustanovení o odpovědnosti za škodu z provozu dopravních prostředků (§ 2613). U nás je možnost obrany provozovatele dopravního prostředku formulována tak, že se tento provozovatel zproští odpovědnosti jen, prokáže-li, že škodě nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat (tedy

prvek neodvratitelnosti, který je stejný i u vyšší moci). V řadě zemí je přitom okolnost zprošťující provozovatele dopravních prostředků označována výslovně a přímo jako vyšší moc (höhere Gewalt, force majeure).[3] Jestliže se tedy do občanského práva zasahuje tak zásadním způsobem, bylo by účelné i přehodnotit pojetí neodvratitelných a nepřekonatelných překážek i u odpovědnosti provozovatele dopravního prostředku. ■

JUDR. PETR ZIMA, ADVOKÁT
ŠVÁB, ZIMA & PARTNEŘI

Poznámky

[1] Buffelan-Lanore Y., *Droit civil, Deuxieme année*, 9. vydání, Dalloz, Paris, 2004, s. 616 a 653 a n.

[2] Buffelan-Lanore Y., *op.cit.*, s. 376 a 654, kde jsou citována rozhodnutí Kasačního soudu Civ. Iere ze dne

9. března 1994, JCP 1994, a Civ I ere, ze dne 6. listopadu 2002, Bull.civ. I, no. 256.

[3] § 7 odst. 2 německého Strassenverkehrsgesetz. „(2) Die Ersatzpflicht ist ausgeschlossen, wenn der Unfall

durch höhere Gewalt verursacht wird.“ Dále francouzský zákon č. 85-677 z 5. července 1985.

Odpovědnost za škodu a jiné následky porušení povinností v insolvenčním řízení

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI

Úvodem je třeba zmínit, že nová právní úprava odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu a sankcí za porušení povinností jednotlivými účastníky insolvenčního řízení je oproti stávající právní úpravě mnohem podrobnější a přesnější a je vedena snahou reflektovat práva a povinnosti těchto účastníků insolvenčního řízení. Zejména, pokud jde o věřitele, vyvažuje předmětná právní úprava jejich zvýšená práva v řízení.

Jednou ze stěžejních zásad insolvenčního řízení je zásada, podle které má být insolvenční řízení vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů. Samotná právní úprava odpovědnosti a sankcí za porušení povinností v insolvenčním řízení by měla přimět účastníky insolvenčního řízení, aby si již na samém počátku uvědomili možné důsledky svého jednání.

Účelem nové právní úpravy je tak v návaznosti na shora uvedenou zásadu zejména snaha zabránit šikanóznímu podávání návrhů na zahájení insolvenčního řízení ze strany věřitelů nebo naopak nepodání důvodného návrhu dlužníkem, strate-

gickému přihlašování pohledávek věřiteli, neodůvodněnému popírání přihlášených pohledávek jiných věřitelů atd.

Odpovědnost věřitele za řádnost insolvenčního návrhu aneb jak zabránit šikanóznímu podávání návrhů

Jedním z prostředků, který má vést k urychlení celého insolvenčního řízení, je nově stanovená povinnost soudu vydat a vyhlásit vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku (přístupném na internetu), do dvou hodin poté, kdy došel soudu insolvenční návrh, resp. do dvou hodin po zahájení pracovní doby. Již okamžikem zveřejnění vyhlášky nastávají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, od této chvíle je dlužník vedle dalšího i částečně omezen v možnosti nakládat se svým majetkem. Samotné zveřejnění vyhlášky ovšem ještě není rozhodnutím o úpadku a nemusí tedy nutně znamenat, že by se dlužník nacházel v úpadku. Není ani v možnostech insolvenčního soudu, aby ve lhůtě dvou hodin řádně posoudil, zda v návrhu uváděné skutečnosti dostačujícím způsobem odůvodňují

a prokazují úpadek dlužníka, natož získat vyjádření samotného dlužníka k podanému návrhu. Insolvenční návrh může být později soudem odmítnut nebo zamítnut.

Právní úprava odpovědnosti za škodu, která může dlužníkoví vzniknout podáním insolvenčního návrhu, tak má vést věřitele k tomu, aby podávali pouze důvodné a formálně bezvadné insolvenční návrhy. Tato právní úprava má zabránit zejména opakovanému bezdůvodnému podávání návrhů či jejich strategickému podávání. Věřitel by si měl být vědom, že pokud by chtěl například nedůvodným podáním insolvenčního návrhu zabránit konkurenční společnosti uzavřít ekonomicky výhodnou smlouvu tím, že by poukázal na její možnou nesolventnost a poškodil tak její dobrou pověst, a souvisejícím omezením některých jejích dispozičních úkonů plně odpovídá za škodu nebo jinou újmu, která by tím dlužníku a případně i jinému věřiteli vznikla.

Dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel má proti insolvenčnímu návrhovateli právo na náhradu škody nebo jiné újmy, která mu vznikla zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu i bez toho, aby soud rozhodoval ve věci samé. Pro uplatnění práva na náhradu škody postačuje odmítnutí insolvenčního návrhu třeba i jen z důvodu formálních vad návrhu. Pro úplnost uvádím, že podle nové právní úpravy soud nevyzývá návrhatele k odstranění vad podání, je tak kladen požadavek na úplnost a správnost insolvenčního návrhu od počátku. Odpovědnost návrhatele vůči dlužníku je nadto koncipována na principu presumovaného zavinění.

Za splnění náhrady škody návrhatele, kterým je právnická osoba, ručí členové jeho statutárního orgánu, tj. zejména půjde o jednatele a členy představenstva společností, neboť jejich jednání je de facto jednáním společnosti. Dlužník se tak může uspokojit i z jejich vlastního majetku, pakliže společnost sama majetek nemá. Jedná se o koncepci objektivní odpovědnosti, které se mohou členové statutárního orgánu zprostit pouze tehdy, pokud prokáží, že bez zbytečného odkladu po podání insolvenčního návrhu informovali insolvenční soud o tom, že insolvenční návrh není podán důvodně nebo o tom, že není splněn některý z dalších předpokladů stanovených zákonem pro vydání rozhodnutí o úpadku.

Podat žalobu na náhradu škody nebo jiné újmy vzniklé ze shora uvedeného důvodu může dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel pouze ve lhůtě tří měsíců, jinak jeho právo na náhradu škody nebo jiné újmy zaniká. Pro úplnost uvádím, že spor o náhradu škody není incidenčním sporem, který by se řešil v rámci insolvenčního řízení.

Odpovědnost dlužníka za nepodání insolvenčního návrhu

Právní úprava povinnosti dlužníka, který je v úpadku, resp. jeho statutárního orgánu, podat insolvenční návrh, je upravena obdobně, jako je tomu ve stávajícím zákonu o konkursu a vyrovnání. Pouze dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, má zákonnou povinnost podat insolvenční návrh, a to bez zbytečného odkladu poté,

co se dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku.

Insolvenční zákon však přináší zcela novou koncepci sankcí za porušení této povinnosti. Nesplnění zákonné povinnosti podat návrh na prohlášení konkursu nemá být nadále trestným činem. Praxe totiž ukázala, že účel tohoto ustanovení trestního zákona nebyl naplněn. Namísto toho by měla nová úprava odpovědnosti za škodu a jinou újmu osoby, která nepodala insolvenční návrh, ačkoli k tomu byla povinna, dlužníka více motivovat.

Za pozitivní lze považovat již samotné definování škody nebo jiné újmy přímo v zákoně. Škoda nebo jiná újma spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky skutečně obdržel. Důkaz o liberačních důvodech je uložen odpovídající osobě, čímž je usnadněna pozice poškozeného. Odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu se povinná osoba zprostit jen tehdy, prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat. Nově je dána věřiteli možnost navrhnout insolvenčnímu soudu, aby k zajištění náhrady zřejmě škody nebo jiné újmy nařídil předběžné opatření, kterým povinné osobě uloží, aby na náhradu této škody nebo jiné újmy složila do úschovy u soudu přiměřenou peněžitou částku.

Pro úplnost je třeba uvést, že povinnost dlužníka podat insolvenční návrh není splněna, pokud vinou návrhatele bylo řízení zastaveno nebo insolvenční návrh odmítnut.

Odpovědnost dlužníka za porušení povinností v době moratoria

Moratorium představuje nový institut, jenž má do jisté míry nahradit dosavadní institut ochranné lhůty. Tento institut má zajistit ochranu dlužníka – podnikatele, ohledně kterého již probíhá insolvenční řízení, po dobu nejdéle tří měsíců, lze-li očekávat, že stav úpadku nebo hrozícího úpadku překoná vlastními silami. Poruší-li ovšem dlužník v této době své povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, odpovídá věřitelům za škodu nebo jinou újmu, kterou jim tím způsobí. Této odpovědnosti se může zprostit jen tehdy, prokáže-li, že škodě nebo jiné újmě nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možné spravedlivě požadovat se zřetelem k průběhu moratoria. Za škodu nebo jinou vzniklou újmu ručí společně a nerozdílně členové statutárního orgánu dlužníka.

Nadhodnocení přihlašovaných pohledávek či jejich strategické přihlašování za účelem posílení vlivu věřitele

V této souvislosti je nejprve potřeba zdůraznit, že nově lze přihlášku pohledávky podat pouze na formuláři určeném Ministerstvem spravedlnosti. Za správnost údajů uvedených v přihlášce pohledávky odpovídá věřitel.

Insolvenční zákon zavádí postupy stíhající uplatňování nadhodnocených a neopodstatněných pohledávek v insolvenčním řízení nebo neopodstatněný pokus o uspokojení pohledávky v lepším pořadí, včetně ručení osob, které za věřitele takovou přihlášku podepsaly. Snahou této úpravy je předejít účelovým manipulacím s přihláškami za účelem posílení vlivu věřitelů na schůzi věřitelů a ve věřitelských orgánech. Pro případ odůvodněné spornosti existence či výše přihlašované pohledávky je nově dána věřiteli možnost vzdát se nebo jen prostě nevykonávat svá práva v insolvenčním řízení spojená s přihlášenou pohledávkou až do doby jejího zjištění a předejít tak možným sankcím.

Bude-li po přezkoumání přihlášená pohledávka zjištěna tak, že skutečná výše přihlášené pohledávky činí méně než 50 % přihlášené částky, je takováto přihlášená pohledávka zcela vyloučena z uspokojení. Nadto pak vzniká, na základě rozhodnutí insolvenčního soudu, věřiteli povinnost zaplatit ve prospěch majetkové podstaty částku, o kterou přihlášená pohledávka převýšila rozsah, ve kterém byla zjištěna. V této souvislosti upozorňuji, že uvedená úprava se vztahuje i na přihlášené promlčené pohledávky.

Popírání pohledávek ostatních věřitelů

Právo popírat přihlášené pohledávky nepřiznává nový insolvenční zákon jednotlivým věřitelům, tak jako tomu bylo dříve. Cílem je zabránit strategickému a bezdůvodnému popírání pohledávek ostatních věřitelů a s tím souvisejícím vznikem incidenčních sporů a prodlužování insolvenčního řízení.

Porušení povinností insolvenčním správcem

Nově je koncipována i odpovědnost insolvenčního správce (na principu obdobném tomu, jakým odpovídají statutární orgány obchodních společností) za škody a jiné újmy způsobené porušením svých povinností. Zvláštní skutková podstata

je pak věnována újmám vzniklým tím, že nemohla být uspokojena pohledávka za majetkovou podstatou z důvodu právního úkonu správce. Právo na náhradu škody proti insolvenčnímu správci lze uplatnit bez rizika vznesení námítky promlčení ve lhůtě dvou let poté, kdy se poškozený dozvěděl o výši škody a odpovědnosti insolvenčního správce, nejpozději však do tří let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslným trestným činem, za který byl správce pravomocně odsouzen, nejpozději do deseti let od skončení insolvenčního řízení.

Za porušení svých povinností může být insolvenční správce rovněž své funkce zproštěn nebo mu může být uloženo i některé z kárných opatření.

Závěrem

Cílem tohoto článku není, což ostatně není ani vzhledem k jeho rozsahu dost dobře možné, zpracovat právní úpravu odpovědnosti za škodu či jinou újmu způsobenou v insolvenčním řízení komplexním způsobem, ale spíše vytyčit její hlavní a pro běžné věřitele stěžejní aspekty. V dalším tak je třeba upozornit i na úpravu odpovědnosti jednotlivých členů věřitelského výboru, osob a orgánů, které mají přímo ze zákona povinnost poskytnout součinnost insolvenčnímu soudu nebo insolvenčnímu správci, dlužníka za právní úkony v rámci povolené reorganizace atd.

Závěrem lze uvést, že nová právní úprava odpovědnosti za škodu v insolvenčním řízení by měla vést jednotlivé účastníky tohoto řízení k odpovědnému přístupu a k uvědomění si možných následků svého jednání. Přesto nezbyvá než konstatovat, že míru naplnění nové právní úpravy odpovědnosti za škodu nakonec stejně ukáže až praxe. ■

JUDR. LUBOMÍR LANSKÝ, MGR. ANNA BARTŮŇKOVÁ
AK HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Nejasnosti při formulacích žalob proti vytěsnění

WEINHOLD LEGAL

Zákonem č. 216/2005 Sb. byla do českého právního řádu vložena ustanovení umožňující vytěsnění minoritních akcionářů (tzv. squeeze out). Ustanovení byla dále mírně modifikována zákony č. 377/2005 Sb. a 57/2006 Sb., nicméně celý celkový charakter ustanovení § 183i – § 183n obch. z. zůstal touto novelou nezměněn.

Ustanovení § 183k obch. z. dává vytěsňovaným minoritním akcionářům (přesněji slovy zákona minoritním vlastníkům účastnických cenných papírů) právo, aby výše jim vypláceného protiplnění byla přezkoumána soudem. Jakkoliv jsou citovaná ustanovení součástí českého právního řádu již více jak dva roky, právní teorie a soudní praxe se do současné doby nedokázala definitivně sjednotit na názoru, jak má správně znít petit žaloby minoritního akcionáře.

Další do dnešních dnů uspokojivě nezodpovězenou otázkou je, zda petit žaloby minoritního akcionáře má znít na určení podle ust. § 80 odst. c) o.s.ř. nebo na plnění podle ust. § 80 odst. b) o.s.ř.

Podle ustanovení § 80 o.s.ř. se žalobce může domáhat a soud na základě takové žaloby může rozhodnout o:

- (i) osobním stavu (v obchodněprávních vztazích nepřichází taková žaloba do úvahy), dále o
- (ii) splnění povinnosti nebo o
- (iii) určení, zda tu právní vztah je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Výčet uvedený v ust. § 80 o.s.ř. je demonstrativní, právní teorie a i praxe dovodily, že v případech, kde je to hmotněprávním předpisem výslovně připuštěno nebo kde některá ze žalob podle citovaného katalogu nepřichází do úvahy, může žalobní petit znít i jinak (např. na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, určení nezákonnosti výluky či stávky, atd.).

Jako důvody, pro které minoritní akcionáři uplatňují nárok podle ust. § 183k obch. z. jako nárok na určení, uvádí především zahraniční úpravy a dále pak skutečnost, že podle ust. § 183k odst. 5 podle něhož návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady podle § 131 nelze zakládat na nepřiměřenosti výše protiplnění. Minoritní akcionáři tak dovodují, že nelze-li se domáhat vyslovení (určení) neplatnosti valné hromady z důvodu nepřiměřenosti protiplnění, je i žaloba, která nastupuje na místo žaloby určení neplatnosti valné hromady, žalobou na určení. Dalším argumentem pro podporu formulace žalobního petitu na určení je okolnost, že přiznaný základ práva má být pro společnost závazný i vůči dalším minoritním akcionářům neúčastnícím se sporu, a to jako beneficium k jejich případným žalobám na doplatek protiplnění.

Minoritní akcionáři uplatňující žalobní petit na určení tento obvykle formulují slovy: „určuje se přiměřená výše protiplnění...“. Ač se na první pohled může zdát, že minoritní akcionáři se takto formulovaným petitem domáhají určení práva, tj., že formulují petit žaloby podle ust. § 80 odst. c) o.s.ř., není tomu tak. V souvislosti s rozhodnutím valné hromady společnosti podle ust. § 183i obch.z. a následným přechodem účastnických cenných papírů menšinových akcionářů těmto akcionářům vzniká právo na zaplacení protiplnění ze strany hlavního akcionáře. Právo na protiplnění ze strany hlavního akcionáře je minoritám přiznáno usnesením valné hromady společnosti a tato skutečnost je mezi hlavním akcionářem a minoritami nesporná. Petitem na určení, že výše protiplnění je nepřiměřená však minoritní akcionáři soudu navrhuji, aby rozhodl, že existující právní vztah mezi minoritními akcionáři a akcionářem hlavním má, či nemá nějaký charakter (kvalitu); v žádném případě však nenavrhují určení, zda mezi nimi a hlavním akcionářem vztah je, či nikoli.

Dalšími argumenty pro závěr, že petit žaloby má znít jako petit na plnění jsou následující skutečnosti:

- (i) Základ nároku, který podle citovaného ustanovení Obchodního zákoníku má být závazný i pro ostatní minoritní akcionáře, má být řešen jako předběžná otázka a soud se k ní má vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí, nemá být uvedena přímo v enunciatu rozsudku. V tomto místě nezbývá než poukázat na ust. § 75 odst. 2 Obchodního zákoníku upravujícího žalobu na vyplacení odchylné výše likvidačního zůstatku, než stanovuje zpráva likvidátora, resp. jeho návrh na rozdělení likvidačního zůstatku. Je stabilně vykládáno, že ač výrok o výši likvidačního zůstatku je, co do základu práva, závazný pro společnost i vůči ostatním společníkům, nejedná se o žalobu na určení výše podílu na likvidačním zůstatku, ale o žalobu na zaplacení konkrétního nedoplatku na likvidačním zůstatku.
- (ii) Podle tradiční literatury a v této otázce stabilní judikatury v případech, kdy žalobce může žalovat na plnění, nemá naléhavý právní zájem na vynesení určovacího rozsudku.
- (iii) Je třeba se domnívat, že sloveso přiznat je zapotřebí vykládat a v civilním procesu aplikovat způsobem, kterým se v civilním procesu aplikují jiná obdobná hmotněprávní ustanovení. Namátkou se nabízí ust. § 408 odst. 2, § 428 odst. 1, § 435 odst. 2, § 486 odst. 1 a § 633 odst. 3 Obchodního zákoníku nebo ust. § 100 odst. 1, § 110 odst. 1 a § 112 Občanského zákoníku. Ve všech namátkou citovaných ustanoveních zákon používá termín při-

znat právo nebo přiznané právo. V právu procesním se však všechna citovaná ustanovení aplikují tak, že žalobce musí do petitu žaloby na plnění napsat, jaká konkrétní práva chce soudem přiznat, typicky jakou požaduje zaplatit slevu z kupní ceny z důvodu vad dodané věci, atp.

- (iv) Jakkoliv je rozhodnutí o jiné výši protiplnění co do základu přiznaného práva závazné i vůči ostatním vlastníkům cenných papírů, neznamená to, že by se tito vlastníci mohli na základě tohoto rozhodnutí domáhat výkonu rozhodnutí ohledně svých pohledávek vůči hlavnímu akcionáři. Takové rozhodnutí je exekucním titulem pouze pro žalujícího minoritního akcionáře. Má-li být rozhodnutí o přiznání jiné výše protiplnění exekucním titulem, musí toto rozhodnutí být i materiálně vykonatelné, tj. jednotlivým účastníkům řízení přiznávat (stanovovat) jednotlivá práva a povinnosti. Předpokladem vydání materiálně vykonatelného rozhodnutí je správně formulovaný petit žaloby na plnění.
- (v) K názoru, že žaloba na přezkum výše protiplnění je žalobou na plnění, se blíží i poslední judikatura Nejvyššího soudu ČR. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne

7. března 2007 sp. zn. 29 Odo 1332/2005 dle ustanovení § 220k odst. 5 obč. zák. ostatně potvrzuje, že soud v řízení zahájeném podle tohoto ustanovení neurčuje v obecné rovině, jaké vypořádání je přiměřené, nýbrž shledá-li k návrhu žalobce, že stanovené vypořádání není přiměřené, přiznává žalobci právo na jinou výši vypořádání, resp. zaváže žalovaného k zaplacení dorovnání. Takový výrok může soud vynést jedině k žalobě na plnění ve smyslu § 80c písm. b) o. s. ř. Vzhledem k tomu, že dle ustanovení § 220k odst. 5 obč. z. je v podstatě totožná s dikcí ustanovení § 183k odst. 3 obč. z. a není znám jediný legitimní důvod, pro který by se Nejvyšší soud měl od uvedeného závěru odchýlit, lze se s velkou pravděpodobností domnívat, že i Nejvyšší soud, bude-li mu otázka předestřena, uzavře, že žaloba podle ust. § 183k obč. z. je žalobou na plnění a nikoliv na určení.

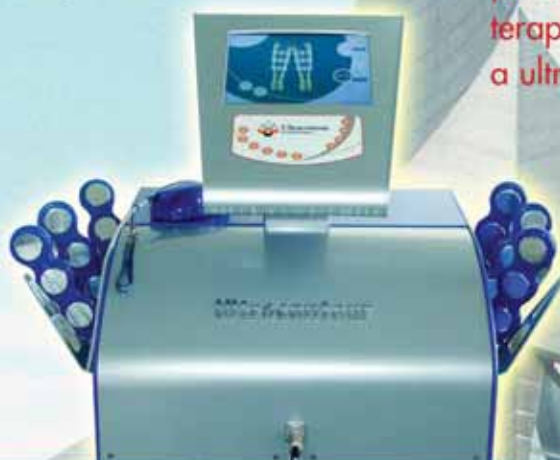
Za současné dikce zákona nelze tedy než uzavřít, že s velkou pravděpodobností jedinou správnou žalobou podle ust. § 183k obč. z. je žaloba na plnění. ■

DAN LOUKOTA
WEINHOLD LEGAL

CELOSVĚTOVÁ NOVINKA alternativa liposukce

Zcela neinvazivní a bezbolestný zákrok k odstranění lokalizovaného tuku. Nejnovější ultrazvuková technologie je založena na kombinované duální terapii vysoce intenzivního ultrazvuku a ultrazvukové drenážní masáže.

Ultracontour
by MedixSysteme

Ústav lékařské kosmetiky, Vyšehradská 49, Praha 2 - EMAUZY, recepce - objednávky: 221964211, 221964111,
e-mail: příjem@ulk.cz, www.ulk.cz

Když rodič unese vlastní dítě

ZAMILOVANÝM RODIČŮM SE NARODÍ DĚTI. ČAS BĚŽÍ, LÁSKA ODEJDE, A NEJSOU-LI RODIČE SCHOPNI SE SLUŠNĚ DOMLUVIT, VEZME JEDEN Z NICH (POVĚTŠINOU MATKA) DĚTI ZA RUKU ČI DO AUTA A ODJEDE S NIMI NA DRUHOU STRANU ULICE, VSI, MĚSTA NEBO ZEMĚ. O DĚTI JAKO BY V TOMTO BOJI NEŠLO. POKUD SE VŠAK JEDEN Z RODIČŮ ROZHODNE OPUSTIT ZEMI, V NÍŽ DO TÉ DOBY VŠICHNI ŽILI, NASTÁVÁ PROBLÉM, KTERÝ JE NĚKDY MÉDII PREZENTOVÁN PŘILÍŠ JEDNOSTRANNĚ.

Možná i právě proto uspořádalo Ministerstvo spravedlnosti ve dnech 15. a 16. října 2007 v pražském hotelu Ambassador mezinárodní konferenci nazvanou **Když rodič unese vlastní dítě – problematika mezinárodních únosů dětí**, jejímž obsahem byl výklad a shrnutí mezinárodních zkušeností s aplikací Úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí.

Úmluva byla přijata 25. října 1980 v Haagu, jménem České a Slovenské federativní republiky byla přijata 28. prosince 1992, ve Sbírce zákonů byla vyhlášena pod č. 34/1998 Sb. a v platnost vstoupila 1. března 1998. Je v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech i s Úmluvou o právech

dítěte a vztahuje se na přemístění dítěte mladšího 16 let z jeho obvyklého (dosavadního) bydliště do jiného státu.

V současné době má Úmluva 79 signatářů a neustále k ní přistupují další státy. Za dobu její existence byla vytvořena databáze judikatury, která je k dispozici na webových stránkách Haagské konference mezinárodního práva www.hcch.net v sekci mezinárodních únosů včetně důvodové zprávy Úmluvy.

Trocha mezinárodní statistiky

Jak vyplynulo z jednotlivých příspěvků, na evropském poli vypadá aplikace Úmluvy takto:

V 75 % případů je matka tzv. primárním pečovatelem, tedy

osobou, která se celodenně či víceméně o dítě stará před únosem. Ani tato skutečnost však není obhajobou či povolením únosu dítěte. V 50 % únosů se únosce s dítětem vrací do země svého státního občanství a 23 % případů končí dobrovolným návratem únosce i dítěte. K tomu je třeba uvést, že většina států, u nichž je únos dítěte současně trestným činem, používá v takových případech ustanovení o zániku trestnosti únosce. Pokud únos dospěje až k soudnímu rozhodování, pak v 70 % soudy nařídí vrácení uneseného dítěte zpět a v 9 % se dokonce dítě vrací na základě souhlasu rodičů. Pouze ve zbylých případech použije soud článku 13 Úmluvy a odmítne nařídít návrat pro nebezpečí újmy dítěte.

Průměrná délka řízení činí čtyři měsíce, i když v případech, kdy soud odmítne dítě vydat, je až sedmiměsíční. Jen v roce 2007 ve Velké Británii řešili 270 případů mezinárodních únosů více než 400 dětí. V rámci EU jsou největší problémy s únosy ve Španělsku, Francii a Irsku, mimo země Úmluvy pak v Egyptě, Pákistánu a Indii. Jsou-li problémy i v rámci EU, pak ještě mnohem složitější je řešení únosů v zemích islámských či s válečnými konflikty, odlišnou historií a tradicemi rodinné výchovy.

Hlavní zásady Úmluvy

Hlavní zásady v Úmluvě obsažené vypadají takto:

- obnovit před únosem a vrátit dítě do místa jeho obvyklého bydliště
- řízení ukončit do šesti týdnů po podání návrhu, vrácení dítěte má bezprostředně následovat
- minimum formalit – žádné soudní poplatky, velká možnost pomoci napříč všemi signatářskými zeměmi vytvořením institutu styčného soudce
- zabránit únosci, aby v tomto jednání pokračoval
- zachovat kontinuitu ve výchově dítěte, uskutečňované oběma rodiči
- prevence a mediace (ideálně za pomoci dvou mediátorů – rodilých mluvčích rozdílného pohlaví zastupujících rodiče a dvou specializovaných advokátů)
- soud odmítne vrátit dítě jen v případech, kdy druhý rodič s přemístěním souhlasí, fakticky by péči o dítě nevykonával anebo dítěti hrozí vážné nebezpečí duševní či fyzické újmy nebo jinak nesnesitelné situace (článek 13)
- vrátit dítě soud odmítne v případě obavy o ohrožení lidských práv a základních svobod (článek 20 – zejména při vracení do států mimo EU)
- důkazní břemeno nese v řízení vždy únosce, naopak případné obtíže související se sankcí únosce za únos nemají v rozhodování obvykle žádný význam
- po podání návrhu na vrácení dítěte nemohou vnitrostátní orgány rozhodovat o úpravě výchovy a výživy
- rozhodl-li dříve soud v místě obvyklého bydliště dítěte

o výchově, pak je tímto rozhodnutím soud rozhodující o vrácení dítěte vázán

- pokud se stát zachová v rozporu s Úmluvou, ponese odpovědnost před Evropským soudem pro lidská práva (platí ovšem jen pro signatáře Evropské úmluvy o lidských právech)
- domácí rozhodování se řídí domácím právním řádem
- neustálá specializace a vzdělávání všech osob, jichž se daná problematika týká, oproštění se od osobních pocitů, emocí a vlivů veřejného mínění

V tuto chvíli únosce (jak výše řečeno, obvykle matka) a posléze jeho právní zástupce zajásají, neboť vidí skulinku v článku 13 Úmluvy a tedy ve znaleckých psychiatricko-psychologických posudecích, všelijakých zprávách a svědectvích, zejména dítěte samotného. Leč naděje obou jsou v tomto případě plané. Újma dítěti musí hrozit reálně a musí být vážná, nestačí jen přání dítěte či skutečnost, u kterého rodiče bude dítě

šťastnější, naopak jde o okolnosti mimo dítě samé. Znalecké posouzení se až na výjimky neprovádí, stanovisko dítěte je podstatné jen občas, neboť bývá ovlivněno přáním únosce, a tak nezbyvá advokátovi než spoléhat na prodlužování řízení. Jistě, náš pořádek občanskoprávní je k tomu víc než uzpůsoben, ale i tyto kroky cosi brzy zmaří. V legislativním procesu je návrh novely občanského soudního řádu, která možná už od srpna 2008 upraví následující:

- věcně příslušným pro projednání návratu unesených dětí bude soud v místě Úřadu pro mezinárodněprávní ochranu dětí v Brně (a tedy rozhodování bude svěřeno specializovaným soudcům)
- velmi krátké lhůty pro řízení včetně oně šestitýdenní
- nemožnost podat dovolání

Pro formální úplnost ještě stojí za zmínku Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 (zkráceně označované jako Brusel 2a) o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, které podrobněji rozvádí jednotlivé kroky aplikace Úmluvy.

Příklady

1) Česká matka a italský otec, dvě malé děti a Neapol. V okamžiku, kdy matka naložila své děti do auta a přivezla je do své rodné Plzně, dopustila se protiprávního přemístění. Má velké štěstí, že náš právní řád toto jednání nepovažuje (například na rozdíl od Spojených států amerických) za trestný čin, jinak by byla kromě jiných problémů a následků z Úmluvy plynoucích ještě trestně stíhána. Pokud si matka v tuto chvíli myslí, že návratem do rodné domoviny získá (jak ji o tom často přesvědčují média, rodina a někdy bohužel i zástupci státu), pak její pocit je mylný, neboť ČR je Úmluvou vázána. V řízení se nerozhoduje ve věci samé, nejde

o řízení ve věci péče o nezletilé, ve hře není dětské štěstí ani zájmy rodičů. To by měli pochopit nejen všichni sociální pracovníci, soudci, exekutoři při výkonu rozhodnutí, ale zejména média a advokáti, kteří v řízení strany zastupují. Zavázali jsme se dítě vrátit, zavázali jsme se respektovat protiprávnost takového kroku. A že mluvím spíše o matkách? Odpusťte mi toto zaujetí, ale matky jsou těmito únosci ze 75 % **a jejich omylem je přesvědčení, že jsou-li českými státními občany, pomůže jim získat dítě české právo.** Matka v řízení uvedla, že děti si nepřejí návrat do Itálie a že by chtěly žít v ČR. Soud její argumenty nepřijal a nařídil přemístění.

2) Kanadská matka odvezla dítě ze Skotska, kde předtím s otcem bydleli. Kanadský soud nařídil přemístění dítěte zpět do Skotska s poukazem na Haagskou úmluvu. Matka podala odvolání, v němž navrhla doplnit dokazování dalšími důkazy – zprávou pediatra ohledně újmy hrozící dítěti v případě jeho odloučení od matky. Odvolací soud odmítl tento důkaz jako irelevantní s odůvodněním, že újma zvažovaná v Úmluvě musí přicházet od rodiče, k němuž má být dítě vráceno.

3) Britská matka odvezla svou dceru z Izraele, kde do té doby s izraelským manželem bydleli. Dcera před soudem vyslovila nesouhlas s vrácením a pohrozila sebevraždou. Soud zjistil, že v mezidobí byl dceři matkou „vymyt mozek“ a měl zato, že vinou této skutečnosti mají námitky dcery jen malou váhu. Nicméně vyslovil, že extrémní povaha reakce dcery, hrozba sebevraždou spolu s existujícím válečným konfliktem v Izraeli naznačuje, že by dítě mohlo být v případě návratu vystaveno vážné újmě, proto vrácení zamítl.

4) Česká matka a německý otec žili ve Finsku, kde soud rozhodl o tom, že se syn svěřuje do péče matce. V době, kdy se rodiče rozhodli přestěhovat do ČR, kde matka získala výhodnou práci, otec odvezl dítě do Německa, brzy nato se matka natrvalo přestěhovala do Čech a podala návrh na vrácení dítěte, nikoli však do Finska, ale do Čech. Syn si přál návrat do Finska vzhledem k lepším sportovním podmínkám. V tomto případě by bylo praktičtější, kdyby matka namísto použití Úmluvy navrhla výkon finského rozhodnutí. Argumentace otce, podle něhož v ČR nejsou podmínky pro dobrý všestranný rozvoj syna, soud neakceptoval.

Otázkou k zamyšlení nejenom pro účastníky konference samozřejmě je, zda soudy ve výše uvedených případech zcela jistě jednají v souladu s Úmluvou, rozhodovaly v daných případech také v zájmu dítěte. Tuzemské medializované případy dětí Krajníkových unesených matkou z Argentiny nebo dětí Baraových odvezených matkou z Portugalska hovoří samy za sebe.

Shrnutí

Konference o mezinárodních únosech dětí proběhla 15. a 16. října 2007 za aktivního zájmu téměř všech, kterých se dotýká: zúčastnili se jí kromě zahraničních veličin profesora Williama Duncana z Haagské konference mezinárodního práva soukromého, zahraničních styčných soudců Mathewa Thorpea z Velké Británie a Eberharda Carla z Německa i čeští odborníci, například styčný soudce Lubomír Ptáček, Miloš Haťapka z Evropské komise, Markéta Nováková z Úřadu pro mezinárodněprávní ochranu dětí, soudkyně Nejvyššího soudu ČR Olga Puškinová a předsedkyně Obvodního soudu Praha-východ Martina Kasíková či vládní zmocněnec pro zastupování ČR před Evropským soudem pro lidská práva Vít Alexander Schorm. V následných diskusích a workshopech aktivně vystupovali i přítomní advokáti a zejména soudci specializující se na danou problematiku, vše bohužel za jistého nezájmu médií a veřejnosti. Osobně se domnívám, že zejména prvně jmenovaní mají prostor i nástroje ke změně pohledu veřejnosti na problematiku mezinárodních únosů dětí vlastními rodiči, právě s ohledem na obsah Úmluvy, zahraniční zkušenosti a vzory, i na doporučené rychlé a efektivní vyřešení problémů na rozdíl od medializace jednotlivých sporných případů a tím i jistého přitakávání únosům.

Rozváděli se každé druhé manželství u nás, měli by snoubenci před oním velkým ANO vzít v úvahu i případný dopad citované haagské Úmluvy. A pokud pak později argumentují újmou dítěte při obavě z návratu, měli by mít na mysli, že podobnou újmu způsobili dítěti svým únosem a neschopností se dohodnout sami. ■

JUDR. DANIELA KOVÁŘOVÁ, ADVOKÁTKA

TAWAN

thai massage centers

*Vstupte do říše
thajských masážních
center **TAWAN**...*

*více informací na
www.tawan.cz*

TAWAN Hotel President
Nám. Curieových 100
Praha 1
tel: +420 234 614 163

TAWAN Vinohradská
Vinohradská 13
Praha 2
tel: +420 222 250 777

TAWAN Holiday Inn
Prague Congress Centre
Na Pankráci 15, **Praha 4**
tel: +420 296 895 050

TAWAN golfYacht Prague
U Libeňského mostu 1
Rohanský ostrov, **Praha 8**
tel: +420 220 972 432

TAWAN Hotel Růže
I.P. Pavlova 1
Karlovy Vary
tel: +420 353 221 853

TAWAN Hotel Štekl
Bezručova 141
Hluboká nad Vltavou
tel: +420 387 967 491

TAWAN Golf Mladá Boleslav
Michalovice 72
Mladá Boleslav
tel: +420 326 327 272

**Máme téměř
2 miliony zákazníků
na celém světě!**

Skupina International Personal Finance

MEZINÁRODNÍ FINANČNÍ SKUPINA

Mezinárodní finanční skupina International Personal Finance vznikla v roce 2007 oddělením mezinárodní divize od mateřské společnosti Provident Financial ve Velké Británii. Tato společnost se v roce 1997 rozhodla vstoupit na zahraniční trhy. Byly založeny první pobočky ve dvou středoevropských zemích – v České republice a v Polsku – které začaly nabízet krátkodobé hotovostní půjčky do domácností.

V roce 2001 společnost vstoupila také na maďarský a slovenský trh, v roce 2003 došlo ke spuštění pilotního provozu v Mexiku a v roce 2006 na rumunském trhu. Systém poskytování hotovostních půjček je založen na britském modelu. Po obchodní stránce je nově vzniklá International Personal Finance zatím mimořádně úspěšná. Ve zmíněných šesti zemích podniká IPF stále pod názvem Provident Financial.

PROVIDENT FINANCIAL V ČESKÉ REPUBLICCE

Provident Financial je jedním z největších poskytovatelů krátkodobých půjček do domácností v České republice. Brzy po zahájení podnikání v České republice v listopadu 1997 začala firma kopírovat úspěch z Velké Británie. V současné době má u nás Provident Financial 25 poboček a 112 kontaktních míst. Zázemí firmy tvoří zhruba 600 zaměstnanců, což ji řadí mezi největší britské společnosti v České republice z hlediska počtu zaměstnanců.

SPOLEČENSKÁ ZODPOVĚDNOST

Společenská zodpovědnost tvoří důležitou součást podnikání Provident Financial s.r.o. V České republice naše společnost podporuje pestrou škálu dobročinných občanských akcí – nejen na regionální úrovni v místech, kde působí její obchodní zástupci, zaměstnanci a zákazníci, ale i na celostátní úrovni. Všechny tyto aktivity Provident Financial realizuje v rámci programů „Společnost, která má srdce“ a „Provident Financial regionům“.

Společnost, která má srdce

Podporujeme mimo jiné Nadaci Naše dítě, občanské sdružení Zdravotní klaun i Nadaci Archa Chantal. Déle než tři roky se angažujeme ve společensky prospěšných projektech ekologického zaměření – např. v projektu Ekoškola zabývající se podporou ekologického vzdělávání na základních školách. V žebříčku „Top Firemní filantrop 2006“ se společnost Provident Financial umístila na 18. místě z 50 zařazených společností s celkovým objemem 7,2 milionu korun darovaných prostředků.

**PROVIDENT
FINANCIAL**

Máte se na koho obrátit

Ručení či pasivní solidarita osoby podepisující přihlášku pohledávky?

Dne 1. ledna 2008 vstoupil v účinnost dlouho očekávaný zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“). Nová úprava přináší podrobnější procesní úpravu a nové možnosti při řešení úpadku osob. Rovněž reaguje na problémy, které vyvstaly při aplikaci zákona o konkurzu a vyrovnaní. Jedním z těchto ustanovení jsou i §§ 178 až 182 IZ, jež mají za cíl zabránit přihlašování nadhodnocených pohledávek a tím získání vlivu na insolvenční řízení a přihlašování zajištěných pohledávek takovým způsobem, aby věřitelé neuplatňovali vyšší hodnotu zajištění své pohledávky nebo její lepší pořadí na zajištění, než na jaké by měli právo.

Jestliže věřitel přihlásí pohledávku, u které bude po přezkoumání v insolvenčním řízení zjištěno, že její skutečná výše činí méně než 50 % přihlášené částky, uloží insolvenční soud věřiteli, aby ve prospěch majetkové podstaty zaplatil částku, o kterou přihlášená pohledávka převýšila rozsah, v němž byla zjištěna (§ 178 IZ).

Přihlásili věřitel zajištěnou pohledávku a bude-li zjištěno, že věřitelské právo na uspokojení ze zajištěné přihlášené pohledávky nedosahuje ani 50 % hodnoty zajištění uvedené v přihlášce anebo, že má právo na uspokojení ze zajištění v pořadí horším, než uvedl v přihlášce, k jeho právu na uspokojení z této pohledávky ze zajištění se v insolvenčním řízení nepřihlíží. Insolvenční soud by měl věřiteli uložit, aby ve prospěch zajištěných věřitelů, kteří přihlásili pohledávku se zajištěním ke stejnému majetku, zaplatil částku, o kterou hodnota zajištění uvedená v přihlášce převýšila hodnotu zjištěného zajištění (§ 179 IZ). Pro úplnost je třeba dodat, že povinnost zaplatit částku podle § 178 a § 179 nelze uložit věřiteli, který práva spojená s nezjištěnou pohledávkou v průběhu řízení nevykonával.

IZ klade důraz na správnost přihlašování pohledávek, což plyne i z ustanovení § 181 IZ, které svým způsobem sankcionuje věřitele a další osoby zúčastněné na podávání přihlášek. Zmíněný paragraf zní: „Osoby, které přihlášku pohledávky podepsaly, **ručí** za splnění povinnosti zaplatit částku podle § 178 nebo 179 **společně a nerozdílně s přihlášeným věřitelem**; v případě, že jde o zástupce na základě plné moci, však za splnění této povinnosti ručí osoby, které zástupce k takovému úkolu zmocnily.“

Výše uvedená dikce § 179 IZ vyvolává otázky, zda osoba, která podepsala přihlášku, je ručitelem nebo spoludlužníkem věřitele, jenž přihlásil přihlášku ve výrazně vyšší výši, než v jaké byla následně zjištěna. Zákon sice hovoří o ručení za splnění povinnosti zaplatit soudem určenou částku ve prospěch majetkové podstaty či zajištěných věřitelů, na druhou

stranu však též uvádí, že

WEINHOLD LEGAL

tak činí společně a nerozdílně s přihlášeným věřitelem. Jestliže je však přihlášený věřitel v tomto případě považován za dlužníka, pak „společně a nerozdílně by znamenalo, že se jedná o pasivní solidaritu přihlášeného věřitele a osoby, jež podepsala přihlášku.

Solidární ručení je obecně známým institutem (§ 307 obchodního zákoníku). Podstatou ručení je povinnost ručitele uhradit závazek dlužníka, jestliže ten jej neuhradil na výzvu věřitele či je-li zcela nepochybné, že dlužník v obchodních vztazích svůj závazek nesplní. Nicméně ručitel získává regres vůči dlužníkovi a může po něm vymáhat to, co plnil vůči věřiteli (s výjimkou situace neuplatnění námitky apod.). Je však otázkou, zda by se v praxi něčeho reálně na věřiteli domohl, pokud ten již nebyl schopen nebo odmítl plnit svůj závazek uložený insolvenčním soudem.

Vzhledem k tomu, že věřitel se na základě rozhodnutí soudu stane povinným, tedy dlužníkem, potom slovní spojení „společně a nerozdílně“ by naznačovalo, že osoba, jež podepsala přihlášku, bude solidární dlužník s přihlášeným věřitelem. Při takovém výkladu by pak regresní nárok mohl též vzniknout, ale již ne na celou částku, ale s ohledem na § 511 odst. 2 občanského zákoníku jen na polovinu částky požadované dle § 179 či 180 IZ, pakliže by soud nestanovil podíly na dluhu připadající na věřitele a osobu podepisující přihlášku. Jestliže by osoba, jež podepsala přihlášku, např. porušila interní procesy nastavené u věřitele pro přihlašování pohledávek, pak by tato skutečnost jistě mohla mít vliv na určení podílu na dluhu, pokud by se jednalo o pasivní solidaritu.

Ustanovení § 181 IZ nedoznalo při legislativním procesu žádných změn, proto při výkladu smyslu tohoto ustanovení můžeme vycházet i z důvodové zprávy, kde se uvádí: „V návaznosti na pravidlo formulované v § 176 věť první osnovy upravují ustanovení § 178, 179, 181 a 182 osnovy postupy stíhající uplatňování přehnaných (neopodstatněných) pohledávek v insolvenčním řízení nebo neopodstatněný pokus o uspokojení pohledávky v lepším pořadí, včetně **ručení** osob, které za věřitele takovou přihlášku podepsaly.“ Dle důvodové zprávy by se tedy mělo jednat o ručení, nicméně na ustálený výklad tohoto ustanovení soudní praxí si budeme muset ještě nějakou chvíli počkat.

I když tato formulační nepřesnost není jediná v insolvenčním řízení, musíme doufat, že celkově dojde ke zlepšení situace věřitelů a úpadců v důsledku rozšíření možností při řešení úpadku. ■

EVA SVOBODOVÁ
WEINHOLD LEGAL

Bilance a plány ministra spravedlnosti Jiřího Pospíšila

ZJEDNODUŠENÍ A ZEFEKTIVNĚNÍ SOUDNÍHO ŘÍZENÍ, ELEKTRONIZACE JUSTICE, ZAJIŠTĚNÍ PERSONÁLNÍHO A EKONOMICKÉHO ZÁZEMÍ PRO REZORT. TO JSOU ZÁKLADNÍ PÍLÍŘE REFORMY JUSTICE, NA KTERÝCH UŽ PŘES ROK PRACUJE MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI POD VEDENÍM JIŘÍHO POSPÍŠILA.

„Chceme odstranit bariéry v komunikaci se soudy, zjednodušit a zkrátit soudní proces, chceme zbavit soudce neúměrné administrativní zátěže a umožnit jim tak plné soustředění na jejich práci, tedy především rozhodovací činnost. To je náš dlouhodobý cíl, který se nám daří postupně plnit,“ říká ministr Pospíšil.

Zhodnocení roku 2007

Za rok 2007 zpracovalo ministerstvo spravedlnosti přes 60 legislativních úkolů, realizovala se významná část projektu eJustice a navýšily se počty soudců v regionech s vysokým počtem nedodělků (např. v Ústí nad Labem o 32 soudců). Byly také uzavřeny důležité smlouvy upravující problematiku dětí v mezinárodní oblasti – např. Protokol ke smlouvě

o právní pomoci v občanských věcech s Ukrajinou nebo Úmluva o mezinárodním vymáhání výživného.

V problematice vězeňství se podařilo restrukturalizovat generální ředitelství Vězeňské služby ČR a dále zahájit kroky ke koncepčním změnám. Ministerstvo spravedlnosti se v loňském roce také významně podílelo na přípravě vstupu ČR do Schengenského prostoru, spolupracovalo na pilotním projektu elektronického propojení národních rejstříků trestů a již zahájilo přípravy na předsednictví České republiky v Radě EU v první polovině roku 2009.

Plány na rok 2008

Také rok 2008 bude ve znamení pokračování reformy justice. „V legislativní oblasti budeme zpracovávat množství práv-

ních předpisů, mezi nimi zcela zásadní kodexy, jako např. občanský zákoník, trestní řád či obchodní zákon. Návrhy všech významnějších předpisů budou zveřejňovány na internetu a nad rámec oficiálních povinností připomínkového řízení podrobovány hlasům veřejnosti," dodává ministr Pospíšil.

Velký důraz bude tento rok kladen na projekt eJustice, který je jedním ze zásadních bodů reformy a který Českou republiku pevně zasazuje do rámce dnešní moderní Evropy. V zájmu odbřemenění soudců je třeba zvyšovat vzdělanost vyšších soudních úředníků. Justiční akademie v Kroměříži bude garantovat denní i kombinovanou formu studia, které bude zakončeno státními bakalářskými zkouškami. Denní studium bude možné studovat při právnické fakultě v Olomouci a kombinované při právnické fakultě v Brně, přičemž tato fakulta nabízí i vyrovnávací studium.

Vězeňská služba bude v roce 2008 usilovat především o zvyšování ubytovacích prostor pro vězněné osoby, eliminaci lokální přeplněnosti a zajištění i přibližování se podmínkám ubytování a zacházení s vězni evropským standardům. Dalším důležitým úkolem je instalace detekčních zařízení mobilních telefonů. První kroky k instalaci byly již zahájeny počátkem roku 2008. ■

ZDROJ: MSP ČR

Změna zákona o podnikání na kapitálovém trhu

Na svém zasedání vláda schválila změnu zákona o podnikání na kapitálovém trhu a dalších zákonů. Změny jsou prováděny v důsledku transpozice některých směrnic Evropských společenství v oblasti finančního trhu, zejména směrnice o trzích finančních nástrojů („MiFID“) a příslušné prováděcí směrnice. Transpozice těchto předpisů přináší pro fungování kapitálového trhu v České republice nejzásadnější změny za posledních deset let.

„Cílem Ministerstva financí bylo zlepšit podmínky na našem finančním trhu a zároveň příliš nezatížit účastníky trhu,“ říká náměstek ministra financí Milan Šimáček.

Předmětné směrnice nově upravují rozsah investičních služeb a investičních nástrojů. „Například je nově mezi hlavní investiční služby zařazeno investiční poradenství, což znamená, že oproti současnému stavu bude moci nadále poskytovat poradenské služby pouze osoba s příslušným povolením. Dále mezi deriváty budou zařazeny prakticky všechny druhy derivátů, včetně komoditních derivátů. Tyto druhy obchodů tak budou také nabízeny pouze obchodníkům s příslušným povolením, což povede k vyšší ochraně investorů,“ uvádí výčet změn Milan Šimáček.

Změn doznává zejména úprava poskytování investičních služeb obchodníkem s cennými papíry. „Podstatně rozsáhlejší než doposud je úprava pravidel pro jednání se zákazníky, např. je doplněna tzv. kategorizace zákazníků na profesionál-

ní a neprofesionální a dále pravidla hodnocení vhodnosti investičních služeb a investičních nástrojů pro daného zákazníka. Poměrně detailně je také upraveno informování zákazníka a pravidla pro nakládání s jeho pokyny,“ vysvětluje Milan Šimáček.

Novela přináší poměrně velké změny také v oblasti organizovaných trhů s investičními nástroji. Nově se zavádí jednotný režim pro regulovaný trh s investičními nástroji a pro jeho organizátora, tzn. není rozlišován trh burzovní a mimo-burzovní. Další novinkou je zavedení tzv. vícestranného obchodního systému, jakožto speciální formy trhu s investičními nástroji, pro který jsou stanoveny nižší požadavky oproti trhu regulovanému. Tento vícestranný obchodní systém může provozovat jak organizátor regulovaného trhu, což jsou dnes v České republice Burza cenných papírů Praha a RM-Systém, tak obchodník s cennými papíry. Podstatnou změnou je též rozšíření požadavků na transparentnost trhů tím, že se budou uveřejňovat informace o nabídkách a poptávkách po investičních nástrojích a výsledky provedených obchodů.

Schválení parlamentem a účinnost této novely se předpokládá do poloviny letošního roku. U účastníků kapitálového trhu, zejména obchodníků s cennými papíry, investičních zprostředkovatelů a organizátorů trhů vyvolá novela potřebu provedení řady změn a úprav. „Podle našich informací se finanční instituce na změny vyvolané novelou připravují intenzivně již řadu měsíců, takže schválení zákona pro ně nebude rozhodně novinkou,“ říká Milan Šimáček. ■

ZDROJ: MF ČR

Odvážný výklad přechodného ustanovení § 364 odst. 3 zákoníku práce

JEDNÍM Z PROBLEMATICKÝCH BODŮ NOVÉHO ZÁKONÍKU PRÁCE, KTERÝ SE NEPODAŘILO BOHUŽEL VYŘEŠIT ANI JEHO TECHNICKOU NOVELOU, KTERÁ VSTOUPILA V ÚČINNOST K 1. LEDNU 2008, JE USTANOVENÍ § 364 ODS. 3. TOTO RELATIVNĚ NENÁPADNÉ PŘECHODNÉ USTANOVENÍ MÁ NICMÉNĚ VÝZNAMNÉ PRAKTICKÉ DŮSLEDKY.

Problematika uvedeného ustanovení spočívá v tom, že ustanovení § 364 odst. 3 říká, že pracovní poměry založené podle dosavadních právních předpisů volbou nebo jmenováním se obecně považují za pracovní poměry založené pracovní smlouvou. To neplatí pouze v případě pracovního poměru některých zaměstnanců činných ve veřejném sektoru (zákoník práce v této souvislosti specifikuje devět pozic, na které se tato výjimka vztahuje, a dále odkazuje na zvláštní právní předpisy).

Z výše uvedeného zákonného textu lze tedy dovodit, že pracovní poměr vedoucích zaměstnanců, který byl před 1. lednem 2007, tj. před účinností nového zákoníku práce, založen jmenováním, se s účinností nového zákoníku práce přetransformoval do pracovního poměru založeného pracovní smlouvou. Praktickým dopadem této transformace je fakt, že pokud s dotyčnými vedoucími zaměstnanci nebyla po 1. lednu 2007 sjednána doložka odvolatelnosti ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 zákoníku práce, tj. nebyla za účinnosti nové právní úpravy s vedoucím zaměstnancem výslovně dohodnuta možnost jeho odvolání (a recipročně možnost odstoupení z vedoucí pozice), pracovní poměr takového zaměstnance nelze ukončit odvoláním a následnou výpovědí z fiktivních organizačních důvodů podle § 73 odst. 6 zákoníku práce, ale pouze klasickými způsoby rozvázání pracovního poměru, jak je upravuje § 48 a násl. zákoníku práce. Problém potom samozřejmě spočívá v tom, že pokud se zaměstnavatel s dotyčným (vedoucím) zaměstnancem na rozvázání pracovního poměru nedohodne, potřebuje k rozvázání pracovního poměru zákonný důvod. Což ve své podstatě znamená, že pracovní poměr takového zaměstnance nelze operativně rozvázat – samozřejmě pokud zaměstnanec závažně neporušuje své povinnosti nebo pokud zaměstnavatel není schopen realizovat reálnou (tj. nikoli fiktivní) organizační změnu, což pochopitelně v případě vedoucích zaměstnanců představuje dosti zásadní problém, neboť vyšší manažerské posty zpravidla nelze bez dalšího rušit (a to ani v případě, že by existovala možnost předmětné činnosti převést na jiné společnosti v rámci skupiny, neboť podle § 338 zákoníku práce ve spojení se Směrnicí Rady 2001/23/ES by bylo nutné takový počín kvalifikovat jako převod činnosti zaměstnavatele).

Ačkoli se výše uvedený výklad předmětného ustanovení na

základě jeho zákonné dikce jevil jako jediný možný, v průběhu prvního

roku účinnosti nového zákoníku práce bylo možné zaznamenat také výklad opačný, resp. značně extenzivní, konkrétně stanovisko, že možnost odvolatelnosti dotyčného vedoucího zaměstnance je již implicitně zahrnuta v jeho jmenování a není ji tedy třeba opakovaně sjednávat po 1. lednu 2007. Takový výklad je samozřejmě naprosto logický, reflektuje princip ochrany nabytých práv a dost možná i koresponduje se záměry zákonodárce, který pravděpodobně konsekvence předmětného ustanovení do všech důsledků nedomyslel, resp. nezamýšlel požadovat, aby každý zaměstnavatel na počátku roku 2007 inicioval sjednávání dodatků se všemi vedoucími zaměstnanci, jejichž obsah by se navíc v mnoha případech dubloval s ustanoveními manažerských smluv těchto zaměstnanců, které zpravidla obsahují ustanovení o tom, že zaměstnavatel je oprávněn jmenovaného zaměstnance kdykoliv odvolat a tento zaměstnanec je naopak oprávněn se své funkce kdykoli vzdát (a vystavovat tak navíc zaměstnavatele riziku, že dotyční vedoucí zaměstnanci dodatek nepodepíší a tím se ze dne na den stanou neodvolatelnými). Na druhou stranu je však tento výklad skutečně značně rozšiřující a bezpečnost jeho aplikace důsledně nepojistí ani skutečnost, že je (prozatím pouze ústně) podporován i ze strany předsedy senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, JUDr. Ljubomíra Drápala, tj. v podstatě největší kapacity Nejvyššího soudu, pokud se jedná o pracovníprávní záležitosti.

Při ukončování pracovního poměru se zaměstnancem jmenovaným před 1. lednem 2007, se kterým po tomto datu nebyla sjednána doložka odvolatelnosti, lze tedy postupovat dvojím způsobem:

Buď způsobem bezpečným, nicméně pro zaměstnavatele značně nekomfortním, spočívajícím v usilování o dohodu o rozvázání pracovního poměru, popř. v hledání zákonných důvodů pro výpověď ze strany zaměstnavatele, anebo způsobem riskantním, spočívajícím v jednoduchém odvolání a následné výpovědi pro fiktivní organizační důvody. V případě této „riskantní“ alternativy lze potom předpokládat, že pokud by dotčený zaměstnanec uplatnil neplatnost rozvázání jeho pracovního poměru v zákonné lhůtě u soudu, rozhodnutí soudu prvního a druhého stupně budou v jeho prospěch a zaměstnavatel by se dočkal pro něho příznivého rozhodnutí až v případném řízení dovolacím (samozřejmě za předpokladu, že do té doby nedojde k názorovému vývoji nebo ke změnám v obsazení příslušných senátů Nejvyššího soudu). ■

TEREZA KADLECOVÁ, WEINHOLD LEGAL

Rozhodnutí ESD – **Právo na stávku** vs volný pohyb služeb

PROCHÁZKA / RANDL / KUBR

EVROPSKÝ SOUDNÍ DVŮR („ESD“) VYDAL V PROSINCI DVĚ DŮLEŽITÁ ROZHODNUTÍ TÝKAJÍCÍ SE PRÁV ODBORŮ V SOUVISLOSTI S VOLNÝM POHYBEM SLUŽEB A SVOBODOU USAZOVÁNÍ. Z HLEDISKA ČESKÝCH ZAMĚSTNAVATELŮ SE JEVÍ ZAJÍMAVĚJŠÍ ROZSUDEK ESD C-341/05 LAVAL UN PARTNERI Z 18. 12. 2007, KTERÝ SE TÝKÁ VYSÍLÁNÍ ZAMĚSTNANCŮ V RÁMCI EU A VÝKLAD ESD JE ZDE KONKRÉTNĚJŠÍ.

V daném případě Lotyšská stavební společnost Laval vyslala do Švédska zhruba 35 svých zaměstnanců, aby tam pracovali na stavební zakázce prováděné společností Baltic (společnost podle švédského práva, společnost Laval byla jejím 100% vlastníkem). Na vyslání lotyšských zaměstnanců (stejně tak jako na každé jiné vyslání v rámci EU) se vztahuje Směrnice 96/71/ES o vyslání pracovníků v rámci poskytování služeb („Směrnice“),

podle které byla společnost Laval povinna garantovat svým vyslaným zaměstnancům určité minimální pracovní podmínky [1] stanovené v zemi poskytování služby – tedy v tomto případě ve švédských právních předpisech nebo ve švédských všeobecně závazných kolektivních smlouvách (Pozn. autorů: obdobně to platí i pro zaměstnavatele z EU vysílající své zaměstnance do České republiky. Povinnost poskytnout vysla-

ným zaměstnancům určité minimální české standardy – pokud jsou pro ně výhodnější – je stanovena v §319 zákoníku práce).

Ve Švédsku jsou tyto minimální pracovní podmínky stanoveny právními předpisy, a to s výjimkou minimální mzdy. Minimální mzda je v praxi sjednávána obvykle v rámci kolektivního vyjednávání pro jednotlivá pracoviště. Důležité je, že kolektivní smlouvy ve Švédsku nejsou všeobecně závazné, tzn. neplatí automaticky pro všechny podnikatele daného odvětví. Vzhledem k tomu, že i kolektivní smlouva pro oblast stavebnictví nebyla všeobecně závazná, nebyl Laval povinen se jí řídit a s příslušnou odborovou organizací vyjednávat o minimální mzdě pro své vyslané zaměstnance. Švédská odborová organizace, která tuto smlouvu uzavřela, však po společnosti Laval požadovala, aby k této kolektivní smlouvě přistoupila a následně s ní mzdové podmínky pro vyslané zaměstnance vyjednala. Poté, co Laval odmítl, zahájila švédská odborová organizace stávkou (blokádu), kterou např. zabránila v dovozu zboží na předmětnou stavbu, zákaz vstupu pro lotyšské pracovníky a vozidla apod., a tím Lavalu zcela znemožnila poskytnutí předmětné služby. Lotyšští pracovníci tak ze stavby odešli a vrátili se domů. Podle švédského práva by byla taková stávka nepřijatelná, pokud by společnost Laval měla již uzavřenou jinou kolektivní smlouvu podle švédského práva. Laval měl však uzavřenou kolektivní smlouvu pouze s lotyšskou odborovou organizací, zákaz stávky se na něj tak podle švédských předpisů nevztahoval. Kolektivní akce proti společnosti Laval však pokračovaly a vyústily v bojkot všech staveb, na kterých společnost Laval byla ve Švédsku činná, takže Laval již nebyl schopen na území Švédska provádět své činnosti. V březnu 2005 byl na společnost Baltic prohlášen konkurz.

Laval se následně obrátil na soud se žalobou na náhradu škody proti švédské odborové organizaci, kterou odůvodnil zejména tím, že stávka nebyla v souladu se Směrnicí a principem volného pohybu služeb.

ESD vyslovil názor, že právo na stávkou musí být uznáno jako základní právo, ale tato skutečnost nebrání tomu, že výkon tohoto práva může podléhat určitým omezením v případě, že brání volnému pohybu služeb.

V případě společnosti Laval ESD potvrdil, že právo na stávkou představovalo omezení volného pohybu služeb a stávkou nebylo možno považovat za legitimní s ohledem na cíl obecného zájmu spočívající v ochraně zaměstnanců (zejména švédských zaměstnanců proti sociálnímu dumpingu).

Laval, jako vysílající zaměstnavatel byl vázán pravidly Směrnice, tedy dodržovat pouze kogentní ustanovení pro účely minimální ochrany, která jsou pro vysílajícího zaměstnavatele dostatečně přesná a dostupná. Švédská odborová organizace tak nebyla oprávněna na společnosti Laval stávkou

vynucovat, aby přistoupil ke kolektivní smlouvě, která by mu stanovila další povinnosti nad rámec této Směrnice.

ESD dále výslovně stanovil, že při vysílání zaměstnanců v rámci EU musí být vždy přihlédnuto ke kolektivním smlouvám, které vysílající zaměstnavatel uzavřel ve svém domovském státě. Švédská právní úprava, na jejímž základě se nepřihlíží ke kolektivním smlouvám, kterými jsou zahraniční podniky vysílající pracovníky do Švédska již vázány v členském státě, diskriminuje tyto podniky v rozsahu, v němž s nimi zachází stejně jako s tuzemskými podniky, které kolektivní smlouvu neuzavřely. Švédská odborová organizace tedy byla v případě Laval un Partneri rovněž povinna přihlédnout ke skutečnosti, že lotyšský zaměstnavatel uzavřel smlouvu s lotyšskou odborovou organizací pracovníků ve stavebnictví a neměla proti němu zahájit předmětné kolektivní akce.

Při poskytování služeb v rámci EU jsou čeští zaměstnavatelé stále povinni vysílaným zaměstnancům poskytovat minimální nároky upravené v místních právních předpisech, případně ve všeobecně závazných kolektivních smlouvách (obdobu české vyšší kolektivní smlouvy rozšířené formou zákona). Nejsou však povinni poskytovat nároky nad rámec Směrnice, upravené například v individuálních kolektivních smlouvách, které nemají onu všeobecnou závaznost.

Lze tedy doporučit, aby si čeští zaměstnavatelé před vysláním zaměstnance do konkrétní země EU vždy závaznost relevantních kolektivních smluv ověřili – v mnoha státech EU se totiž s všeobecně závaznými kolektivními smlouvami běžně setkáme (typickým příkladem může být například Belgie). ■

JUDR. NATAŠA RANDLOVÁ A JUDR. TEREZA ŘÍHOŠKOVÁ, LL.M.
PROCHÁZKA RANDL KUBR, ČLEN ALIANCE IUS LABORIS

Poznámka

[1] Jedná se o následující minimální pracovní podmínky: maximální délka pracovní doby a minimální délka odpočinku, minimální délka dovolené za kalendářní rok, minimální mzda, včetně sazeb za přesčasy, BOZP, ochranná opatření týkající se pracovních podmínek těhotných žen nebo žen krátce po porodu, dětí a mladistvých, rovného zacházení pro muže a ženy a ostatní ustanovení o nediskriminaci.

Úpadek podle nového insolvenčního zákona

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI

Hned v úvodu je třeba konstatovat, že řízení zahájená do 31. 12. 2007 se budou i nadále řídit dosavadní právní úpravou, tj. zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Teprve na řízení zahájená po 1. 1. 2008 se aplikuje nový insolvenční zákon. V této souvislosti tak lze nabídat věřiteli k pečlivé úvaze, zda podají návrh na prohlášení konkursu nebo návrh na vyrovnání ještě do konce letošního roku a na celý proces až do jeho skončení se tak bude aplikovat stávající právní úprava nebo zda podají insolvenční návrh až počátkem roku příštího a založí tak aplikaci nového zákona.

Aby byl insolvenční návrh, ať už věřitele nebo dlužníka, úspěšný a na jeho základě bylo následně rozhodnuto o úpadku dlužníka, musí být splněna základní podmínka, a to samotný úpadek dlužníka. V případě tzv. dlužnického návrhu pak postačuje, pokud úpadek alespoň hrozí.

Nejprve třeba uvést, že insolvenční zákon zachovává stávající rozlišení úpadku dlužníka, a to na úpadek dlužníka ve formě insolvence neboli platební neschopnosti a na úpadek dlužníka ve formě předlužení.

Úpadek ve formě platební neschopnosti

Dlužník je v platební neschopnosti za současného splnění následujících podmínek, a to existence více věřitelů (nejméně dvou), prodlení dlužníka s placením peněžitých závazků po dobu delší 30 dnů a neschopnosti dlužníka tyto závazky plnit.

Podmínka mnohosti věřitelů není splněna, má-li více pohledávek vůči dlužníkovi, byť z různých právních důvodů, pouze jeden věřitel. Aby se předešlo účelovému vytváření mnohosti věřitelů převáděním nebo dělením pohledávek jednoho věřitele, stanoví zákon výslovně, že za dalšího věřitele se nepovažuje osoba, na kterou byla převedena některá z pohledávek insolvenčního navrhovatele proti dlužníkovi nebo její část v době šesti měsíců před podáním insolvenčního návrhu nebo po zahájení insolvenčního řízení.

Další podmínkou, kterou představuje stanovení pevné třicetidenní lhůty pro prodlení dlužníka, tak oproti stávající právní úpravě, která používá namísto toho termín „po delší dobu“, který byl soudní praxí vykládán jako doba nejméně cca tří měsíců, tak dochází nejen ke zpřesnění lhůty, ale i k jejímu výraznému zkrácení.

Poslední podmínku, kterou je neschopnost dlužníka plnit své peněžité závazky, je nutno posuzovat vždy objektivně. To znamená, že nelze bez dalšího konstatovat úpadek dlužníka, pokud dlužník přestože má dostatek disponibilních peněz, neplní své splatné závazky např. jen z důvodu, že prostě nechce. Pro usnadnění pozice věřitele o závěru objektivní schopnosti či neschopnosti dlužníka plnit své splatné závazky, tak zákon nově stanoví vyvratitelné právní domněnky. Podle dále uvedených domněnek se tak má za to, že dlužník není

schopen plnit své peněžité závazky, jestliže (i) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo (ii) je neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti, nebo (iii) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníkovi výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo (iv) nesplnil povinnost předložit seznamy majetku, závazků a zaměstnanců. Břemeno tvrzení se

tak ve věřitelem podaném insolvenčním návrhu omezuje pouze na konstatování, která ze shora uvedených domněnek byla splněna. Případnou schopnost plnit své závazky by pak musel prokazovat dlužník. Pro úplnost uvádím, že nenaplnění některé z domněnek v žádném případě neznamená, že by věřitel nemohl podat insolvenční návrh z důvodu platební neschopnosti dlužníka. V takovém případě by ovšem musel nejen tvrdit, ale i prokazovat, že dlužník objektivně není schopen plnit své peněžité závazky.

S ohledem na shora uvedené by tak měl mít věřitel nejsnazší pozici při prodlení dlužníka s placením nejméně dvou peněžitých závazků dvěma různým věřitelům delším tří měsíců.

Úpadek ve formě předlužení

Druhou formu úpadku dlužníka představuje předlužení. Tato forma úpadku však dopadá pouze na podnikatele, bez ohledu na to, jestli jde o fyzickou nebo právnickou osobu. I zde zůstává zachována podmínka mnohosti věřitelů. Druhou podmínkou je, že souhrn závazků dlužníka převyšuje jeho majetek. Oproti právní úpravě zákona o konkursu a vyrovnání tak není rozhodná výše splatných závazků dlužníka, ale výše všech jeho závazků. Při hodnocení výše dlužnickova majetku bude zohledňována také jeho další správa, případně další provozování jeho podniku. V praxi lze ovšem očekávat, že z důvodu

Aby byl insolvenční návrh, ať už věřitele nebo dlužníka, úspěšný a na jeho základě bylo následně rozhodnuto o úpadku dlužníka, musí být splněna základní podmínka, a to samotný úpadek dlužníka.

úpadku dlužníka ve formě předlužení budou podávány insolvenční návrhy prakticky pouze samotnými dlužníky. Věřitelé budou totiž jen velmi obtížně získávat informace o celkovém stavu majetku dlužníka jakož i údaje z dlužníkovy účetnictví. Insolvenční návrh podaný věřitelem nebude úspěšný ani tehdy, osvědčí-li dlužník, že se nachází pouze v druhotné platební neschopnosti a lze důvodně předpokládat, že ji odvrátí do tří měsíců po splatnosti jeho peněžitých závazků.

Hrozící úpadek

Hrozící úpadek pak představuje zcela novou možnost dlužníka podat insolvenční návrh. O hrozící úpadek půjde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků. Posouzení, co nebo kolik se myslí podstatnou částí, bude odviset vždy od konkrétního případu. Užití tohoto institutu by mělo pro dlužníka představovat možnost, zejména pak v kombinaci s novým způsobem řešení úpadku reorganizací, dosáhnout toho, aby dlužník mohl včasným zákrokem zachovat svou výrobu a zaměstnanost.

Zahájení insolvenčního řízení

Návrh na zahájení insolvenčního řízení může podat pouze věřitel nebo dlužník. Obsahové náležitosti insolvenčního návrhu se pak liší právě v závislosti na tom, kým je návrh podáván. Věřitel je pak nad to povinen spolu s návrhem zároveň přihlásit svoji pohledávku. V této souvislosti upozorňuji, že nově lze podat přihlášku pohledávky pouze na formuláři, jehož podobu a náležitosti stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.

Dále je třeba zdůraznit, že v případě, že insolvenční návrh neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo je nesrozumitelný či neurčitý, insolvenční soud takový návrh odmítne, aniž by navrhovatele vyzval k jeho opravě nebo doplnění. Je tak kladen důraz na řádnost návrhu od samého počátku. Uvedené neplatí pouze pokud jde o požadované přílohy k návrhu, v tomto případě insolvenční soud určí navrhovateli lhůtu k doplnění.

Insolvenční řízení se zahajuje dnem, kdy insolvenční návrh dojde věcně příslušnému soudu. Insolvenční soud je povinen vydat a zveřejnit vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení do dvou hodin poté, kdy byl soudu doručen insolvenční návrh, popř. do dvou hodin po zahájení rozvržené pracovní doby soudu. Okamžikem zveřejnění vyhlášky nastávají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, od této chvíle např. nemohou být pohledávky týkající se majetkové podstaty uplatněny žalobou, nelze provést výkon rozhodnutí či exekuci, uspokojit se ze zajištění lze pouze za podmínek stanovených insolvenčním zákonem, dlužník je částečně omezen v možnosti nakládat s majetkovou podstatou nebo s majetkem, který do ní může náležet atd.

Samotné zveřejnění vyhlášky ovšem není rozhodnutím o úpadku a insolvenční návrh může být později soudem odmítnut nebo i zamítnut. Aby se tak zabránilo opakovanému bezdůvodnému podávání návrhů či jejich strategickému podávání věřiteli, upravuje insolvenční zákon odpovědnost insolvenčního navrhovatele za podání nedůvodného či jen formálními vadami zatíženého návrhu na zahájení insolvenčního řízení. ■

JUDR. LUBOMÍR LANSKÝ, MGR. ANNA BATŮŇKOVÁ
AK HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Nájemní smlouva na 100 let se považuje za smlouvu na dobu neurčitou

Havel & Holásek
advokátní kancelář

Již dlouho byla mezi širší odbornou veřejností diskutována problematika toho, zda nájemní smlouvy sjednané na dobu určitou 99 let, 100 let či ještě delší dobu jsou opravdu smlouvami sjednanými na dobu určitou, nebo jsou ve skutečnosti smlouvami na dobu neurčitou, či dokonce smlouvami neplatnými. Asi převažujícím názorem v teorii byl názor, že se jedná o smlouvy uzavřené na dobu neurčitou, nicméně v praxi tato skutečnost řešena uspokojivě nebyla; zejména chyběla judikatura Nejvyššího soudu.

Dne 28. března 2007 Nejvyšší soud České republiky vydal

v tomto směru průlomové rozhodnutí pod sp. zn. 28 Cdo 2747/2004, které výše uvedené nejasnosti v podstatě odstraňuje a o jehož obsahu a důsledcích ve stručnosti pojednává tento článek.

Judikát Nejvyššího soudu a jeho důsledky

V předmětném rozhodnutí Nejvyšší soud řešil dovolání tří fyzických osob – vlastníků pozemků (a zároveň žalobců), kteří tyto pozemky pronajali jiné fyzické osobě (nájemci) na dobu 100 let za účelem těžby dřeva a nerostných surovin. Jednalo se

o poměrně zajímavý soudní spor, ve kterém byla před podáním dovolání řešena celá škála potenciálních vad nájemních smluv. Původním záměrem žalobců bylo nájemní smlouvy uzavřené s nájemcem zneplatnit a na podporu tohoto svého záměru argumentovali mimo jiné poměrně odvážnou konstrukcí, že dobou nájmu na 100 let se vlastně dopředu vzdali svého práva pozemky užívat, což právní řád České republiky zakazuje. Poté, co byl celý spor celkem osm roků projednáván před soudem prvního stupně a soudem odvolacím, odvolací soud nakonec žalobu na určení neplatnosti zamítl (resp. potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně). V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud mimo jiné argumentoval tím, že nájemní smlouvu uzavřenou na dobu 100 let lze považovat ve skutečnosti za nájemní smlouvu na dobu neurčitou, a to proto, že její trvání přesahuje obvyklou délku lidského života.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podali žalobci dovolání k Nejvyššímu soudu, kterým se domáhali zrušení rozhodnutí odvolacího soudu. V dovolání žalobci na podporu svého požadavku opět použili širokou škálu argumentů, nicméně Nejvyšší soud, který o dovolání rozhodoval, se zabíral pouze otázkou, jakou právní povahu má doba nájmu uzavřená na dobu 100 let. Na základě poměrně stručné a jasné úvahy se Nejvyšší soud ztotožnil se závěrem odvolacího soudu a judikoval, že ujednání o délce nájmu přesahujícího obvyklou délku lidského života nemůže požívat výhod smluvního vztahu uzavřeného na dobu určitou a že takové ujednání svědčí pro závěr, že obsahově jde o smlouvu sjednanou na dobu neurčitou. Námitku, že by mohlo jít o ustanovení, které způsobuje neplatnost smlouvy, Nejvyšší soud neuznal.

Na základě výše uvedeného judikátu Nejvyššího soudu bychom tedy mohli dojít k závěru, že nájemní smlouvy uzavřené na dobu 99, 100 a více let nejsou kvůli takovému ustanovení neplatné, ale jsou ve své podstatě nájemními smlouvami uzavřenými na dobu neurčitou. To může mít někdy dosti zásadní následky, a to zejména u stručných smluv, kde se spoléhá na aplikaci podpůrných ustanovení zákona, protože některá práva a povinnosti smluvních stran se mohou u nájemních smluv lišit právě v závislosti na tom, zdali jde o nájem uzavřený na dobu určitou či neurčitou; typicky např. způsob ukončení nájemní smlouvy může být v závislosti na době nájmu značně rozdílný.

Uvedený spor se týkal pouze fyzických osob. Otázkou zůstává, zdali je možné judikát aplikovat i na smluvní vztahy mezi osobami právnickými, či naopak nájemní smlouvy sjednané na dobu 100 let jsou u právnických osob smlouvami na dobu určitou. Určitě se mohou vyskytnout názory, že judikát na smluvní vztahy mezi osobami právnickými, případně právnickými a fyzickými aplikovat lze. U právnických osob je však možné argumentovat tím, že nejsou omezeny věkem a mohou existovat daleko déle než je běžná délka lidského života (ostatně drtivá většina obchodních společností je zakládána na dobu neurčitou). Na druhou stranu je ale právnická osoba vždy kontrolována nějakými fyzickými osobami (i když např. zprostředkovaně přes několik právnických osob) a existence právnických osob ve svém důsledku vždy slouží

určitým fyzickým osobám. Pokud právnická osoba uzavře nájemní vztah na dobu 300 let, je možné, že za 300 let ještě bude tato právnická osoba existovat, nicméně fyzické osoby, které ji kontrolovaly v době uzavření smlouvy (a kvůli jejichž benefitu byla smlouva právnickou osobou uzavírána), již žít nebudou. Navíc pokud by soud připustil, aby pro právnické osoby platila jiná pravidla, pouštěl by se na poměrně horkou půdu, neboť pak by musel najít nějaká kompromisní řešení v případech, kde by smluvními stranami byla osoba právnická a fyzická – pokud by se soud přiklonil v takovém vztahu k jednomu z výše uvedených konceptů, mohlo by to být pro jednu ze stran ve své podstatě diskriminační; pokud by se soud snažil udělat kompromis „někde uprostřed“, bylo by to ve své podstatě diskriminační pro obě strany.

Dále se domnívám, že je závěr uvedený v judikátu možno vztáhnout zásadně na všechny typy nájemních smluv (tj. nejen na nájem pozemků), dále na podnájemní smlouvy a je dosti pravděpodobné, že uvedený princip by se mohl aplikovat též na smlouvy o výpůjčce (jedná se v podstatě o nájemní smlouvu, kde je však předmět smlouvy užíván zadarmo). Aplikace judikátu není též předem vyloučena u jiných smluv, kde dochází k sjednávání vztahu na nějaké období, např. licenční smlouva, smlouva mandátní či o obchodním zastoupení.

Vzhledem k použité argumentaci Nejvyššího soudu (délka nájmu přesahující obvyklou délku lidského života) nicméně vzniká zajímavá otázka, jak by se soud stavěl k nájemním (či jiným výše uvedeným) smlouvám sjednaným na dobu, která hraničí s průměrnou délkou života v České republice. V této souvislosti vyvstává problém, jak zjistit obvyklou délku lidského života, vzhledem např. k tomu, že délka života žen a mužů se o několik roků liší (pokud jako průměrnou délku života vezmeme tzv. naději dožití, je v současné době u mužů cca 73,45 roků a u žen 79,67 roků). Bylo by jistě zajímavé sledovat, jak by se soud vypořádával s případem, kdy by např. fyzická osoba – muž pronajal někomu věc na dobu přesahující průměrnou délku života muže, avšak nepřesahující průměrnou délku života ženy.

Závěr

Praktické důsledky předmětného rozhodnutí jsou dle mého názoru (minimálně u vztahů mezi fyzickými osobami) takové, že nájemní smlouvy uzavřené na dobu přesahující obvyklou délku lidského života (typicky se v České republice lze setkat se smlouvami na doby 99 a 100 let) lze považovat za nájemní smlouvy uzavřené na dobu neurčitou, přičemž takové ustanovení není samo o sobě způsobilé způsobit neplatnost celé smlouvy.

Výše uvedený judikát by mohl být kromě nájemních smluv aplikován též na smlouvy podnájemní, smlouvy o výpůjčce a další smlouvy, kde je doba trvání smlouvy jedním ze stěžejních ustanovení. ■

Právní režim garážových stání v bytovém domě

WEINHOLD LEGAL

Se současným rozvojem bytové výstavby, podmíněné mnohdy vytvořením dostatečného množství parkovacích míst, souvisí také vzrůstající počet bytových domů s hromadnými garážemi, zahrnujícími větší počet jednotlivých parkovacích stání. Zároveň roste i počet dotazů, jak a zda bude možné v budoucnu garážové stání převést na další osobu, zda tak bude možno učinit samostatně, či pouze spolu s bytovou jednotkou, případně zda bude možno takového parkovací stání pronajmout a za jakých podmínek.

První podstatnou premisou, kterou je třeba v úvodu tohoto článku zmínit, je skutečnost, že jednotlivé parkovací stání nemůže být samostatným předmětem vlastnictví.

Zároveň však dle judikatury Nejvyššího soudu ČR není garáž (a tím spíše ani garážové stání) ani příslušenstvím bytu – viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. 26 Cdo 2340/99, či 26 Cdo 2975/2000.

S ohledem na výše uvedené premisy je v současné době úprava právního režimu garážových stání řešena několika alternativními způsoby. Zároveň je nutno podotknout, že možnost výběru jednotlivých řešení má v podstatě pouze původní vlastník bytového domu (nejčastěji bytové družstvo či developer), který provádí vymezení bytových a nebytových jednotek prohlášením vlastníka, přičemž následné dosažení změny jím přijatého řešení je značně komplikované.

První a zřejmě stále nejčastěji užívanou možností je vymezení garáže jako samostatné nebytové jednotky a následný prodej spoluvlastnických podílů na této nebytové jednotce, méně časté je pak řešení, kdy je garáž sice pojata jakožto nebytová jednotka, nicméně ta zůstává ve vlastnictví jedné osoby.

Další z používaných variant je režim společné garáže jakožto společné části domu.

V této souvislosti je třeba podotknout, že ani jedno z výše uvedených řešení neumožňuje bez dalšího zřízení odvozeného užívacího (tedy nájemního) práva ke konkrétnímu garážovému stání jeho „vlastníkem.“ V případě, kdy je hromadná garáž pojata jako nebytová jednotka ve vlastnictví třetí osoby a jednotlivým vlastníkům bytových jednotek je zřizováno užívací právo ke konkrétním parkovacím stáním ve formě věcného břemene, sice lze určit konkrétní parkovací stání užívaná oprávněným z tohoto věcného břemene, vzhledem k pojetí věcného břemene jako práva zřízeného ve prospěch konkrétní bytové jednotky je však zřejmě zřízení nájemního práva oprávněným z věcného břemene vyloučeno.

V případě garáže jako samostatné nebytové jednotky, s následným prodejem spoluvlastnických podílů na této nebytové jednotce by takováto možnost musela být dohodnuta roz-

hodnutím nadpoloviční většiny všech spoluvlastníků dle ustanovení § 139 odst. 2 občanského zákoníku, přičemž je zřejmě možné uzavřít dohodu o tom, že je každý ze spoluvlastníků oprávněn pronajmout to konkrétní parkovací místo, které užívá.

K nakládání s garáží, vyčleněnou jakožto společná část domu je pak oprávněno pouze společenstvím vlastníků jednotek.

Samostatný převod konkrétního garážového stání není v podstatě možný v žádné z výše popsaných variant. Obsahově nejbližší variantou je převod spoluvlastnického podílu na garáži jako samostatné nebytové jednotce, s následným prodejem spoluvlastnických podílů na této nebytové jednotce. Předmětem převodu je však v tomto případě vždy spoluvlastnický podíl na společné garáži jako celku, nikoliv konkrétní parkovací stání.

V ostatních případech není samostatný převod konkrétního parkovacího stání možný, a to ať již z důvodu vyloučení převodu spoluvlastnického podílu na společných částech domu či z toho důvodu, že je konkrétní parkovací místo užíváno na základě jiného než vlastnického právního vztahu.

Prostor tohoto článku bohužel neumožňuje zabývat se výhodami a nevýhodami jednotlivých právních režimů společné garáže ve větším detailu.

Závěrem lze pak doporučit vždy se pečlivě zajímat o právní režim garážového stání, ať již při převodu vlastnického práva k bytové jednotce či při uzavírání jakéhokoliv jiného smluvního vztahu, týkajícího se garážového stání, zejména pak v situaci, kdy ceny garážových stání ne vždy reflektují odlišnosti jednotlivých výše uvedených řešení. ■

OTAKAR MARTINEC, WEINHOLD LEGAL

Odměna ustanoveného opatrovníka za úkon právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu bez provedení první porady s klientem ve světle čl. 28 LZPS

Soudem ustanovený opatrovník z řad advokátů má po pravomocném skončení řízení právo vyúčtovat soudu odměnu a náhradu hotových výdajů opatrovníka, přičemž o tomto návrhu soud rozhoduje usnesením. Odměna náleží opatrovníkovi za každý provedený úkon právní služby, když takový úkon, který je z podstaty věci nárokován vždy, představuje první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Soudy však nejsou jednotné v názoru, zda odměna za tento úkon právní služby náleží opatrovníku i v případě, kdy nebyla z objektivních důvodů provedena první porada s klientem.

Nepřiznáním odměny za tento úkon právní služby však soudy porušují právo opatrovníka na spravedlivou odměnu za vykonanou práci zaručené čl. 28 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS) per analogiam.

Předmětem mých úvah je situace, kdy soudem ustanovený opatrovník např. pro řízení o vyslovení přípustnosti převzetí nezletilé osoby do ústavu zdravotní péče nemůže z objektivních důvodů vykonat první poradu s klientem (neboť se jedná např. o klienta s agresivním chováním či klienta stíženého vážnou duševní poruchou) a soud ve věci rozhodne bez nařízení jednání, aniž by opatrovník vykonal jiný úkon právní služby. Po nabytí právní moci rozhodnutí ve věci samé pak opatrovník vyúčtuje soudu odměnu za jeden úkon právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu spočívajícím v převzetí a přípravě zastoupení, dále náhradu hotových výdajů v jedné paušální částce (dále jen režijní paušál) dle ust. § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a 19 % DPH (v případě, že je opatrovník plátcem DPH).

V judikatuře soudů se však setkáváme s rozdílnými právními názory, zda a v jaké výši opatrovníkovi vyúčtovanou odměnu a režijní paušál přiznat, když soudy vycházejí z rozdílné právní argumentace i interpretace příslušných ustanovení. Tak např. Krajský soud v Plzni ve svém usnesení ze dne

1. 2. 1994, sp.zn. 8 To 19/94 judikoval, že provedení první porady s klientem není nutnou podmínkou k tomu, aby ustanovený obhájce mohl vyúčtovat plnou částku odměny za úkon právní pomoci – převzetí a přípravy obhajoby. Krajský soud v Českých Budějovicích naopak v usnesení ze dne 20. 12. 1994, sp. zn. 4 To 19/94 dospěl k závěru, že za převzetí a přípravu obhajoby bez porady s klientem lze přiznat odměnu jen ve výši jedné poloviny. Vrchní soud v Praze dokonce v usnesení č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002 dovodil, že advokátovi ustanovenému účastníku řízení soudem náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu pouze tehdy, pokud po doručení usnesení soudu o ustanovení zástupcem se uskutečnila první porada s klientem. Zajímavou argumentaci, i když s ne úplně jasným právním závěrem, přinesl Městský soud v Praze v usnesení ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. 5 To 139/2000, když judikoval, že první poradu s klientem není třeba dokládat, neboť provedení první porady je zřejmé již z toho, že advokát provedl celou trestní obhajobu, navíc v případě, že je obhájce ustanoven soudem a obhajobu převezme, je nepodstatné, zda první poradu s klientem doloží návštěvou věznice, či nikoliv. Přestože ve shora uvedených usneseních bylo rozhodováno o odměně ustanoveného obhájce v trestním řízení, jsou tyto judikáty relevantní i pro úvahy o odměně ustanoveného opatrovníka v civilním řízení, neboť i mé závěry v tomto příspěvku ohledně odměny opatrovníka jsou cum grano salis aplikovatelné i na problematiku ustanoveného obhájce.

V poslední době se můžeme často setkat s názorem soudů, že pro účtování odměny dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je v případě, že nebylo objektivně možné první poradu s klientem provést, nutné, aby opatrovník vyvinul ještě jinou faktickou činnost směřující k přípravě a k převzetí zastoupení, přičemž za takovou činnost soudy považují např. poradu s osobou, jež dala podnět k zahájení řízení, seznámení se s obsahem spisu či poradu s ošetřujícím lékařem.[1] Soudy v návaznosti na to dovozují, že naplnění účelu úkonu právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu nelze spatřovat jen v tom, že opatrovník přebírá rozhodnutí soudu, seznámí se s jejich obsahem a nic dalšího již ve věci neučiní. Podle mého názoru však soudy nesprávně interpretují ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a porušují tak právo opatrovníka na spravedlivou odměnu za vykonanou práci zaručené článkem 28 LZPS per analogiam, neboť je nemyslitelné, aby advokát za provedenou činnost nedostal žádnou odměnu.

V prvé řadě musí opatrovník po převzetí usnesení o zahájení řízení a ustanovení opatrovníka toto rozhodnutí prostudovat a zhodnotit, zda nejsou dány důvody, pro které by nemohl v dané věci vykonávat funkci opatrovníka (např. z důvodu střetu zájmů). Dále musí zvážit, zda bude činit další faktické a právní kroky. Tímto opatrovník vyvinul faktickou činnost k efektivnímu převzetí a přípravě zastoupení, přičemž příslušné ustanovení advokátního tarifu ani judikatura nevymezuje dílčí úkon převzetí a přípravu zastoupení tak, že

by zástupce musel provádět další specifické úkony jako studium spisu či konzultace s třetí osobou. Pokud soudy dovozují, že pro účtování úkonu je k převzetí a přípravě zastoupení nutno realizovat ještě další činnost, pak je tato úvaha nelogická, neboť je tato činnost zahrnuta právě v dílčím úkonu „převzetí a příprava zastoupení“. Soudy by se tak měly vypořádat s tím, zda pro účtování právního úkonu dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu představuje porada s klientem podmínku sine qua non a ne zjišťovat kvalitu a kvantitu činností spadajících pod převzetí a přípravu zastupování.

Účelem zahrnutí první porady s klientem a převzetí a přípravy zastoupení do jednoho úkonu právní služby bylo zamezit samostatnému účtování první porady. Jelikož při ustanovení zástupce soudem nemusí vždy v rámci převzetí a přípravy zastoupení dojít i z objektivních důvodů k poradě s klientem, zákonodárce zamýšlel zdůraznit, že i v případě konání první porady nemůže být tato účtována zvlášť. K tomuto závěru lze dospět i srovnáním s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ve kterém se první porada předpokládá, avšak v případě, že k první poradě nedojde (např. klient pouze zašle zástupci zmocnění s žádostí o zastupování, což lze přirovnat k doručení usnesení o ustanovení opatrovníka), může zástupce přesto účtovat odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení.

Teleologickým výkladem ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu lze dospět k závěru, že zákonodárce zamýšlel vyloučit účtování dvou úkonů právní služby samostatně za první poradu a rovněž převzetí a přípravu zastoupení a neměl v úmyslu devalvovat část tohoto úkonu právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení. Již to, že zákonodárce převzetí a přípravu zastoupení do předmětného ustanovení zakomponoval, vypovídá o tom, že předpokládal vynaložení úsilí zástupcem na převzetí a přípravu zastoupení a nelze tedy dovozovat, že by zamýšlel za tuto činnost zástupci žádnou odměnu nepřiznat.

I kdyby mělo být ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu interpretováno tak, že pod něj nelze subsumovat převzetí a přípravu zastoupení bez porady s klientem, pak by měla v souladu s § 11 odst. 3 advokátního tarifu zástupci náležet odměna za tento úkon jako za úkon (uvedený v § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu), který je svou povahou a účelem účtovanému úkonu nejbližší. Účelem a povahou nejbližší by pak zřejmě byl právě úkon uvedený v § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. I když bychom případně mohli dospět k závěru, že účelově nejbližším úkonem je úkon uvedený v § 11 odst. 2 písm. g) advokátního tarifu a dovodit, že zástupci náleží odměna ve výši jedné poloviny, podle mého názoru není takové snižování odměny namístě, neboť opatrovník musí v řízení učinit další kroky, které nejsou v žádném úkonu právní služby reflektovány. Opatrovník totiž v dané věci převezme usnesení, jímž bylo vysloveno, zda k převzetí jeho opatrovance do ústavu zdravotní péče došlo ze zákonných důvodů. Po prostudování tohoto rozhodnutí se

pak musí rozhodnout, zda proti němu podá odvolání. Jelikož tato činnost nebyla honorována v rámci žádného úkonu právní služby, měla by být alespoň reflektována v rámci rozhodování o přiznání odměny za převzetí a přípravu zastoupení.

Jestliže tedy opatrovník provedl „z pověření soudu“ činnost související s převzetím a přípravou zastoupení, měl by mu za tuto činnost soud přiznat odměnu, a to tím spíše, že opatrovník nad rámec výše uvedené činnosti navíc umožnil provedení řízení, neboť ustanovení opatrovníka představuje podmínku sine qua non pro rozhodnutí o vyslovení přípustnosti převzetí do ústavu zdravotní péče. I soudy tvrzenou pouhou formální účastí tak umožnil provedení řízení, navíc za svou činnost či případnou nečinnost odpovídá v rámci případné odpovědnosti za škodu, což by se mělo odrazit v rozhodování o přiznání odměny. Navíc soud tím, že ve věci rozhodne bez nařízení jednání, opatrovníkovi značně ztíží být ve věci více aktivní.

V souvislosti s vyúčtováním odměny za jeden úkon právní služby opatrovník nárokuje i příslušný režijní paušál. Soudy však často nárok na tuto náhradu hotových výdajů v paušální částce opatrovníku nepřiznávají s odůvodněním, že je vázána na úkony právní služby a tudíž ji při nepřiznání odměny za úkon právní služby nelze přiznat. Takový závěr soudu je však nesprávný, neboť opatrovníkovi v souvislosti s jeho činností v dané věci vznikly náklady, které by z podstaty věci neměl nést ze svého. Jedná se zejména o úhradu mzdy za práci zaměstnance spočívající v administrativní činnosti spojené

s převzetím usnesení, založením a žurnalizací advokátního spisu i náklady spojené s provozem advokátní kanceláře ve vztahu k dotčené věci. Navíc i Ústavní soud České republiky ve své judikatuře dovodil, že náhrada hotových výdajů není nutně vázána na úkon právní služby a zástupci náleží i v případech, že je ve věci vynaloží účelně i bez toho, aby tak činil v rámci honorovaného úkonu právní služby (např. v rámci další porady s klientem kratší než 1 hodina).[2]

Z uvedeného rozboru dané problematiky nelze než dovodit, že soudem ustanovenému opatrovníkovi náleží odměna za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a příslušný režijní paušál i v případech, že z objektivních důvodů neprovede první poradou s klientem. Při rozhodování o návrhu na přiznání této odměny by soudy měly ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu interpretovat tak, že opatrovníku odměna náleží. Pokud soud ustanovenému opatrovníkovi odměnu a režijní paušál nepřizná, porušuje tím jeho právo na spravedlivou odměnu za vykonanou práci zaručené čl. 28 Listiny základních práv a svobod per analogiam. ■

MGR. PAVEL ŠIMÁK,
ADVOKÁTNÍ KONCIPIENT V TÁBOŘE

Poznámky

[1] Viz např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č.j. 26 Co 661/2007-17 ze dne 30. 10. 2007.

[2] Srov. náleze Ústavního soudu České republiky ze dne 31. 3. 1999, sp. zn. IV ÚS 15/99.

Teoretické problémy a historické vnímání práva vlastnit majetek v zrcadle 20. století.^[1]

ÚMLUVA O OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV A ZÁKLADNÍCH SVOBOD BYLA PŘIJATA 4. LISTOPADU 1950.

První „novela“ – Dodatkový protokol č. 1, kterým se zajišťuje i ochrana vlastnického práva, byl přijat již dva roky poté, dne 20. března 1952. Ochrana práva vlastnit majetek byla zvažována již při přípravě původní Úmluvy, ale členské státy Rady Evropy se nemohly shodnout na znění textu. Úmluva měla nejdříve převzít znění článku 17 Všeobecné deklarace lidských práv, schválené OSN dne 10. 12. 1948, který zní:

- „1. Každý má právo vlastnit majetek jak sám, tak spolu s jinými.
2. Nikdo nesmí být svévolně zbaven svého majetku.“

Tohoto ostrého znění se státy Rady Evropy zalekly. I v západní Evropě byly myšlenky socialismu živé a úvahy o kolektivizaci a znárodňování majetku státem se zdály být legitimní. Otázka proporcionality mezi ochranou soukromého vlastnictví a možností tento majetek soukromému vlastníkovi odebrat byla vykládána tak zvanou teorií „veřejných statků“. Podle ní mohl stát vlastnictví omezit. Do jaké míry je k tomuto omezení stát oprávněn, bylo velkou právní otázkou první poloviny dvacátého století.[2] V právní teorii se otázka liberálního konceptu

vlastnictví traduje již od doby Johna Locka.[3] V již zmíněné první polovině dvacátého století se však tato teorie dostala do konfrontace s legislativní praxí, která začala tvrdit, že přerozdělování statků v zájmu veřejného blaha je nejen ospravedlnitelné, ale přímo nutné. Byl to americký plán Nového údělu presidenta D. Roosevelta, který rozhodl, že je v zájmu ekonomicky znevýhodněných stran, aby určité statky byly redistribuovány. Tato ekonomická teorie našla svoje legislativní vyjádření v řadě amerických zákonů jak na federální, tak na státní úrovni. Tyto zákony ovšem narazily na mimořádně tuhý odpor amerických soudů, obhajujících právě liberalistickou koncepci vlastnictví jako výrazu filosofie laissez-faire.[4] Vlastnictví majetku bylo totiž soudci původního Nejvyššího soudu USA ztotožněno s uchováním politických svobod. [5] Tento tuhý odpor Nejvyššího soudu USA byl zlomen až tím, že se prezidentovi podařilo zvýšit zákonem stanovený počet soudců Nejvyššího soudu a takto získaná místa „politicky ošetřit“.

Spojené státy americké byly založeny na myšlence soukromého vlastnictví a na jeho absolutní ochraně. Zakladatelé USA vycházeli z toho, že je to právě vlastnictví, co umožňuje jednotlivcům a organizacím vykonávat jejich další práva a využívat svobodu, kterou majetek nabízí.[6] Již zmíněný Nový úděl přinesl nesmírné množství restrikcí, různých „povolovacích režimů“, jejichž efektem bylo, že vlastníci mohli začít užívat svůj majetek, jen pokud jim to bylo povoleno vládou. Státu byla dána ohromná a často svévolná moc a bylo na vlastnících, aby se pomocí řady nákladných procesů opětovně domohli plného užívání svých vlastnických práv. Tento proces obnovy plného vlastnictví stále není u konce. Omezení v nakládání s majetkem se týkala především majetku nemovitého. I v současné době americká vláda podporuje faktické vyvlastňování – i když za náhradu – v těch případech, kdy soukromý majetek překáží tak zvanému „veřejnému zájmu“, tedy, když má být realizován projekt, který má přinést vytvoření nových pracovních míst a tím i nové daňové příjmy.

S dědictvím amerického Nového údělu se musela vyrovnat i poválečná Evropa a dlužno říci, že ve formě judikatury Evropského soudu pro lidská práva se s tímto dědictvím vyrovnává dodnes.

Právo na ochranu majetku, respektive na pokojné užívání majetku, je v Úmluvě charakterizováno naprosto jinak než jakákoliv jiná práva. U ostatních práv, jak jsou na příklad definována v čl. 3 – zákazu nelidského zacházení a práva na život, je zřejmé, že každý má garantováno alespoň minimum těchto práv. Právo pokojně užívat majetek negarantuje žádné osobě, že je oprávněna vůbec něco vlastnit nebo že musí vlastnit alespoň něco: je jí zaručováno, že pokud něco vlastní, tak je jejímu vlastnictví přiznána alespoň jistá minimální

ochrana. Vlastnické právo, jak je zakotveno v Úmluvě, tedy není žádným sociálním právem tak, jak to interpretují zejména levicově orientovaní právníci, kterým je myšlenka Nového údělu a dalších právních tradic, založených na zásadách státu do práv jednotlivce, blízká.

Ideje různé míry ochrany vlastnictví majetku jsou stále živé i dnes. Fundamentálním dílem je z tohoto hlediska rozdělení vlastnictví dle ochrany, která má být dle názoru autora této teorie vlastnictví udělena, do čtyř kategorií. Stalo se tak v zásadním článku H. Schemerse, který je ovšem dle názoru autorky práce značně poplatný době svého vzniku – roku 1988. H. Schemers rozdělil vlastnictví do těchto kategorií:[7]

a) Vlastnictví nutné k uspokojení soukromého života. Autor uvádí, že vláda v žádném případě není oprávněna zasahovat do soukromého vlastnictví, které každá osoba potřebuje k rozvoji svého soukromého života. Co je „rozvoj soukromého života“ je ovšem relativní pojem. Zatímco v evropských končinách jsou lednička a televize považovány za naprosto nezbytnost, v některých afrických zemích se takovéto vybavení může jevit jako luxus a takovému vlastnictví může být ochrana přiznána či odejmuta.

b) Výdělek a úspory pocházející z práce. Lidé, kteří omezují svoji současnou spotřebu pro zajištění stáří a pro svou budoucí spotřebu, nemají být státem za svoje odpovědné jednání penalizováni. Tato část jejich vlastnictví má rovněž požívat absolutní ochrany.

c) Dědictví je lidským právem testátora nakládat se svým majetkem dle jeho přání. Zde dle autora studie neexistuje důvod, proč by právo dědiců na dědictví mělo být základním lidským právem. Dědictví bývá obvykle tak zdaněno, že můžeme mluvit o jeho částečné nacionalizaci. Toto jednání vlády je dle autora plně legitimní právě proto, že se nejedná o základní lidské právo.

d) Příjem a úspory pocházející z kapitálu, takže nejsou přímo spojeny s prací. Takovémuto majetku může být ochrana vlastnictví odepřena.

Jak je vidět, ještě v druhé polovině osmdesátých let 20. století je v Evropě plně konformní výklad vlastnických práv v tom smyslu, že majetek pocházející z jiných zdrojů než pokud možno z fyzické práce je zavrženíhodný. V tomto směru by bylo velmi zajímavé zhodnotit, jaký posun do vnímání vlastnictví a jeho ochrany přinesly zejména informační technologie začátku 21. století, u nichž se o „vlastnictví“ ve smyslu vlastnictví fyzické věci dá hovořit jen velmi zřídka. Zdá se, že na posun vnímání, co je a co není vlastnictví a které vlastnictví je a které není hodno ochrany, zareagoval i Evropský soud pro lidská práva. O tom svědčí například i jeho judika-

tura ve směru problematiky vlastnictví nemovitostí a vyvážení vlastnických práv vlastníků domů a nájemníků.

I v této judikatuře se však pochyby ohledně toho, zda právo vlastnit majetek je lidským právem, objevují.

V případě Marie Hutten – Czapské proti Polské republice připojil pouze jediný soudce svoje nesouhlasné stanovisko k hodnocení případu Velkým senátem Soudu. Velký Senát dovodil, že každý vlastník má právo na to, aby mu z majetku plynul přiměřený zisk. Svoje stanovisko odůvodnil soudce s minoritním názorem V. Zagrebelsky takto:

„.....Na otázku, zda z „pokojného užívání svého majetku“ vyplývá „nárok na dosahování zisku ze svého majetku“, je nutno odpovědět negativně. Není zde prostor pro řešení „společenské funkce vlastnictví“, ačkoli ustanovení v tomto smyslu je nedílnou součástí mnoha moderních ústav. Stačí konstatovat, že čistý zisk vlastníka – jinými slovy, příjem získaný nikoli za jím poskytnuté služby – je pro nájemce nevyhnutelně platba, za kterou neobdrží žádnou protihodnotu. Jak může tedy být pronajímatelovým lidským právem?“

S tímto názorem soudce lze obsáhle diskutovat, zejména s ohledem na jeho tvrzení, že nájemce neobdrží žádné protiplnění za to, že platí nájemné. Užívání cizího majetku a omezení vlastního vlastnického práva ve prospěch nájemce (neboť ten vlastník, který svůj majetek pronajme, jej již nemůže užívat sám) je dle názoru autorky klasickým protiplněním. Ke generování zisku z vlastněného majetku třeba říci, že pokud by mělo dojít k popření této úlohy majetku, došlo by k popření úlohy majetku jako takového.

Jestliže se podíváme na dnešní spory o ochranu majetku a o oprávnění státu inherovat do vlastnického práva tak, jako tomu je na příklad ve sporu majitelů domů a nájemníků, je

zřejmé, že se jedná o zásadní ideologický rozpor, který je posledním dozvukem velkých sociálních reforem a z toho vyplývajících pokusů o reformy právní. I když zdaleka ne všechny sociální reformy je možno považovat za neúspěšné, zásahy do vlastnického práva přinesly ve 20. století tristní následky – ekonomie, založené na znárodnění a dalších restrikcích, skončily ekonomickým fiaskem provázeným často vzestupem totalitního režimu. Z tohoto úhlu pohledu je potřeba pohlížet i na současné spory ohledně míry regulace vlastnického práva a u vědomí historické zkušenosti je třeba je pojmenovat skutečnými jmény: regulace, a to zejména regulace smluvních vztahů, je krokem do minulosti. Odklon od regulace vlastnictví – ovšem při přísném zachování všech atributů právního státu – je krokem do budoucna. I toto může být poučením z nedávno silně medializované tak zvané „Křišťálové noci“, při níž došlo k masovým vraždám Židů v nacistickém Německu. Média sice zapomněla na to, že skutečným důvodem masových vražd nebyly uměle implantované rasové předsudky, ale především fakt, že ani předchozí rozsáhlé „židovské daně“ nebyly schopny udržet krachující ekonomiku Velkoněmecké říše nad vodou, takže bylo nutno přistoupit k úplnému fyzickému vyhlazení vlastníků tak, aby skutečná nacionalizace, rozuměj přesun vlastnického práva ze soukromých rukou do státních rukou, byla dokončena. ■

JUDR. KLÁRA VESELÁ SAMKOVÁ, ADVOKÁTKA
KLARA.VESEL@LAWYERS.CZ

Poznámka

[1] Článek vychází z disertační práce autorky, obhajované na katedře Právní teorie PF MU Brno, na téma „Obhajoba lidských práv“, v akademickém roce 2007/2008.

[2] Tuto otázku masivně zpracoval a rozvinul ve svou teorii práva vlastnit majetek jako nezadatelného lidského práva Henry David Thoreau (1817 – 1860). Aplikaci teorie přirozených práv člověka dospěl k názoru, že vláda nemá žádnou vyšší autoritu nad životem a majetkem lidí. In: Šíma, J. – editor, Právo a obrana jako zboží na trhu, Liberální institut, Praha 1999, str. 34 a násl., a zde citované dílo Thoreau, H.D., On the duty of Civil Disobedience.

[3] Locke, J. Second treatise on Government, 1688, in: Rook., D. Property Law and Human Rights, Blackstone Press, London 2001, str. 3.

[4] Rook., D. Property Law and Human Rights, Blackstone Press, London 2001, str. 3.

[5] Ely, J.W., The Guardian of Every Other Rights. A Constitutional History of Property Rights, New York, Oxford University Press, 1998, str. 17

[6] Eagle, J.S. – Zrození hnutí za vlastnická práva – viz: http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=5245 (www.cato.org, – publications – policy studies – policy analysis – no 558), navštíveno 20. 8. 2007

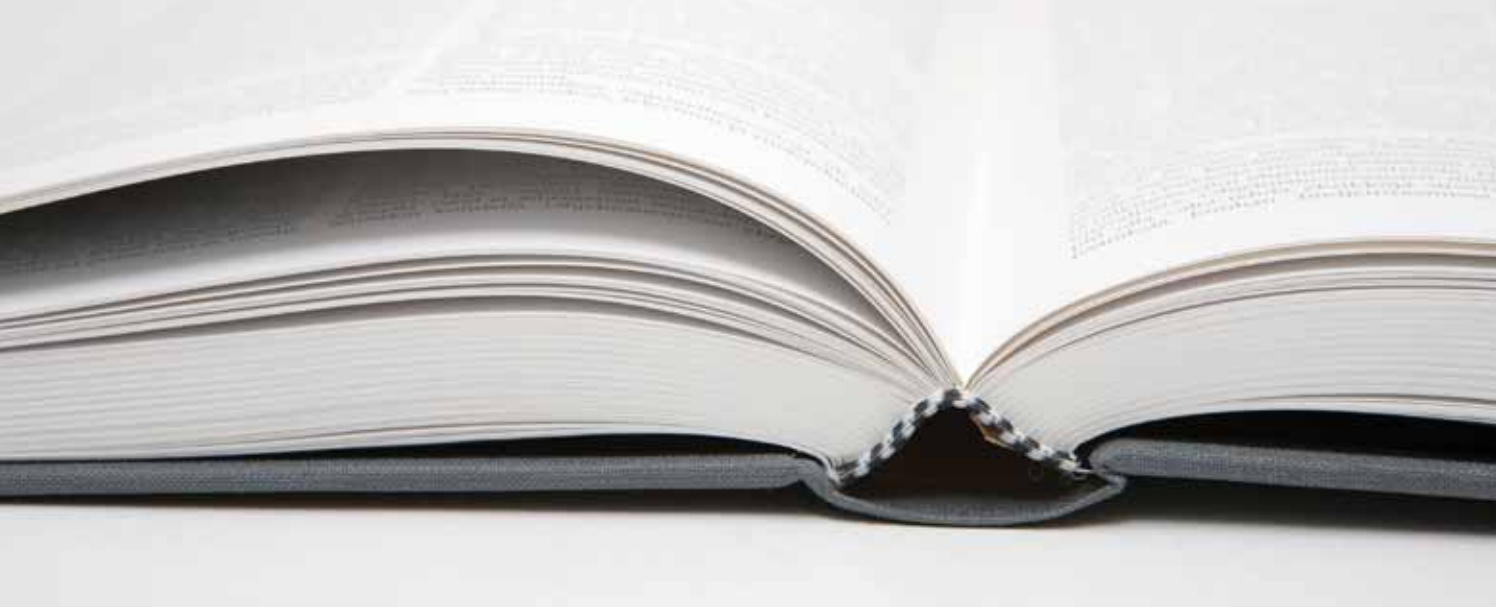
[7] Schemers, H. „The international protection or the right of property in Manchester, F. and Petzold, H. (eds), „Protecting Human Rights: The European dimension, Köln, Varle Heymanns Verlag KG, 1988, p. 565 – 580, převzato z Rokos, D. Property law and Human Rights, Blackstone's Human Rights Series, Blackstone Press, London 2001, str. 7 a násl.

Obchodní tajemství a jeho zákonné znaky

PODLE USTANOVENÍ § 17 OBCHODNÍHO ZÁKONÍKU (ZÁKONA Č. 513/1991 SB.) JE PŘEDMĚTEM PRÁV NÁLEŽEJÍCÍCH K PODNIKU I OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ. OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ JE PROTO NEDÍLNOU SOUČÁSTÍ PODNIKU A NAVÍC TVOŘÍ SOUČÁST OBCHODNÍHO MAJETKU PODNIKATELE.

Obchodní zákoník definuje obchodní tajemství tak, že jej tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a pod-

NOVELA ZÁKONÍKU PRÁCE

SENÁT ČR DNE 6. 12. 2007 SCHVÁLIL DALŠÍ – V POŘADÍ UŽ ČTVRTOU – NOVELU ZÁKONÍKU PRÁCE („NOVELA“), ZNÁMOU POD POJMEM „TECHNICKÁ“. V PŘÍPADĚ, ŽE TENTO VYJDE DO KONCE ROKU VE SBÍRCE ZÁKONŮ, BUDEME SE JÍM ŘÍDIT JIŽ OD LEDNA 2008. OD NOVELY NELZE OČEKÁVAT PŘEVRAVNÉ KONCEPČNÍ ZMĚNY, PŘESTO JSOU TO ALE ZMĚNY, NA KTERÉ MNOzí Z NÁS ČEKÁJÍ A KTERÉ NÁM V NĚKTERÝCH OHLEDECH USNADNÍ PRÁCI. PRIVÁTNÍ PRÁXE BUDE ASI ZA NEJDŮLEŽITĚJŠÍ POVAŽOVAT NÁSLEDUJÍCÍ ZMĚNY:

Zkušební doba

Důležitá změna se týká začátku běhu zkušební doby. Novela totiž odstraní nesmyslnou úpravu, podle které zkušební doba začala běžet až dnem následujícím po vzniku pracovního poměru. První den, kdy zaměstnanec konal práci, do zkušební doby tedy ještě nepatřil. Toto samozřejmě přinášelo celou řadu praktických problémů, a proto se zákonodárci vrátili k předchozí úpravě, kdy zkušební doba začne běžet již od prvního dne.

Výplata odstupného

Od 1. 1. 2007 mají zaměstnavatelé povinnost vyplátit odstupné ve výši 12ti násobku průměrného měsíčního výdělku v případě rozvázání pracovního poměru pro pracovní úraz nebo nemoc z povolání, a to bez ohledu na skutečnost, zdali si pracovní úraz přivodil sám zaměstnanec, či nikoliv. Podle

Novely nebude toto odstupné náležet zaměstnancům, kteří si sami pracovní úraz (např. v opilosti) přivodí a zaměstnavatel se tak své odpovědnosti zproští.

Práce přesčas

Zaměstnavatelé jistě uvítají možnost opět si sjednat mzdu s přihlédnutím k práci přesčas. Takovouto dohodu nebude možno plošně uzavřít s každým zaměstnancem, ale pouze se zaměstnancem, který je podle zákoníku práce považován za zaměstnance vedoucího. Maximální rozsah práce přesčas, kterou do mzdy bude možné takto zahrnout, je 150 hodin v kalendářním roce. U ostatních zaměstnanců bude zachován současný princip, že za každou přesčasovou hodinu přísluší příplatek ve výši minimálně 25 % průměrného výdělku.

Novela rovněž nově umožní si se zaměstnanci pečujícími o dítě mladší 1 roku dohodnout (nikoliv však nařídit) práci přesčas. Současné znění zákoníku práce práci přesčas těmto osobám zakazuje. Jelikož se jedná o absolutní zákaz, od kterého se zaměstnavatel nemůže odchýlit, a to ani po dohodě se zaměstnancem, představuje v praxi nemalé problémy, a to zejména pro zaměstnané muže.

Příplatky ke mzdě v kolektivní smlouvě

Rozšiřuje se možnost v kolektivní smlouvě upravit odlišně nejenom minimální příplatky za práci v noci, ale i minimální příplatky za práci v sobotu a v neděli.

Pokud tedy zákoník práce stanoví minimální výši příplatku za práci v sobotu a v neděli ve výši 10 % průměrného výdělku, podle nové úpravy bude možné v kolektivní smlouvě příplatek stanovit i pod tuto minimální výši.

Novela tuto možnost přiznává pouze kolektivním smlouvám, nikoliv tedy vnitřním předpisům nebo individuální dohodě. Z druhé strany se ruší možnost si takto v kolektivní smlouvě snížit minimální odměnu za pracovní pohotovost.

Doplatek mzdy při převedení na jinou práci

Významně se snižuje a upravuje okruh případů, kdy je zaměstnavatel povinen poskytnout zaměstnanci doplatek ke mzdě do výše průměrného výdělku v důsledku převedení zaměstnance na jinou práci. Podle platného znění zákoníku práce přísluší zaměstnancům tento doplatek v případech podle §41 odst. 1 písm. a)-d) (např. v případě převedení těhotných zaměstnankyň, kterým však přísluší příspěvek jako dávka sociálního zabezpečení a doplatek od zaměstnavatele je tak zdvojeným plněním). Podle Novelu však příplatky budou příslušet pouze v případě převedení z důvodu ohrožení nemocí z povolání nebo dosažení nejvyšší přípustné expozice, infekčního onemocnění, mimořádné nebo živelné události a prostoje nebo přerušování práce z důvodu nepříznivých povětrnostních vlivů.

Dále se zruší povinnost nového zaměstnavatele poskytnout zaměstnanci doplatek, pokud pracovní poměr zaměstnance skončil u předchozího zaměstnavatele pro nemoc z povolání nebo pracovní úraz a předchozí zaměstnavatel pro zaměstnance neměl jinou vhodnou práci (§ 139 odst. 2 ZP). Toto ustanovení je v současné době třeba považovat za přežitek a je logické, že bude vypuštěno.

Pracovní doba

Vedle změn týkajících se práce přesčas přináší Novela v oblasti pracovní doby několik dalších pozitivních změn. Bude změněno omezení délky pracovní doby zaměstnanců mladších 18 let. Délka směny těchto zaměstnanců v jednom dni nebude moci překročit 8 hodin a ve svém souhrnu pak 40 hodin týdně. Naproti tomu za současného stavu nesmí délka směny těchto zaměstnanců přesáhnout 6 hodin/denně a 30 hodin/týdně.

Ke změně dochází také v případě rozdělení přestávky v práci, která může být v současnosti rozdělena pouze na minimálně 15 minutové úseky. Nově bude muset být minimální časový úsek v délce 15 minut pouze jeden, další část přestávky bude moci být rozdělena bez omezení.

Odstraněna bude rovněž podmínka o naplnění týdenní pracovní doby při pružné pracovní době v rámci rovnoměrného rozvržení pracovní doby. Toto ustanovení je značně omezující a neumožňuje zaměstnavatelům a zaměstnancům náležitě využít institutu pružné pracovní doby. Novela sjednocuje podmínky pro rovnoměrné a nerovnoměrné rozvržení pracovní doby a stanoví v obou případech maximální čtyřtýdenní vyrovňovací období pro naplnění průměrné týdenní pracovní doby.

Novela určitě neodstraňuje všechny problematické aspekty současného zákoníku práce, ale je jistě prvním krokem ke slibované liberalizované formě tohoto kodexu. ■

JUDR. NATAŠA RANDLOVÁ, ADVOKÁTKA
PROCHÁZKA RANDL KUBR, ČLEN ALIANCE IUS LABORIS

nikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Pojmové znaky obchodního tajemství jsou proto následující:

- musí se jednat o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, „skutečnostmi obchodní povahy je třeba rozumět např. seznamy zákazníků, nákupní prameny, seznam zástupců, bilance, obchodní plány, vzorky, vzorkové kolekce, cenové kalkulace, obrat jednotlivých prodejen, náklad časopisu; skutečnostmi výrobní povahy jsou nepatentované vynálezy, knihy receptů, modely, výsledky pokusů, zvláštní výrobní metody apod.“
- musí mít alespoň potenciální (materiální či nemateriální) hodnotu. Vyzrazení obchodního tajemství proto musí mít alespoň potencionální negativní dopad na hospodářský výsledek podnikatele, jemuž náleží.
- nesmí být v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. To znamená, že skutečnosti tvořící obchodní tajemství nesmí být zveřejněny například ve veřejně přístupném registru, mohou být však dostupné kupř. v odborných kruzích.
- mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje. Podnikatel tedy musí učinit taková opatření (ať již smluvní, materiální či organizační), z nichž je zřejmé, že usiluje o utajení skutečností tvořících obchodní tajemství a tímto je chrání před neoprávněným sdělením, zpřístupněním nebo využitím jinou osobou.

Aby se určitá skutečnost mohla stát obchodním tajemstvím, musí naplňovat všechny zákonné znaky shora uvedené. Jakmile se tak stane, poskytuje obchodní zákoník podnikateli ochranu proti porušení nebo ohrožení práva na obchodní tajemství, a to zejména v rámci ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání.

Obchodní tajemství je zákonem chráněno od samého počátku svého vzniku. Jakmile určitá skutečnost přestane zákonné znaky obchodního tajemství kumulativně naplňovat, přestává být obchodním tajemstvím a není nadále jako obchodní tajemství ze zákona chráněna.

Z výše uvedeného tedy plyne následující shrnutí. Odpověď na otázku, jestli určitá skutečnost (např. informace obsažená v listině) tvoří obchodní tajemství podnikatele, záleží na tom, zda naplňuje všechny zákonné znaky obchodního tajemství. Ačkoliv si to někteří podnikatelé stále neuvědomují, ke kladnému závěru proto nepostačuje pouze, pokud předmětnou informaci či údaj ve smlouvě výslovně za obchodní tajemství označí, resp. když k jejich nevyzrazení smluvně zavází druhou smluvní stranu povinností mlčenlivosti. ■

TOMÁŠ SUM

Povinná identifikace podnikatele na obchodních listinách

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI

POŽADAVKY NA IDENTIFIKACI PODNIKATELE NA OBJEDNÁVKÁCH A FAKTURÁCH UPRAVUJE ZÁKON Č. 513/1991 SB., OBCHODNÍ ZÁKONÍK, V PLATNÉM ZNĚNÍ (ZÁKON), V OBEČNÝCH USTANOVENÍCH. OBJEDNÁVKY, FAKTURY, ALE I OBCHODNÍ DOPISY ŘADÍ ZÁKON DO ZMÍNĚNÉ KATEGORIE TZV. OBCHODNÍCH LISTIN PODNIKATELE, NA JEJICHŽ OBSAH JSOU STANOVENA PŘÍSNĚJŠÍ KRITÉRIA Z HLEDISKA IDENTIFIKACE OSOBY, KTERÁ JE VYSTAVILA. DŮVODEM JE ŽÁDOUCÍ IDENTIFIKACE PODNIKATELE PŘI JEHO PODNIKATELSKÉ ČINNOSTI.

Povinnosti stanovené zákonem se týkají všech podnikajících fyzických i právnických osob bez výjimky a dále také ostatních osob, pokud se povinně zapisují do obchodního rejstříku. Přitom není v zásadě důležité, komu jsou tyto obchodní listiny adresovány. V této souvislosti je nutné upozornit na určitá úskalí, která zákon skrývá, a to, že pojmy, jako jsou například obchodní dopisy apod., jsou poněkud neurčitě. Tato právní nejistota je způsobena tím, že zákon zde bohužel vůbec nepřináší bližší definici pojmů používaných pro dokumenty podléhající přísnější právní úpravě. Nelze tedy vyloučit, že pod označení, se kterými zákon operuje, mohou být řazeny i dokumenty, které se svým obsahem například obchodním dopisům blíží, aniž by je jejich původce takto označoval nebo za tyto považoval. Například právě pojem obchodních dopisů může působit v praxi na nezavěšeného laika velmi vágně, bez konkrétní představy, co si má pod tímto vlastně vybavit. Z tohoto důvodu a z praktického hlediska nelze tedy než doporučit, aby podnikatel při určování, zdali se jedná v konkrétním případě o obchodní listinu či nikoliv, přihlížel zejména k jejímu obsahu (tj. týká-li se obchodního styku) a uvážil, zda je možné podřadit posuzovaný dokument mezi dokumenty zákonem vyjmenovaného typu, a to bez ohledu na to, jak posuzovaný dokument v praxi nazývá. V případě pochybností lze doporu-

čit i spornou listinu zákonnými údaji o podnikateli opatřit. V této souvislosti je však nutné s ohledem na připravovanou novelu zákona rovněž upozornit na rozšíření povinnosti identifikace podnikatele rovněž na jím uzavírané smlouvy, a také na jeho internetové stránky, v rámci kterých tento prostřednictvím dálkového přístupu zpřístupňuje veřejnosti informace o své činnosti. Nově tedy podnikatel bude muset, pokud tato novela zákona bude schválena parlamentem, uvádět své identifikační údaje v zákonem požadovaném rozsahu nejen na obchodních listinách, ale například také na svých internetových stránkách a smlouvách uzavíraných s dalšími podnikatelskými i nepodnikatelskými subjekty.

Co se týče samotného povinného obsahu obchodních listin, zákon ukládá každému podnikateli, aby na všech objednávkách, obchodních dopisech a fakturách uváděl údaj o své obchodní firmě nebo jménu či názvu, neměl obchodní firmu, dále o svém sídle nebo místě podnikání a identifikačním čísle. Jak již bylo uvedeno výše, v současnosti se připravuje novela zákona, která přinese rozšíření výčtu dokumentů s povinnou identifikací ještě o smlouvy a prezentaci podnikatele na internetových stránkách. Tímto jsou stanovena základní identifikační kritéria pro každého podnikatele, ať už je osobou fyzickou (živnostník, znalec, advokát, autorizovaný architekt apod.)

či osobou právnickou (v praxi asi nejčastěji obchodní společnost či družstvo). Navíc pro podnikatele zapsané v obchodním rejstříku je stanovena rovněž povinnost uvádět na obchodních listinách údaj o tomto zápisu, včetně spisové značky. V případě, kdy podnikatel není zapsán v obchodním rejstříku, ale je povinně veden v jiné zákonem upravené evidenci (například živnostenském rejstříku, seznamu advokátů apod.), musí na obchodních listinách uvádět též údaj o zápisu do takové evidence. Pokud podnikatel, například obchodní společnost, uvádí na obchodních listinách rovněž údaj o výši svého základního kapitálu, může tak činit pouze tehdy, jestliže byl zcela splacen. Výše uvedené však představuje pouze základní

identifikační povinnost pro všechny podnikatele a nebrání jim tedy, aby na těchto listinách uváděli navíc rovněž další užitečné informace, jako jsou kontaktní údaje (např. email, telefon či fax), číslo bankovního účtu pro platby za služby, odkazy na své internetové stránky apod. Tyto údaje však samozřejmě musí být pravdivé, nesmí klamat a být zavádějící. Je tedy nutné konstatovat, že možnost účelového výběru údajů, které podnikatel na svých obchodních listinách uvádí, je v praxi velmi omezená, a to v podstatě jen na údaje, které podnikatel uvádí dobrovolně, tj. nad rámec stanovený zákonem (kontaktní údaje apod.).

Z hlediska dopadu identifikační povinnosti na zahraniční subjekty je nutné upozornit, že zákon stanoví požadavky na identifikaci podnikatele na území České republiky bez ohledu na to, jestli se jedná o podnikatele tuzemského či zahraničního. Důležitým kritériem je zde pouze prvek podnikání na našem území, tj. zejména fakt, že zahraniční podnikatel se nechal zapsat do obchodního rejstříku nebo zřídil na našem území organizační složku svého podniku, která byla zapsána do obchodního rejstříku. Pouze v takovém případě je, až na zákonem stanovené výjimky, oprávněna zahraniční osoba na našem území podnikat a podléhá také výše uvedené identifikační povinnosti. Zahraniční podnikatel je tedy na všech obchodních listinách týkajících se jeho podniku nebo organizační složky tohoto podniku povinen uvádět stejné údaje jako tuzemský podnikatel s tím, že k nim připojí i údaj o zápisu podniku nebo jeho organizační složky do obchodního rejstříku, včetně spisové značky. Pokud se však jedná o podnikající fyzickou osobu, která je státním příslušníkem členského státu EU nebo jiného státu, který tvoří EHP, uvádí stejné údaje jako tuzemská osoba nezapsaná v obchodním rejstříku.

Další výjimka platí pro podnikatele se sídlem nebo bydlištěm v zemi mimo EU, kdy tato osoba nemusí uvádět údaj o svém zápisu do obchodního nebo obdobného rejstříku (evidence podnikatelů), jestliže právo, kterým se tato osoba řídí, takový zápis neukládá. Zmíněná novela zákona však velmi logicky navrhuje rozšířit možnost neuvádět z objektivních příčin (tj. kdy lokální právo zápis do takové evidence neukládá nebo neumožňuje) údaj o zápisu v evidenci podnikatelů rovněž i na osoby s bydlištěm nebo sídlem v rámci EU a EHP. V budoucnu by tedy měl zmizet poněkud paradoxní požadavek na podnikatele se sídlem nebo bydlištěm v EU povinně uvádět údaje o svém zápisu v evidenci, která nemusí v praxi v dotčeném členském státě vůbec existovat. Toto je však jediná úleva, kterou se ve

vztahu k požadované identifikaci zahraničních podnikatelů pokouší nová právní úprava přinést.

Závěrem nutno poznamenat, že v současnosti úplnosti identifikace podnikatele na obchodních listinách nebývá věnována výraznější pozornost, a to jak ze strany samotných podnikatelů, tak i příslušných kontrolních orgánů. Nicméně nedostatky v požadované identifikaci mohou mít v případě

kontrolních zjištění příslušných orgánů pro podnikatele neblahé důsledky, jelikož porušování povinností kladených zákonem na identifikaci podnikatele na obchodních listinách podléhá v České republice nikoliv zanedbatelné sankci.

Takové jednání, tj. neuvedení zákonem požadované identifikace podnikatele (živnostníka, znalce, akciové společnosti apod.) na obchodních listinách, je penalizováno jako přestupek na úseku podnikání a podléhá tak právní úpravě obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Tento

přestupkový zákon přímo stanoví, že tohoto přestupku se dopustí ten, kdo poruší povinnost uvádět na všech objednávkách, obchodních dopisech a fakturách zákonem požadované údaje. Stejně tak je penalizováno rovněž totožné protiprávní jednání zahraničních osob, resp. jejich poboček na našem území. Zde je nutno zdůraznit, že porušení povinností kladených na identifikaci podnikatele zákonem se může laicky řečeno značně prodražit, jelikož za ni může správní orgán uložit pokutu podle závažnosti až do výše 50 000 Kč. V krajním případě může správní orgán dokonce uložit podnikateli sankci ve formě zákazu činnosti, a to až do jednoho roku, což by mohlo mít pro dotčeného podnikatele i likvidační důsledky. Z tohoto důvodu nelze než doporučit zaměřit se na obsah listin používaných při podnikání v obchodním styku a v případě jejich nesouladu se zákonem provést příslušné úpravy či doplnění o požadované údaje tak, aby se podnikatel vyhnul případné a zcela jistě nikoliv příjemné penalizaci nebo i možnému zákazu činnosti. ■

FILIP ZÁDĚRA

AK HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Elektronický platební rozkaz

NA PROGRAM 22. SCHŮZE POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY BYLO ZAŘAZENO PROJEDNÁNÍ V PRVNÍM ČTENÍ VLÁDNÍHO NÁVRHU ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 99/1963 SB., OBČANSKÝ SOUDNÍ ŘÁD, VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ, A DALŠÍ ZÁKONY.

Předkládaná novela občanského soudního řádu spočívá v zavedení institutu elektronického platebního rozkazu.

Rozkazní řízení je upraveno v ustanovení § 172 (platební rozkaz) až § 175 (směnečný (šekový) platební rozkaz) občanského soudního řádu (dále jen OSŘ). Platební rozkaz i směnečný platební rozkaz jsou právními instrumenty značného významu, s jejichž pomocí jsou řešeny výhradně spory o peněžité pohledávky. Rozkazní řízení je zkrácené, probíhá bez jednání a dokazování, a ochrana žalovaného je odsunuta do stádia po rozhodnutí, kdy záleží na žalovaném, zda proti rozhodnutí podá odpor či námitky nebo rozhodnutí přijme. Platební rozkaz není zákonem samostatně upraven jako zvláštní druh rozkazního řízení, má formu rozhodnutí ve věci samé. Oproti směnečnému platebnímu rozkazu, který lze vydat jen na návrh, v případě rozhodnutí o žalobě platebním rozkazem je na uvážení soudu, zda po splnění podmínek vydá platební rozkaz, nebo nařídí jednání k projednání žaloby. Soud v tomto případě není vázán návrhem žalobce a zároveň platebním rozkazem může rozhodnout i bez návrhu žalobce.

Ustanovení § 42 odst. 1 OSŘ připouští učinění každého podání, tedy i návrhu na vydání platebního rozkazu či směnečného (šekového) platebního rozkazu, i v elektronické podobě za podmínky, že podání bude následně ve lhůtě tří dnů písemně doplněno. V případě, že k písemnému doplnění nedojde, soud k podání nepřihlíží. Zákon přitom nerozlišuje mezi elektronickým návrhem opatřeným zaručeným elektronickým podpisem a prostým elektronickým návrhem.

V současné době je tak výhoda elektronického podání limitována nutností jeho písemného doplnění. Současně z praxe vyplývá, že soudy nepostupují v otázce doplňování elektronických podání jednotně, neboť některé soudy podání podepsaná zaručeným elektronickým podpisem přijímají jako originály, jiné soudy požadují jejich písemné doplnění bez ohledu na

rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, č.j. IV. ÚS 319/05, jímž Ústavní soud judikoval, že doplnění v třídní lhůtě není nutné, je-li návrh podepsán zaručeným elektronickým podpisem.

Zmíněný vládní návrh novely OSŘ sleduje dosažení shody úpravy v OSŘ s citovaným rozhodnutím Ústavního soudu.

Jelikož lze v současné době pozorovat významný nárůst množství nesporných pohledávek, o jejichž existenci ani výši nepochybuje žádná ze stran, a přesto jsou žalovány z důvodu zajištění exekučního titulu a následné exekuce, lze konstatovat, že institut elektronického platebního rozkazu, který zrychlí soudní řízení a ulehčí práci soudu, je mnohými netrpělivě očekáván.

Elektronický platební rozkaz počítá se zavedením elektronického formuláře na elektronické adrese věcně a místně příslušného soudu, jehož vyplněním a odesláním žalobce podá návrh na vydání platebního rozkazu. Podmínkou podání návrhu bude uznávaný elektronický podpis. Základními charakteristickými rysy elektronického platebního rozkazu mají být: rychlost, dálkový přístup, ulehčení břímě soudů (administrativní úkony sou-

du vykonává operační systém) a nepochybně též pozitivní dopad na platební morálku společnosti. Elektronický formulář, který nebude řádně vyplněn, nebude vůbec možné odeslat. Elektronický platební rozkaz bude třeba žalovanému doručit do vlastních rukou, náhradní doručení bude vyloučeno. Žalovaný bude moci ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu podat odpor. V takovém případě soud platební rozkaz zruší a nařídí jednání. V případě, že odpor nebude podán, bude mít elektronický platební rozkaz účinky pravomocného rozsudku, stejně jako dnešní platební rozkaz.

Vedle elektronického platebního rozkazu má paralelně dále existovat i písemný platební rozkaz a směnečný (šekový) platební rozkaz, které budou fungovat stejně jako v současné době. Bude tak na volbě žalobce, který ze způsobů použije, aby se domohl svého práva. V případě schválení navrhované novely OSŘ tak česká justice převezme funkční institut, který se již v řadě evropských zemí (např. v Německu či Rakousku) osvědčil a přinesl zrychlení soudního řízení v případě nesporných pohledávek. ■

RADKA ŠTOČKOVÁ
WEINHOLD LEGAL

Zaměstnávání dětí dle platné právní úpravy

PRÁCE FYZICKÝCH OSOB VE VĚKU DO 15 LET NEBO STARŠÍCH 15 LET DO SKONČENÍ POVINNÉ ŠKOLNÍ DOCHÁZKY JE OBECNĚ ZAKÁZÁNA. TYTO OSOBY MOHOU VYKONÁVAT JEN UMĚLECKOU, KULTURNÍ, REKLAMNÍ NEBO SPORTOVNÍ ČINNOST ZA PODMÍNEK STANOVENÝCH ZVLÁŠTNÍM PŘÁVNÍM PŘEDPISEM.

Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v § 121 k tomuto dodává, že se obecně dítětem pro výše uvedené účely rozumí fyzická osoba mladší 15 let nebo starší 15 let, pokud nemá ukončenou povinnou školní docházku, a to až do doby jejího ukončení. Dítě může, jak již bylo výše zmíněno, vykonávat pouze uměleckou, kulturní, sportovní a reklamní činnost pro právnickou nebo fyzickou osobu, jen jestliže je tato činnost přiměřená jeho věku, není pro něj nebezpečná, nebrání jeho vzdělávání nebo docházce do školy a účasti na výukových programech, nepoškozuje jeho zdravotní, tělesný, duševní, morální nebo společenský rozvoj. Dítě může tuto činnost vykonávat jen na základě jednotlivého povolení vydaného pro určité dítě a určitou činnost. O tomto povolení rozhoduje příslušný úřad práce dle trvalého pobytu dítěte nebo místa, kde se zdržuje, pokud dítě trvalý pobyt nemá, na základě žádosti podané zákonným zástupcem dítěte nebo jinou osobou odpovědnou za výchovu dítěte, do jejíž péče bylo dítě svěřeno rozhodnutím soudu.

Tato žádost o povolení musí mimo jiné obsahovat jméno, příjmení, bydliště dítěte a zákonného zástupce, v případě, že je dítě již natolik rozumově vyspělé, že je schopné samo o sobě rozhodnout, tak souhlas dítěte s tím, že bude takovouto činnost vykonávat a lékařský posudek praktického lékaře pro děti a dorost o tom, že činnost, kterou bude dítě vykonávat a doba jejího konání je přiměřená z hlediska zdravotního. Toto potvrzení nesmí být starší než 3 měsíce. Dále pak jde o uvedení druhu činnosti, kterou má dítě vykonávat a údaje o právnické nebo fyzické osobě, pro kterou bude dítě činnost vykonávat.

Příslušný úřad práce si pak může vyžádat stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, zda mu nejsou známy skutečnosti, které by bránily dítěti ve výkonu činnosti nebo

zda není činnost pro dítě nevhodná. Povolení je vydáváno nejdéle na dobu 12 měsíců po sobě jdoucích, které následují po dni právní moci rozhodnutí úřadu práce o povolení, nejdéle však do doby, do které je fyzická osoba považována dle zákona o zaměstnanosti za dítě.

V povolení výkonu činnosti dítěte úřad práce stanoví maximální rozsah této činnosti.

Počet zákonem stanoveného limitu nesmí být v žádném případě překročen, a to ani tehdy, pokud dítě vykonává činnost pro více provozovatelů. V tomto případě se rozsah jednotlivých činností sčítá a musí se vejít do stanoveného limitu.

Dítě nesmí činnost vykonávat v době mezi 22. a 6. hodinou; pokud u dítěte, které plní povinnou školní docházku, není následující den po dnu, kdy končí tato doba, dnem školního vyučování, je výkon činnosti zakázán v době mezi 22.30 a 6. hodinou.

Dítě musí mít po skončení výkonu denní činnosti nepřetržitý odpočinek nejméně v délce 14 hodin. Pokud vykonává činnost po sobě 5 jdoucích kalendářních dnů, nesmí vykonávat činnost nejméně v následujících 2 po sobě jdoucích kalendářních dnech. V kalendářním týdnu tedy nesmí dítě činnost vykonávat alespoň 2 kalendářní dny. Pro děti jsou ale stanoveny i výjimky pro výkon prací, které jsou součástí výchovy a vzdělávání žáků středních škol, na něž se vztahuje ustanovení § 65 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání. Na žáky se dle tohoto ustanovení při praktickém vyučování vztahují ustanovení zákoníku práce, která upravují pracovní dobu, bezpečnost a ochranu zdraví při práci, péči o zaměstnance a pracovní podmínky žen a mladistvých a další předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci.

Obdobně pak zní i ustanovení § 96 odst.

3 téhož zákona, jež se vztahuje na studenty vyšších odborných škol v rámci jejich praktické přípravy při vyučování. Výjimky jsou stanoveny i pro výkon přiměřených lehkých prací žáků po ukončení pomocné školy. Za přiměřené se podle výše uvedené právní úpravy považují i další práce, naplňující uvedené charakteristické znaky. ■

MGR. ZDENKA NOVÁKOVÁ, PH.D.
KATEDRA SPOLEČENSKÝCH VĚD
PEDAGOGICKÁ FAKULTA UP OLOMOUČ

Právní povaha organizační složky podniku zahraniční osoby

JAK VYPLÝVÁ Z USTANOVENÍ § 21 OBCHODNÍHO ZÁKONÍKU, PODNIKÁNÍM ZAHRANIČNÍ OSOBY NA ÚZEMÍ ČESKÉ REPUBLIKY SE PRO ÚČELY TOHOTO ZÁKONA ROZUMÍ TAKOVÉ JEJÍ PODNIKÁNÍ, MÁ-LI NA ÚZEMÍ ČESKÉ REPUBLIKY UMÍSTĚN PODNIK NEBO JEHO ORGANIZAČNÍ SLOŽKU.

 právně zahraniční osoby podnikat na území České republiky pak vzniká (s výhradou dle odstavce 4 stejného ustanovení) ke dni zápisu podniku této osoby do obchodního rejstříku, případně organizační složky tohoto podniku, a to v rozsahu zapsaného předmětu podnikání.

S ohledem na obecně akceptovanou teorii jednoho podniku, dle níž může mít podnikatel pouze jediný podnik, tak zahraniční osoby – podnikatelé dle § 23 obchodního zákoníku, chtějí-li na území České republiky podnikat bez majetkové účasti na jiném podnikateli, zde zřizují organizační složku svého podniku, který je tak i nadále umístěn v zahraničí.

Při zkoumání právní povahy organizační složky podniku zahraniční osoby je třeba vyjít ze skutečnosti, že jde o organizační složku nikoliv přímo zahraniční osoby, nýbrž jejího podniku.

Dle českého práva je podnik věc hromadná (viz § 5 odst. 2 obchodního zákoníku). Jak vyplývá z ustanovení § 118 odst. 1 občanského zákoníku, věci jsou předmětem občanskoprávních (a tudíž i obchodněprávních) vztahů. Podnik je tak objektem (předmětem) právních vztahů, nikoliv jejich subjektem. Z toho vyplývá, že podnik nemá právní subjektivitu, tj. není právním subjektem.

Důsledkem skutečnosti, že podnik nemá právní subjektivitu, je pak to, že jí nedisponuje ani jeho organizační složka. Lze proto uzavřít, že organizační složka podniku zahraniční právnické osoby není právním subjektem, protože nemá způsobilost mít práva a povinnosti.

Nemá-li organizační složka podniku zahraniční právnické osoby právní subjektivitu, nemá ani způsobilost k právním úkonům. Nemůže tak ani vstupovat do právních vztahů jako smluvní strana.

Týká-li se proto smlouva organizační složky podniku zahraniční právnické osoby, uzavírá ji přímo podnikatel, jehož je podnik, resp. jeho organizační složka, majetkem. Uvedené však nevylučuje zákonné zastoupení podnikatele vedoucím takové organizační složky ve smyslu § 13 odst. 2 obchodního zákoníku.

Vzhledem k obecnému pravidlu, dle něhož má způsobilost být účastníkem řízení ten, kdo má právní subjektivitu, je s ohledem na výše uvedené zřejmé, že organizační složka podniku zahraniční právnické osoby nemá procesní subjektivitu a nemůže být tak ani účastníkem soudního řízení.

Obdobně nemá ani způsobilost jednat samostatně před soudem, tj. procesní způsobilost. Důvodem je chybějící způsobilost k právním úkonům.

Účastníkem soudního řízení týkajícího se organizační složky zahraniční právnické osoby proto bude podnikatel, o jehož podnik, resp. organizační složku podniku se jedná. Tuto skutečnost je nutné zohlednit již při psaní žaloby; bude-li jako účastník soudního řízení označena přímo organizační složka podniku zahraniční právnické osoby, hrozí zde riziko, že soud řízení zastaví. ■

TOMÁŠ SUM

„Restituční tečka“ a převody postupníkům těsně před „tečkou“

Prioritou zákona o půdě bylo navrátit oprávněným osobám půdu, která přešla určitým protiprávním způsobem v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 na stát nebo na jiné právnické osoby. V určitých případech, kdy však půda nemohla být navrácena (zejména pokud byl pozemek po převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn), získaly oprávněné osoby nárok na náhradu.

Pozemkový fond měl oprávněné osobě náhradou převést bezúplatně do vlastnictví jiné pozemky ve vlastnictví státu,

WEINHOLD LEGAL

a to pokud možno v téže obci, ve které se nacházela převážná část pozemků původních, pokud s tím oprávněná osoba souhlasila. Tento majetkový nárok na poskytnutí náhradních pozemků oprávněné osoby často platně postoupily na třetí osoby.

Dne 6. září 2003 však bylo do zákona o půdě vloženo ustanovení omezující dobu, ve které mělo dojít k převodu pozemků z vlastnictví státu. Oprávněná osoba měla právo na převod pozemku ve vlastnictví státu do 2 let od doby, kdy mohla

nárok na převod uplatnit u Pozemkového fondu poprvé, přičemž po uplynutí této doby toto její právo zaniklo. Toto omezující ustanovení zákona bylo zrušeno Ústavním soudem ovšem jen s platností pro přímé restituenty a jejich dědice. Postupníkům restitučních nároků tedy veškerá práva na převod náhradních pozemků zanikla dne 31. prosince 2005 a nadále jsou oprávněni jen k finanční náhradě.

Veřejný ochránce práv doporučil postupníkům žalovat ještě v roce 2005 (před „restituční tečkou“) Pozemkový fond na povinnost uzavřít s nimi smlouvu na převod náhradních pozemků. Nejvyšší soud rozhodl dne 8. listopadu 2006 v návaznosti na jednu z takto podaných žalob postupníka, že postupník práva na vydání náhradního pozemku nemůže toto právo uplatnit po 31. prosinci 2005, a to platí bez zřetele k tomu, že tato lhůta uplynula bez jeho zavinění a není proto ani rozhodující, zda nárok na poskytnutí náhradního pozemku byl uplatněn jen u Pozemkového fondu, nebo i u soudu. Tento svůj názor, že „restituční tečkou“ dochází k prekluzi práva na vydání náhradních pozemků, pak Nejvyšší soud potvrdil ještě v několika dalších svých rozhodnutích v průběhu letošního roku.

Pozemkový fond pod tlakem mnoha žalob podaných v průběhu roku 2005 uzavřel s některými z postupníků ještě v roce 2005 smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků, které však následně zažaloval jako neplatné a požadoval na soudech určení vlastnického práva státu k takto neplatně převedeným pozemkům. Dne 11. června 2007 judikoval Nejvyšší soud neplatnost jedné smlouvy o bezúplatném převodu uzavřené dne 1. července 2005 s postupníkem nároku na převod náhradních pozemků z důvodu nedodržení zákonného postupu Pozemkového fondu při převodu.

Nejvyšší soud v této souvislosti posuzoval postup Pozemkového fondu při uskutečňování převodů náhradních pozemků v době po 1. lednu 2003, kdy byl zrušen zákon o pozemkových úpravách, na který odkazoval ohledně postupu při převezech zákon o půdě. Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu, který se domníval, že postup Pozemkového fondu při převezech náhradních pozemků nebyl po tomto datu již žádným způsobem regulován. V této době totiž platil zákon 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků ve vlastnictví státu na jiné osoby, který začlenil do systému převodů tímto zákonem upravených i poskytování náhradních pozemků. Pozemkovému fondu ukládal povinnosti týkající se oznamování zamýšlených prodejů půdy a upravoval postup, kdy mezi zájemci byly osoby s nároky na náhradní pozemky. Nejvyšší soud tedy uzavřel, že pokud nebyl dodržen postup dle tohoto zákona, uzavřená smlouva o převodu náhradních pozemků je absolutně neplatná.

Ve světle tohoto rozhodnutí je zpochybnitelná platnost většiny smluv uzavřených po 1. lednu 2003 Pozemkovým fondem,

pokud Pozemkový fond nepostupoval podle zákona 95/1999 Sb. Zejména pro postupníky, kterým již práva na vydání náhradních pozemků zanikla, to může mít velice nepříjemné důsledky, protože pokud se nestali (na základě neplatných smluv) vlastníky pozemků, jiné pozemky jim již nebudou moci být převedeny. Lze jen čekat, zda se k této problematice vyjádří v souvislosti s pravděpodobnými ústavními stížnostmi Ústavní soud, protože v postupech při vydávání náhradních pozemků Pozemkovým fondem je možné spatřovat diskriminační a zdržující jednání a „restituční tečka“ může v některých případech znamenat narušení legitimních očekávání postupníků, zejména pokud jim byly restituční nároky postoupeny před 6. zářím 2003. ■

MARKÉTA LINDNEROVÁ
WEINHOLD LEGAL

Prioritou zákona o půdě bylo navrátit oprávněným osobám půdu, která přešla protiprávním způsobem v letech 1948 až 1990 na stát nebo na jiné právnické osoby.

Úskalí doručování výpovědi z nájmu bytu bez přivolení soudu

VÝPOVĚĎ PRONAJÍMATELE Z NÁJMU BYTU BEZ PŘIVOLENÍ SOUDU JE V ZÁSADĚ KONCIPOVÁNA NA SANKČNÍM PRINCIPU, NEBOŽ VE VĚTŠINĚ PŘÍPADŮ PŘEDSTAVUJE REAKCI NA ZÁVAŽNÉ PORUŠENÍ POVINNOSTÍ NÁJEMCEM. ACHILOVA PATA TOHOTO DRUHU VÝPOVĚDI TKVÍ V NUTNOSTI DORUČIT PÍSEMNOU VÝPOVĚĎ NÁJEMCI, PROTOŽE V SOUKROMÉM PRÁVU MEZI ROVNÝMI SUBJEKTY NELZE POUŽÍT FIKCI DORUČENÍ TAK, JAK JE TOMU U DORUČOVÁNÍ SOUDEM.

Stává se, že nájemce apriori nepřijímá žádnou korespondenci od pronajímatele, případně přijímá jen „obyčejné“ dopisy, u kterých je prakticky vyloučeno prokázat jejich doručení i jejich obsah, přičemž právě prokázání doručení výpovědi představuje podmínku sine qua non pro úspěch v řízení o vyklizení bytu. Pronajímatel či jeho právní zástupce pak musí projevit značnou dávku invence, aby výpověď nájemci prokazatelně doručil.

Nejfrekventovanějším způsobem doručení bývá doporučenou zásilkou prostřednictvím České pošty, s. p., příp. skrze jiné doručovatele. Při tomto doručení má odesílatel k dispozici podací lístek, kterým je možno dokladovat předání dopisu k doručení, přičemž doručení samo by pak bylo možno v soudním řízení prokázat interním záznamem doručovatele. U tohoto druhu doručení však pronajímatel předem nezjistí, zda dopis nepřevzal některý z členů domácnosti nájemce a zda nebude v řízení nájemce namítat, že mu dopis předán nebyl. Z tohoto důvodu se jeví vhodné zvolit jako doplňkovou službu dodejku, ze které následně pronajímatel zjistí, která osoba a kdy si předmětný dopis převzala, přičemž má pronajímatel navíc možnost uvést na dodejce předmět doručovaného dopisu a ulehčit si tak břemeno dokazování jeho obsahu, zároveň se však vystavuje reálné hrozbě, že si nájemce předem deklarovanou výpověď nepřevzme.

Nejprůkaznější formu doporučeného doručení pak představuje doručení do vlastních rukou (příp. volba obálky s modrým pruhem) nebo doručení do vlastních rukou výhradně jen adresáta (obálka s červeným pruhem), a to v kombinaci s dodejkou, kde máme v případě úspěšného doručení jistotu, že se dopis dostal do rukou nájemce.[1] I zde však musíme čelit riziku, že nájemce takový dopis odmítne převzít, příp. si ho v úložní době na poště nevyzvedne, navíc i při převzetí může v soudním řízení namítat, že doručенý dopis neobsahoval proklamovanou výpověď, nýbrž dopis jiného obsahu. Podle § 45 odst. 1 o. z. působí projev vůle vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí dojde. Z povahy adresovaných právních úkonů vyplývá, že ke své

perfekci vyžadují, aby osobám, kterým jsou určeny, bylo umožněno seznámit se s jejich obsahem (uplatňuje se tzv. teorie dojití). Nedošel-li projev vůle jednatelce do sféry adresáta, právní úkon není perfektní. Toto ustanovení bývá exten-

ziveně vykládáno tak, že projev vůle dojde adresátovi, jakmile se dostane do sféry jeho dispozice, tzn. v okamžiku, kdy adresát nabude objektivní možnost seznámit se s obsahem projevu vůle, a to zejména vhozením dopisu do schránky.[2] Judikatura dokonce dovozuje perfekci právního úkonu i ze situace, kdy adresát doporučeného dopisu nebyl v místě doručení zastížen a bylo mu do schránky vhozeno oznámení o uložení zásilky na poště, přičemž den vhození oznámení do schránky se stává dnem doručení.[3] Tento výklad se však již blíží fikci doručení uplatňované v procesních předpisech a zřejmě porušuje zásadu jistoty občanskoprávních vztahů. Pokud jde o popření obsahu dopisu prokazatelně nájemci doručenému, přiklání se soudy při takovém popření na stranu pronajímatele, když je nájemce vyzván k doložení dopisu, který mu byl doručen, popř. k věrohodnému doložení jím tvrzeného obsahu dopisu. Na druhou stranu je nutno podotknout, že takové obrácení důkazního břemene s sebou přináší značné riziko zneužití, kdy by mohl pronajímatel nájemci doručit prázdnou obálku a tvrdit, že obsahovala výpověď, přičemž by nájemce logicky nedokázal prokázat opak. Aby se pronajímatel vyhnul shora uvedeným interpre-

tačním potížím v případném soudním řízení, může využít další formy doručování projevu vůle.

Nejpřukavějším doručením výpovědi by bylo osobním předáním výpovědi přímo nájemci, přičemž by nájemce převzetí výpovědi potvrdil svým podpisem přímo na jejím stejnopisu. Přestože se nedá předpokládat, že by byl nájemce, který zavdal příčinu pro udělení výpovědi, ochoten v této míře pronajímateli vyhovět, jistou roli zde může sehrát moment převkapiení.

Možným dalším východiskem se jeví doručení výpovědi prostřednictvím advokáta, kdy nájemce o obsahu korespondence od neznámého advokáta nic neví a korespondenci pravděpodobně převezme. Těžko pak může před soudem přijetí dokumentu zapřít, když v jeho neprospěch svědčí důvěryhodná osoba, kterou bezesporu advokát zosobňuje. Pronajímatel by se navíc mohl v řízení o vyklizení nechat zastupovat jiným advokátem, následkem čehož by bylo možno advokáta doručujícího výpověď nechat předvolat jako svědka. Zde však vyvstává otázka, zda by se měl advokát k takovým praktikám propůjčovat.

Dalším řešením by mohlo být zvolení více výpovědních důvodů, z nichž alespoň jeden spadá do kategorie, kde je nutné přivolení soudu,[4] avšak zde by musel pronajímatel počítat s tím, že by mu v případě zamítnutí účelového důvodu soud nepřiznal náklady řízení nebo by dokonce náhradu nákladů přiznal protistraně. Krom toho by sice pronajímatel mohl udělit výpověď přímo v žalobě [5], avšak při zamítnutí účelového důvodu by pronajímatel dosáhl toliko prokazatelného doručení výpovědi, ale soud by o svolení k této neúčelové výpovědi zřejmě vůbec nerozhodoval a nemohl by rozhodnout ani o povinnosti byt vyklidit.

Další zajímavou možností je nechat si doručení dopisu (vhození do schránky) s náležitým obsahem ověřit exekutorským zápisem. Sepisování exekutorských zápisů upravuje § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen exekuční řád). Podle § 77 exekučního řádu exekutor osvědčuje na žádost skutkové děje a stav věci, například splnění dluhu, stav nemovitostí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci. V exekutorském zápisu by pak byl osvědčen skutkový děj v podobě jednostranného právního úkonu udělení výpovědi, přičemž by přímo v zápise bylo uvedeno, jakou formou byl tento právní úkon učiněn a jaký byl jeho doslovný obsah. Po exekutorským zápisem prokázaném vhození dopisu do schránky nájemce by byla výpověď v souladu se shora uvedeným výkladem ustanovení § 45 odst. 1 o. z. pokládána za doručenou, přičemž by nemohlo být sporu ani o obsahu dopisu, jímž byla výpověď udělena. Obdobný, i když méně kvalifikovaný, důkazní prostředek by si pronajímatel zajistil natočením vhození dopisu do schránky na kameru či přizváním několika svědků k tomuto úkonu. Otázkou však zůstává, jakou důkaz-

ní váhu by takovému záznamu či svědectví soud přiznal; ta by se totiž zákonitě odvíjela od dalších okolností sporu.

Mezi pronajímatelem a nájemcem zpravidla dochází k časější výměně korespondence, tudíž by mohl pronajímatel výpověď vtělit do listiny implikující i jiné skutečnosti, které by naopak sledovaly zájmy nájemce, např. výzvu ke sdělení způsobu vrácení přeplatku na zálohách na platbu za energie. Sdělením např. čísla účtu by pak nájemce de facto připustil přijetí dopisu s výpovědí. Zakomponovat výpověď lze i do přípisu správnímu či soudnímu orgánu, a to v případě, kdy je tento orgán povinen doručit stejnopis protistraně. Doručením stejnopisu nájemci tímto orgánem pak bude představovat i doručení výpovědi pronajímatelem, a to i přesto, že zde poněkud vyvstává problém s adresností tohoto právního úkonu. Pronajímatel se v tomto případě též vystavuje riziku, že rozhodnutí či opatření soudu, s nímž měl být stejnopis podání pronajímatele nájemci zaslán, bude nájemci doručen fikcí a že tak k doručení hmotněprávního úkonu (výpovědi) nájemci nedojde. Přestože by teoreticky i zde mohlo dojít k uplatnění shora uvedené teorie dojití tak, že se stejnopis podání pronajímatele implikující výpověď z nájmu dostal do sféry nájemce a došlo tak k doručení výpovědi, tento výklad ustanovení § 45 odst. 1 o. z. je natolik extenzivní, že by se měl pronajímatel po zjištění doručení fikcí raději pokusit výpověď doručit nájemci ještě jiným způsobem.

Další efektivní způsob doručení umožňují elektronické prostředky, tedy internet, avšak písemná forma bude zachována toliko u e-mailové výpovědi podepsané řádně certifikovaným elektronickým podpisem dle zákona č. 227/2000 Sb. V případě, že pronajímatel nedisponuje elektronickým podpisem, mohl by v e-mailové korespondenci s nájemcem dřívější písemnou výpověď alespoň zmínit a zajistit si v odpovědi nájemce důkaz o doručení písemné výpovědi, neboť jako důkazní prostředek je e-mailový dopis přípustný i bez elektronického podpisu.

V případě, že by v řízení o vyklizení bytu vyšlo najevo, že není pronajímatel schopen prokázat doručení výpovědi nájemci, který doručení popírá, mohl by pronajímatel výpověď doručit nájemci přímo v řízení (nejlépe během soudního jednání) a výpověď učinit součástí soudního spisu, zároveň by však musel navrhnout přerušování soudního řízení do doby, dokud marně neuplyne lhůta k podání žaloby nájemce na určení neplatnosti výpovědi z nájmu, příp. do právní moci rozhodnutí o takové žalobě. Zde by pak záleželo na procesním postoji nájemce i benevolentnosti soudu, zda by k přerušování řízení došlo, neboť z formálního hlediska byla žaloba podána nedůvodně a měla by být tudíž jako taková zamítnu-

ta. Jistým, i když pochybným, východiskem by mohlo být obstrukční jednání pronajímatele, který by se pokusil rozhodnutí soudu do uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby na určení neplatnosti výpovědi oddálit.

Prokázat doručení výpovědi lze i prostředky trestního práva, a to pomocí trestního oznámení na nájemce pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle ustanovení § 249a trestního zákona, když podle konstantní judikatury pod tuto skutkovou podstatu spadá i případ, kdy se po skončení nájmu bytu odmítne nájemce z bytu vystěhovat, byt vyklidit a vyklizený předat vlastníkovu, a to bez ohledu na skutečnost, zda se do něj vlastník hodlá sám nastěhovat či byt pronajmout novému nájemci.[6] Při výslechu, příp. podávání vysvětlení před orgány činnými v trestním řízení může nájemce z obavy z trestního stíhání doručení výpovědi připustit (a případně se bránit neexistencí výpovědního důvodu), přičemž by protokol, resp. záznam o provedeném úkonu posloužil jako dostatečný důkazní prostředek k prokázání doručení výpovědi. Eventualita odsouzení za spáchání trestného činu by navíc mohla nájemce přimět předmětný byt bez dalšího vyklidit. I přes poměrně velkou efektivitu tohoto způsobu vyklizení nemovitosti by však neměl být pro subsidiaritu trestního práva vůči právu civilnímu (v rámci ochrany občanských práv) tento postup využíván jako přednostní prostředek ochrany práv pronajímatele, a to tím spíše, že by se sám pronajímatel případně mohl vystavit trestnímu stíhání pro trestný čin křivého obvinění dle § 174 trestního zákona.

Na základě shora uvedeného můžeme uzavřít, že současný právní řád ČR poskytuje pronajímatelům celou řadu rozmanitých způsobů doručování výpovědi z nájmu nájemci, přičemž se každý z nich vyznačuje rozdílnou mírou prokazatelnosti jak samotného doručení, tak i obsahu doručované písemnosti. V každém jednotlivém případě tak musí pronajímatel s ohledem na osobnost svého nájemce zvolit nejefektivnější způsob doručení výpovědi. Navíc je nutno mít na zřeteli, že ani nový občanský zákoník pozici pronajímatele v tomto směru nezlepší. Nájemce by sice již nemusel pronajímatele žalovat žalobou na určení neplatnosti výpovědi, neboť by z jeho strany postačovalo vznést vůči výpovědi námitky a nechat tak na pronajímateli, zda se rozhodne řešit věc před soudem,[7] avšak v případě absence těchto námitek ponese v případném řízení o vyklizení bytu pronajímatel nadále tíživé důkazní břemeno ohledně doručení jím předkládané výpovědi z nájmu. ■

MGR. PAVEL ŠIMÁK,
ADVOKÁTNÍ KONCIPIENT V TÁBOŘE

Poznámky

[1] Srov. Dodací podmínky České pošty s. p., dostupné na <http://www.cpost.cz>.

[2] Srov. Jehlička, O., Švestka J., Škárková, M. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 9. vydání. Praha: C.H.Beck, 2004, str. 268, 269.

[3] Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1.

2004, sp. zn. 32 Odo 442/2003.

[4] Srov. Veselá Samková, K. Několik poznámek k novelizaci občanského zákoníku. Střecha, 2006, č. 3, str. 28, 29.

[5] Srov. Jehlička, O., Švestka J., Škárková, M. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 9. vydání. Praha:

C.H.Beck, 2004, str. 1053, 1054.

[6] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu č.j. Rt 17/2000 ze dne 31. 3. 1999.

[7] Srov. § 1955 návrhu nového občanského zákoníku, dostupný z: <http://portal.justice.cz/>.

Předseda ČAK pokřtil novou knihu

Aleše Pejchala a Ireny Válové

Řada známých osobností z justice i z mediální sféry zamířila 30. ledna 2008 večer na pražský Strahov. Právě nádherný barokní Filozofický sál Strahovské knihovny si totiž pro křest své společné knihy **Základní slova** vybrali známý pražský advokát **Aleš Pejchal** a novinářka, bývalá předsedkyně Syndikátu novinářů **Irena Válová**. Ta před dvěma lety „infiltrovala“ do světa justice jako mluvčí pražského vrchního státního zastupitelství.

Režii večera měl v rukou zkušený televizní a rozhlasový moderátor Vladimír Kroc (na snímku s Vladimírou Pejchalovou Grunwaldovou, která se ujala funkce tlumočnice do angličtiny). Mezi téměř stovkou hostů, jež Kroc úvodem uvítal, byl i místopředseda vlády pro evropské záležitosti Alexandr Vondra, pro svůj „povinný výtisk“ si přišel ředitel Národní knihovny Vlastimil Ježek; nejvíce známých tváří však patřilo světu justice. Asi nejdelší cestu, až z Brna, urazili nejvyšší státní zástupkyně Renáta Vesecká a místopředseda Nejvyššího soudu Pavel Kučera, naopak pohodlnou procházkou z nedalekého Hradu dorazil na Strahov ředitel odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky Jan Bárta.

Co nejvíce pozorných čtenářů popřáli nové knížce oba její odborní kmoťři (a „nejvyšší šéfové“ obou autorů) – předseda České advokátní komory **Vladimír Jirousek** a pražský vrchní státní zástupce **Vladimír Rampula**, za „laiky“ ji přivítal redaktor deníku Právo **Jiří Vavroň**.

Na podpis se stála dlouhá fronta, která se vinula přes polovinu sousedního velkého Theologického sálu, kam se autoři raději uchýlili. Pro autogram si přišla i předsedkyně Okresního soudu pro Prahu-východ Martina Kasíková či předseda pražského vrchního soudu Vladimír Stibořík (na vedlejším snímku zcela vlevo, naopak zcela vpravo vydavatel knihy Aleš Čeněk).

Ivana Cihlářová
foto Petr Stříbrný

Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

Plný text judikátu naleznete na www.epravo.cz/judikatura/číslo
(číslo každého judikátu je uvedeno u jeho nadpisu)

52943 Pokračování v trestném činu

Pokračování v trestném činu je vyloučeno, jestliže některé dílčí útoky jsou spáchány ve formě pachatelství či spolupachatelství a některé ve formě účastenství, protože u účastenství naplnil organizátor, návodce nebo pomocník jinou skutkovou podstatu trestného činu. V takovém případě ani není možné škody (příp. prospěch) sčítat.

52942 Ochrana osobnosti fyzické osoby

Při uplatnění návrhu některého ze způsobů zadostiučnění, kterým může být ve smyslu ustanovení § 13 obč. zák. zmírněna nemajetková újma vzniklá na osobnosti fyzické osoby, je třeba zvolit takovou formu, která se bude jevit účinnou a neoprávněnému zásahu přiměřenou. Tato zásada znamená, že požadovaná forma satisfakce musí odpovídat mimo jiné obsahu neoprávněného zásahu.

52941 Odporovatelnost

Hmotněprávní úprava institutu odporovatelnosti podle ustanovení § 42a obč. zák. umožňuje žalovanému založit svoji obranu proti odpůřící žalobě na tvrzeních a důkazech, že

vymahatelná pohledávka žalujícího věřitele vůči dlužníkovi zanikla.

52872 Formulace žalobního návrhu

Žaloba o odstranění stavby je přesná a určitá nejen tehdy, jestliže je tato stavba označena v připojeném geometrickém plánu, ale také tehdy, jestliže je identifikována jiným způsobem, nevzbuzujícím pochybnosti o tom, jaké stavby se žaloba týká. Kategoricky a obecně formulovaný požadavek soudu by, ve svých důsledcích, žalobci bránil v uplatnění práva v případech, kdy pro nedostatek součinnosti žalovaného nelze fakticky provést geodetické zaměření a geometrický plán vypracovat.

52871 Nadbytečnost a další zaměstnávání zaměstnance

Pro posouzení otázky, zda lze na zaměstnavateli spravedlivě požadovat, aby nadále zaměstnával zaměstnance, u něhož je dán výpovědní důvod spočívající v nadbytečnosti zaměstnance, jsou rozhodující konkrétní okolnosti, za nichž k organizační změně u zaměstnavatele, mající za

následek nadbytečnost zaměstnance, došlo, s přihlédnutím k tomu, jaký dopad na plnění funkcí zaměstnavatele na jedné straně a na postavení zaměstnance (např. vzhledem k jeho osobním, rodinným a majetkovým poměrům) na straně druhé, by jeho další zaměstnávání v prvním případě či skončení pracovního poměru ve druhém případě mělo. V tomto ohledu mají nepochybně význam také dosavadní pracovní výsledky a postoj zaměstnance k plnění pracovních úkolů.

52870 Odpovědnost státu za škodu a mezitímní rozsudek

Pokud je v řízení uplatněn nárok na náhradu škody, sestávající z několika dílčích nároků, jež mají samostatný skutkový základ, podmínkou pro vydání mezitímního rozsudku v takovém případě navíc je, aby splnění všech předpokladů odpovědnosti státu za škodu bylo zjištěno ve vztahu ke každému jednotlivému nároku, byť jsou uplatněny v jednom řízení; v opačném případě nelze o žalobě jako celku ani formou mezitímního rozsudku rozhodnout.

52869 Odstoupení od smlouvy a konkurs

Odstoupení od smlouvy podle ustanovení § 14 zákona o konkursu a vyrovnání je možné jen tehdy, nebyla-li v době prohlášení konkursu smlouva o vzájemném plnění splněna žádnou smluvní stranou.

52868 Osoba oprávněná jednat

Skutečnost, že je někdo uveden ve smlouvě jako zástupce ve věcech technických, zakládá jeho pověření určitou činností ve smyslu § 15 obch. zák. a takto pověřená osoba je zmocněna ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Ačkoliv tedy obecně nebude mít taková osoba oprávnění měnit uzavřenou smlouvu, musí soud u jednotlivých smluvních dodatků posoudit, zda není obvyklé, aby s činností ve věcech technických bylo spojeno právo uzavírat smluvní dodatky, v nichž by byly řešeny technické otázky.

52867 Podpis výstavce cizí směnky a směnečný závazek avala

Nedostatek podpisu výstavce cizí směnky na směnce v době, kdy aval učinil rukojemské prohlášení, nemá vliv na existenci směnečného závazku avala.

52846 Užívání nemovitosti a bezdůvodné obohacení

Pro potřebu finančního vyjádření náhrady za získané bezdůvodné obohacení je rozhodný stav nemovitosti v době, kdy byl tento vztah založen a nikoli stav pozdější.

52589 Zasilatelská smlouva

V případě zasilatelské smlouvy se aplikuje i ustanovení § 584 odst. 2 ObchZ

52588 Zásah do osobnostních práv fyzických osob

I orgány činné v trestním řízení mohou nepřípustně zasáhnout do osobnostních práv fyzických osob způsobem, opravňujícím poškozeného podat úspěšně žalobu proti státu.

52587 Vyčíslení výše škody

Okolnost, zda a za jakou cenu se poškozenému podaří znehodnocenou věc prodat, nebo cena, jakou lze hypoteticky jejím prodejem dosáhnout, sama o sobě není rozhodující veličinou, od níž by se odvíjel rozsah skutečné škody, neboť cena, za niž lze věc v době po vzniku škody prodat, je okolností nesouvisející se škodnou událostí, za niž škůdce odpovídá, a výše způsobené škody není závislá na tom, zda poškozený věc prodá či nikoliv a za jakou cenu.

52586 Úkony, prováděné starostou obce

Starosta je při zastupování obce navenek vázán rozhodnutím obecního zastupitelstva (případně obecní rady), jménem obce není oprávněn činit právní úkony, pokud zákonem požadované rozhodnutí tohoto orgánu chybí. Jestliže starosta učiní právní úkon v majetkoprávní věci, jež je vyhrazena obecnímu zastupitelstvu, bez jeho nezbytného předchozího rozhodnutí, jde o právní úkon, který byl učiněn v rozporu se zákonem a je absolutně neplatný podle § 39 obč. zák.

52585 Stavebně technický charakter nebytových prostor a způsob jejich užívání

Jde-li o prostory, které jsou prokazatelně po desetiletí s vědomím a souhlasem stavebního úřadu užívány jako obytné, může soud vycházet pro určení charakteru domu z toho, že jde o obytné místnosti, i když kolaudační rozhodnutí, vydané v minulosti, takové určení neobsahuje.“

52584 Odpovědnost za škodu způsobenou provozem motorového vozidla

Vlastník, který půjčí motorové vozidlo jinému, zůstává jeho provozovatelem a také subjektem odpovědným za škodu vyvolanou zvláštní povahou jeho provozu. Místo provozovatele by odpovídal ten, kdo by dopravního prostředku použil bez vědomí nebo proti vůli provozovatele

52583 Odepření práva uplatnit námitku promlčení

Jestliže by výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl pouze prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy. O jednání vykazující znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka by

bylo možno uvažovat jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení tohoto nároku uplatněna. Tyto okolnosti musí být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odeprání práva uplatnit námitku promlčení.

52582 Žaloba na plnění a na určení

Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odeprít. Za nedovolenou – při možnosti žaloby na plnění – lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo práce je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm.b) o.s.ř.

52581 Vykonatelnost rozhodnutí služebního orgánu cizího státu

Rozhodnutí služebního orgánu cizího státu je vykonatelné na území České republiky.

52564 Vykonatelnost exekučního titulu

Měli být exekuční titul po materiální stránce vykonatelný, musí ve svém výroku obsahovat přesnou individualizaci oprávněného a povinného, jakož i přesné vymezení práv a povinností k plnění. Exekuční titul, který tyto náležitosti nemá, není vykonatelný a nemůže být podkladem pro nařízení exekuce. Bude-li exekuce přesto nesprávně nařízena, musí být v každém stádiu i bez návrhu zastavena.

52538 Vrácení daru a exekuce

Okolnost, že dárce vyzval obdarovaného (povinného) k vrácení daru až po vydání exekučního příkazu postihujícího dar, sama o sobě nebrání tomu, aby se dárce domáhal vyloučení daru z exekuce.

52507 Příslušnost úřadu práce

Příslušným úřadem práce ve smyslu ustanovení § 52 odst. 3, 4 a 6 zák. práce je kterýkoliv úřad práce.

52498 Nařízení výkonu rozhodnutí

Při nařízení výkonu rozhodnutí se soud nezabývá promlčným vymáhané pohledávky; námitka promlčení je relevantní a přísluší o ní rozhodovat pouze v řízení o návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

52459 Projednání přestupku

V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

52418 Potvrzení nebo změna rozhodnutí soudu prvního stupně

Jeli ke správnému rozhodnutí o věci samé zapotřebí podstatných (pro rozhodnutí zásadně významných) skutkových zjištění, která neučinil soud prvního stupně, popřípadě, která tento soud učinil, ale vzhledem k nesprávnému právnímu závěru, který zaujal, na nich své rozhodnutí nezaložil, nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně.

52300 Žaloba z lepšího práva

Změnou ustanovení § 337 o.s.ř., provedenou zákonem č. 519/1991 Sb. se ustanovení § 371 odst. 2 o.s.ř. stalo obsoletním a ačkoliv bylo toto ustanovení zrušeno až od 1. 1. 2001, nebylo je možno aplikovat ani pro určení pořadí, v němž byly uspokojovány pohledávky dle výsledků rozvrhových jednání uskutečněných před 1. 1. 2001.

52299 Zákaz reformace in peius

Prísnejší je každý nepodmíněný trest odnětí svobody oproti trestu odnětí svobody, jehož výkon je podmíněně odložen, byť by tento podmíněný trest byl uložen v delší výměře.

52298 Projev vůle podle § 35 občanského zákoníku

Na to, jakou měli účastníci při uzavření smlouvy vůli nebo jaké tu byly další, pro výklad projevu vůle ve smyslu ustanovení § 35 odst.2 obč. zák. rozhodné, skutečnosti, je třeba usuzovat především podle okolností, za nichž byla smlouva uzavřena. Tímto způsobem zjištěná vůle účastníků se při výkladu projevu vůle neprosadí jen, jestliže by byla v rozporu s jazykovým projevem [tedy, jen kdyby byla slovy nepochybně vyjádřena jiná (odlišná) vůle účastníků].

52297 Ochrana vlastnického práva

Provedení změn cizího pozemku jiným způsobem než zřízením stavby, tzn. i jeho vydláždění, je neoprávněným zásahem do vlastnického práva a přísluší proti němu ochrana podle § 126 obč. zák., to však jen tehdy, je-li realizováno bez souhlasu vlastníka.

52296 Odpovědnost starosty

Odpovědnost starosty obce za škodu této obci jím způsobenou při výkonu funkce se řídí občanským zákoníkem. Osoba vykonávající veřejnou funkci se bez dalšího nemůže své odpovědnosti za způsobenou škodu zprostit poukazem na to, že se při své činnosti spoléhala na rady jiných.

52295 Náležitosti skutkové věty rozsudku

Zhojení vady tzv. skutkové věty rozsudku cestou odůvodnění nelze považovat za dostačující. Zákaz změny rozhodnutí v neprospěch obviněného na základě opravného prostředku, podaného ve prospěch obviněného, se týká mimo jiné i skutkových zjištění. To však samo o sobě nevylučuje, že za situa-

ce, když ve skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně nejsou vyjádřeny všechny skutečnosti rozhodné pro naplnění některého znaku skutkové podstaty trestného činu, kterým byl obviněný uznán vinným, by nebylo možné tyto skutečnosti v odvolacím řízení doplnit. Postavení obviněného totiž nezhoršuje pouhé doplnění a upřesnění skutkových okolností tak, aby odpovídaly znakům trestného činu, jímž byl uznán vinným, pokud se jím nemění rozsah ani závažnost trestné činnosti.

52294 „Majitel účtu“ a dědictví

Za „majitele účtu“ ve smyslu § 708 a násl. obchodního zákoníku je třeba považovat osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet. Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu není významná. Smrtí majitele účtu smlouva o běžném, či vkladovém účtu nezaniká. Banka proto pokračuje i po smrti majitele běžného účtu v přijímání peněžních prostředků na účet a ve výplatách a platbách z účtu na základě příkazů, které jí dal majitel účtu a osoby jím zmocněné. Do práv a povinností zemřelého majitele běžného (vkladového) účtu vstupují jeho dědici děděním. Obvyklá cena takového majetku koresponduje s výší zůstatku peněžních prostředků na účtu v okamžiku smrti majitele účtu.

52049 Porušování práv k ochranné známce

Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., je třeba úmyslu, který se musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o výrobky neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou.

52048 Porušování domovní svobody

Překonáním překážky, jejímž účelem je zabránit vniknutí, se z hlediska způsobu provedení rozumí jakékoli její překonání, to znamená i nenásilné překonání. Pod znaky překonání překážky ve smyslu § 238 odst. 2 tr. zák. spadá i takový způsob, který je založen na lsti, jejímž prostřednictvím pachatel dosáhne toho, že překážka přestane plnit svou zabraňující funkci.

52047 Náležitosti rozhodnutí o vypořádání SJM

Výrokem soudu v rámci jeho rozhodnutí o vypořádání společného jmění manželů je vždy stanovení částky na vyrovnání podílů. Pokud soud žalobu na vypořádání společného jmění manželů nezamítá, je k vyslovení takového výroku vždy povol-

án, i když tento není navrhován – nejde-li o případ, kdy by se rozhodnutím soudu mělo každému z účastníků dostat takových aktiv a pasiv, že by čistá hodnota jim přikázaného majetku byla shodná.

52046 Dohled probačního úředníka u nezletilého

Podstatu dohledu probačního úředníka tvoří metoda založená na převýchově nezletilého a na dalším vhodném ovlivňování jeho chování. Takového působení se provádí formou kontroly, pomoci a poradenství. Těžiště probačního dohledu spočívá ve vztahu k dítěti mladšímu patnácti let zejména v péči o něj a v pomoci mu s jeho problémy, jež ve svém souhrnu podmiňovaly jeho selhání vyúsťující v páchání činů jinak trestných. Důraz je kladen na osobní a individuální přístup posilující jeho sociální i osobní postoje. Dohled probačního úředníka může být nezletilému opakovaně uložen i za další (třeba i druhově shodné) činy jinak trestné.

52045 Dobré mravy

Dobré mravy tvoří uzavřený a petrifikovaný normativní systém, jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušnosti a poctivého jednání. Rozpor právního úkonu s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a k jejich tehdejšímu postavení. Soulad obsahu právního úkonu s dobrými mravy musí být posuzován vždy, bez ohledu na to, že obsah byl výsledkem svobodného ujednání mezi účastníky a také bez ohledu na to, kdo případný rozpor s dobrými mravy zavinil, či zda některá ze stran byla při uzavírání smlouvy v dobré víře.

52044 Bezdůvodné obohacení

V případě, že fakticky existující poměry neumožňují některému z podílových spoluvlastníků plnou realizaci práva užívat společnou věc v rozsahu určeném jeho podílem, má nárok na poskytnutí tomu odpovídající náhrady. Podílovému spoluvlastníku, který užívá společnou věc nad rozsah svého spoluvlastnického podílu bez placení úhrady za takové užívání, vzniká bezdůvodné obohacení, ledaže z dohody spoluvlastníků, byť i konkludentně uzavřené, vyplývá něco jiného, např. že si za užívání nad rámec odpovídající spoluvlastnickému podílu nebudou nic hradit.

52043 Způsob obhajoby

Rozhodnutí obviněného, kdy uvede rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch, je součástí jeho práva na obhajobu, a proto nelze tvrzení obviněného o skutečnostech svědčících v jeho prospěch uplatněné až v hlavním líčení v důsledku toho, že v přípravném řízení se rozhodl nevypovídat, odmítnout z důvodu, že jej neuplatnil již v přípravném řízení.

52023 Zánik závazku uzavřít budoucí smlouvu

Sjednali-li účastníci ve smlouvě o uzavření budoucí smlou-

vy smluvní pokutu za porušení povinnosti předložit výzvu k uzavření realizační smlouvy, a to za každý den prodlení, pak tím objektivně projeví vůli vyloučit prekluzivní charakter lhůty podle § 292 odst. 3 obč. zák.

52022 Uznání závazku

Částečné plnění nemusí být vždy uznáním závazku, musí být poskytnuto za takových okolností, že lze v konkrétním případě usuzovat na to, že jeho poskytnutím dlužník uznává i zbytek závazku.

51931 Věřitelé a vypořádání společného jmění manželů

Zásah do práv věřitelů ve smyslu § 150 odst. 2 obč. zák. má za následek bez dalšího (tedy bez nutnosti domáhat se vyslovení právní neúčinnosti soudem podle § 42a obč. zák.) neúčinnost dohody o vypořádání společného jmění manželů. Neúčinnost tak nastává přímo ze zákona, lze ji uplatnit námitkou ve sporu (nebo v jiném řízení). Žalobu o vyloučení věci z výkonu rozhodnutí, opírající se o vlastnické právo žalobce k exekuci postižené věci, soud zamítne, jestliže námitka žalovaného je důvodná, popřípadě vyjde-li za řízení jinak najevo, že žalobce vlastnictví získal na základě vůči žalovanému neúčinné dohody o vypořádání společného jmění manželů. Věřitel vymahatelné pohledávky, jež vznikla před uzavřením dohody o vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manžela, má právo ji vymoci i z majetku patřícího (původně) do společného jmění a vypořádaného dohodou tak, že jeho výlučným vlastníkem se stává manžel dlužníka; postavení (práva) věřitele se dohodou o vypořádání společného jmění dlužníka jeho manžela nemůže zhoršit.

51930 Odpůrčí žaloba

V řízení o odporovatelnost právního úkonu je účastníkem řízení na straně žalovaného osoba, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, a nikoli dlužník, vůči němuž má žalující věřitel vymahatelnou pohledávku.

51913 Neoprávněný odběr elektřiny

Důsledky neoprávněného odběru nese odběratel, aniž by bylo nutno zkoumat nejen jeho zavinění, ale i zjišťovat, kdo skutečně měřicí zařízení poškodil.

51872 Kolektivní smlouva

Ujednání kolektivní smlouvy, která určují ve smyslu ustanovení § 60a odst. 1 zák. práce zvýšené odstupné, popřípadě další podmínky, za nichž náleží zvýšené odstupné, mají normativní povahu. Stanoví-li kolektivní smlouva, že zaměstnanec má nárok na zvýšené odstupné (nad zákonem stanovený dvojnásobek průměrného výdělku), popřípadě podmínky, za nichž zaměstnanci přísluší takové zvýšené odstupné, přebírá přejímající zaměstnavatel (organizační složka státu) práva a povinnosti (výkon práv a povinností) z tohoto pracovněprávního vztahu s tímto závazkem v nezměněné kvalitě.

51849 Délka řízení a uložení trest

Je povinností obecných soudů využít všech takových prostředků, které jim trestní právo poskytuje, k tomu, aby vedle práva na osobní svobodu bylo rovněž kompenzováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Úvahy obecných soudů o trestu, případně přímo o trestním stíhání v souvislosti s dobou, která uplynula od spáchání trestných činů, s ohledem na délku trestního řízení, musí být strukturovány do tří rovin. Jednak je to rovina úvah opírajících se o trestně právní předpisy, dále test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápáné osobní svobody (rovina ústavní), a nakonec promítnutí délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina Úmluvy o mezinárodněprávní odpovědnosti).

51779 Vydržení obchodního podílu

Vydržení obchodního podílu je podle platné právní úpravy, za analogického použití úpravy vydržení věcí movitých, možné.

51778 Trestný čin podílnictví

Pokud má dojít ke spáchání trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák., je nutné, aby se do dispozice podílníka dostala věc, která byla získána tzv. hlavním trestným činem. Nepostačovalo by proto, pokud by se pachatel hlavního trestného činu dopustil pouze ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., nebo dokonce jen ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák.

51755 Silniční zákon a odpovědnost za škodu

Užití silničního zákona nevylučuje použití obecného ustanovení o odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák.

51723 Rychlost řízení

Za porušení zásady rychlosti řízení, které je ve svém důsledku nesprávným úředním postupem, lze považovat jen takový postup soudu v řízení, kdy doba jeho průběhu neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci, a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci; není přitom podstatné, zda průtahy mají původ v činnosti (nečinnosti) jurisdikční či správní složky, tedy zda byly způsobeny neodpovědným (liknavým) přístupem soudního vykonavatele (důvody subjektivní) nebo nedostatečným personálním či materiálním vybavením soudu (důvody objektivní). Oproti tomu stát nemůže odpovídat za průtahy, které jsou způsobeny nedostatkem součinnosti či dokonce záměrným působením ze strany účastníků či jsou vyvolány jinými okolnostmi, které nemají původ v povaze soudů a jejich institucionálním a organizačním vybavením.

51697 Rodiče a bydlení dětí

Odepřít zletilým dětem právo na bydlení u rodičů je možné jen v případě, že tyto mají možnost samostatně bydlet anebo

v případě, že svého práva zneužívají ve vztahu k těm, kteří jim toto bydlení poskytují.

51662 Právo hospodaření a bezdůvodné obohacení

Jestliže právo hospodaření státní organizace – státní příspěvkové organizace ke spoluvlastnickému podílu státu k věci obsahovalo i právo této organizace užívat věc v rozsahu spoluvlastnického podílu státu, tj. jako právnická osoba namísto státu vykonávat práva spoluvlastníka k věci, pak užíváním společné věci touto státní příspěvkovou organizací nad rámec spoluvlastnického podílu státu vzniklo bezdůvodné obohacení na úkor ostatních spoluvlastníků přímo této státní příspěvkové organizaci, nikoli státu.

51638 Povinnost přidělovat zaměstnanci práci

Ke ztrátě na výdělků následkem nesplnění povinnosti zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy (např. v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru ze strany zaměstnavatele) může u zaměstnance dojít jen tehdy, je-li sám připraven, ochoten a schopen konat práci podle pracovní smlouvy.

51605 Odpovědnost obce za škodu

Pokud v rámci samostatné působnosti obec hospodář a nakládá se svým majetkem, její odpovědnost nemůže být založena aplikací zákona č. 82/1998 Sb.

51550 Doručování a doručenka

Nemá-li doručenka předepsané náležitosti a soud „z ní nevychází“, neznamená to, že ji bez dalšího pomine. Nedostatek předepsaných náležitostí doručenky má za následek pouze to, že ji sice nelze považovat za veřejnou listinu, soud však musí vyšetřit, zda bylo doručeno v souladu se zákonem.

51551 Odstupné

Jednorázové plnění lze poskytnout zaměstnanci v souvislosti se skončením pracovního poměru ve formě odstupného jen, byl-li pracovní poměr rozvázán výpovědí z důvodů uvedených v ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) až c) zák. práce nebo dohodou z těchto důvodů; jde-li o zaměstnance, u něhož pracovní poměr vzniká volbou nebo jmenováním, náleží mu odstupné jen v případě rozvázání pracovního poměru po odvolání z funkce v souvislosti s jejím zrušením v důsledku organizační změny.

51523 Výtržnictví

Naplnění znaku „výtržnost“ nelze spatřovat v tom, že posuzované jednání bylo spácháno na ulici, protože tím je naplněn jiný znak, a to znak „na místě veřejnosti přístupném“. Naplnění znaku „výtržnost“ se musí opírat o povahu posuzovaného jednání samotného, a nikoli jen o okolnost, kde k tomu došlo.

51500 Odstoupení od smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti

Odstoupením od smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti zaniká právní titul, na jehož základě nabyl účastník smlouvy vlastnické právo, a obnovuje se původní stav i v případě, že nabyvatel, dříve než došlo k odstoupení od smlouvy, nemovitost převedl na další osobu. Platným a účinným odstoupením od kupní nebo jiné smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti se ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 obč. zák. zrušují (zanikají) od počátku obligační a věcné (věcněprávní) účinky smlouvy, na základě které nabyl (měl nabýt) účastník smlouvy vlastnické právo, a ve vlastnictví nemovitosti je tu stejný právní stav, jako kdyby ke kupní nebo jiné smlouvě o převodu vlastnictví nikdy nedošlo; to platí i tehdy, jestliže nabyvatel, dříve než došlo ke zrušení smlouvy odstoupením, nemovitost převedl na další osobu, a i kdyby další nabyvatel byl v dobré víře, že se stal jejím vlastníkem.

51422 Vypořádání SJM

Smlouva uzavřená podle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o rodině je účinná pouze v případech rozvodu, o kterém bylo rozhodnuto podle § 24a zákona o rodině, neboť jen ve spojení s tímto způsobem rozvodu založeném na dohodě manželů je zákonem „dovolena“. Dojde-li k rozvodu manželství podle § 24 zákona o rodině platí nadále kogentní úprava vypořádání SJM podle § 149 a násl. ObčZ a o úpravě práv k družstevnímu bytu ustanovení § 705 odst. 2 ObčZ. Nerealizuje-li se platně uzavřená smlouva (není-li některý ze zákonných důvodů neplatnosti podle § 37 a násl. ObčZ) podle § 24a zákona o rodině proto, že k rozvodu manželství podle tohoto ustanovení nedošlo, nelze vyslovit neplatnost takovéto smlouvy, pokud by se tak stalo, šlo by o nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. ■

Plný text judikátu naleznete na www.epravo.cz/judikatura/číslo (číslo každého judikátu je uvedeno u jeho nadpisu)

The screenshot shows the homepage of epravo.cz. At the top, there is a navigation bar with links like 'domů', 'o nás', 'kontakt', etc. Below that, there are several featured articles or news items with images and headlines. For example, one article is titled 'Účastníci povinnosti předsedy předsedy Policie ČR a státního občanství'. Another section is titled 'Hlavní finanční partner projektu' with a photo of a man. There is also a section for 'Výtržnictví' with a photo of a person. At the bottom, there is a search bar and a footer with contact information.

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI PATŘÍ MEZI PŘEDNÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE V ČESKÉ REPUBLICE. JIŽ OD SVÉHO ZALOŽENÍ V ROCE 1993 ZAJIŠŤUJE PRÁVNÍ SLUŽBY VYSOKÉHO STANDARDU JAK DOMÁCÍ, TAK ZAHRANIČNÍ KLIENTELE. DO POVĚDOMÍ SE DOSTALA PŘEDEVŠÍM DÍKY POSKYTOVÁNÍ PRAKTICKÝCH, K CÍLI VEDOUCÍCH PRÁVNÍCH RAD V PROSTŘEDÍ NEUSTÁLÝCH ZMĚN PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ.

V dnešní době zastupuje advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI řadu významných a dlouhodobých klientů v celé řadě právních oblastí. Partneri a advokáti advokátní kanceláře jsou vůbec nejúspěšnějšími účastníky odborné soutěže PRÁVNÍK ROKU pořádané právním portálem EPRAVO.CZ ve spolupráci s Českou advokátní komorou v počtu dosažených nominací.

Svým klientům v oblasti sporné agendy nabízí advokátní kancelář především oddanou a sofistikovanou obhajobu jejich práv všemi dostupnými právními prostředky. Neodbytnost a důraznost při prosazování práv klientů jsou zásadami, které se v dosavadní praxi kanceláře osvědčily. Trpělivá práce s otevřenými informačními zdroji spolu s inovativním a kreativním přístupem k řešení problémů účinnou obhajobu práv a oprávněných zájmů klientů ještě zvyšuje.

V oblasti nesporné a smluvní agendy nabízí Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI detailní znalost českého podnikatelského a právního prostředí, široké možnosti komunikace s orgány veřejné moci a zahraničními partnerskými právními kanceláři. Při poskytování právních služeb v oblasti nesporné a smluvní agendy využívají advokáti kanceláře své

vlastní zkušenosti nabyté v oblasti agendy sporné, a naopak.

Partneri advokátní kanceláře a i jednotliví advokáti se aktivně účastní veřejného života. Například partner a zakladatel kanceláře JUDr. Petr Toman je předsedou redakční rady Bulletinu advokacie, prestižního časopisu vydávaného Českou advokátní komorou. Aktivita v oblasti charitativní a politické patří také k pravidelným činnostem členů týmu.

Advokáti kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI jsou zapsáni v seznamu vedeném Českou advokátní komorou pro poskytování plného rozsahu právních služeb na území České republiky podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Právní služby jimi poskytované nejsou v rámci právního řádu České republiky podrobeny jakémukoliv časovému nebo věcnému omezení. JUDr. Petr Toman je zapsán rovněž v seznamu advokátů vedeném Slovenskou advokátní komorou.

Oblasti poskytovaných právních služeb

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI poskytuje služby jak v rámci sporné agendy, tak i nesporné a smluvní agendy. Řadě klientů však jsou vzhledem k dlouhodobé spolupráci právní služby poskytovány v obou oblastech.

Spory a obhajoba

Spory a obhajoba jsou základem advokacie od jejich počátků.

V oblasti sporné agendy advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI nabízí zastupování zejména v těchto oblastech:

- trestní obhajoba
- zastupování oznamovatele a poškozeného v trestních věcech
- obchodní a civilní spory
- ústavněprávní spory a spory o ochranu osobnosti
- spory u evropských soudů a soudních institucí
- spory v oblasti správního soudnictví včetně daňových sporů
- arbitráž
- smírčí a mediační služby

Právní rozbor, stanoviska a due diligence

Zkušenosti nabyté léty zastupování ve sporech přispěly k rozmachu poptávky klientů po analytických službách, jako jsou právní rozbor, due diligence a podobně. V minulých letech prováděla advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI řadu právních auditů, právních stanovisek a právních analýz nejen pro soukromé subjekty, ale i pro správní úřady, vládní instituce a mezinárodní instituce. V oblasti due diligence nabyla kancelář zkušenosti jak při akvizicích velkých podniků, tak v realitních, developerských a stavebních projektech. Žádný ze závěrů zpracovaných due diligence nebyl shledán nesprávným ani nebyl předmětem sporu.

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI zajišťuje:

- právní stanoviska ke konkrétním problémům
- obecné analýzy určité problematiky
- odborné posouzení určité právní otázky
- due diligence určitého úkonu či smlouvy
- due diligence podniku či jeho části
- právní audit

Právní audity, due diligence či právní analýzy jsou zpracovávány nejen v češtině a slovenštině, ale samozřejmě ve světových jazycích (angličtina, němčina, francouzština).

Právní služby v oblasti českých a zahraničních obchodních společností

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI poskytuje komplexní právní služby v oblasti práva českých a zahraničních obchodních společností, v oblasti koncernového práva a v dalších souvisejících odvětvích. Služby jsou poskytovány statutárním a dozorčím orgánům společností při výkonu jejich pravomocí. Advokátní kancelář řeší právní

otázky života a rozvoje korporací a společností korporací, včetně právních problémů souvisejících s řízením, organizační strukturou a odpovědností pracovníků a členů orgánů společností.

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI je schopna zajistit nejen založení obchodní společnosti v České republice, ale prostřednictvím spolupracovníků i v řadě světových destinací, počínaje evropskými jurisdikcemi a konče jurisdikcemi určenými pro daňovou optimalizaci.

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI pro své klienty realizovala řadu fúzí a akvizic, včetně sloučení, odštěpení a dalších forem dělení a vzniku společností podle českého práva. Advokáti kanceláře nabyli zkušenosti s přeshraničními fúzemi a akvizicemi, stejně jako s fúzemi s mezinárodními prvky, či fúzemi do evropských společností.

Tvorba smluvní dokumentace

Tvorba smluvní dokumentace je spolu se zastupováním ve sporech druhou tradiční činností každého advokáta. Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI má dlouholeté zkušenosti s přípravou smluvní dokumentace ve většině oborů a ve většině oblastí lidského života. Samozřejmě je tvorba smluvní dokumentace v hlavních světových jazycích (angličtina, němčina a francouzština).

Ve spolupráci se zahraničními spolupracujícími kancelářemi jsou advokáti advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI schopni volbou práva a místa řešení sporů splnit požadavky klientů a koordinovat tak vznik smluvní dokumentace, jež se řídí jiným než českým právem.

Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI má také bohaté zkušenosti v oblasti veřejných obchodních soutěží. Poskytovali jsme služby jak organizátorům, tak účastníkům různých obchodních soutěží, včetně případného řešení sporů ze soutěží vzešlých.

Insolvenční právo

Insolvenční právo je velmi dynamicky se rozvíjejícím právním odvětvím. Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI má bohaté zkušenosti se zastupováním klientů v konkurzních a vyrovnacích řízeních. Advokáti kanceláře poskytují právní služby nejen věřitelům, ale též konkurzním a insolvenčním správčům jmenovaným příslušnými soudy.

České úpdkové právo prodělalo výraznou změnu v souvislosti s přijetím nového insolvenčního zákona č. 182/2006 Sb., který nabyl účinnosti k 1. lednu 2008 (autorem podstatné části tohoto zákona je partner naší kanceláře JUDr. Roman Polášek). Advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI klientům nabízí širokou škálu služeb v oblasti úpdkového práva a především hlubokou erudici a profesní zkušenosti v tomto právním odvětví.

Hospodářská soutěž

Advokáti kanceláře mají četné zkušenosti jak ze zastupování ve sporech souvisejících s nekalosoutěžním jednáním, tak s příslušnými správními řízeními v oblasti regulace soutěže. V oblasti veřejných zakázek máme bohaté zkušenosti při různých typech řízení, jejichž cílem je výběr partnera pro uzavření smlouvy s veřejnoprávním subjektem.

Řada klientů se ptá, zda kromě profesní erudice má advokátní kancelář TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI praktické zkušenosti a znalosti v oborech, ve kterých podnikají, z tohoto důvodu níže uvádíme některé nejžádanější obory,

ve kterých již byly advokátní kanceláři TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI poskytovány právní služby.

- finance, banky, pojišťovny a cenné papíry
- obchod mezinárodní a maloobchod
- hotely, cestovní ruch a doprava
- média a zábavní průmysl
- stavebnictví, development a reality
- financování a investice
- informační technologie
- zdravotnictví
- strojírenství a elektronika
- ekologie a energetika

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
Advokátní kancelář

Trojanova 12
120 00 Praha 2

Tel.: +420 234 701 111
Fax.: +420 224 920 468

Mail: ak@iustitia.cz
Web: www.iustitia.cz

Náš team

V ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘI TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI V SOUČASNOSTI PŮSOBÍ NA DVĚ DESÍTKY PRÁVNÍKŮ. V TOMTO VÝČTU PROTO PŘEDSTAVUJEME JEN NĚKOLIK NEJZKUŠENĚJŠÍCH ADVOKÁTŮ.

JUDr. Petr Toman je zakládajícím partnerem advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI. V roce 1984 absolvoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně (dříve Univerzita Jana Evangelisty Purkyně), od té doby působí v advokacii. V letech 1990 až 1992 byl poslancem Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní republiky. Byl členem

jeho předsednictva, členem ústavně-právního výboru a mluvčím Komise Federálního shromáždění pro objasnění události 17. listopadu 1989. JUDr. Petr Toman je navrhovatelem a spoluautorem několika zákonů přijatých Federálním shromážděním v té době (např. zákona č. 451/1992 Sb., tzv. lustrační zákon, části občanského zákona týkající se ochrany osobnosti a umožňující přiznat náhradu nemajetkové újmy i v penězích apod.) V své dlouholeté právní praxi se věnuje jak sporné, tak nesporné a smluvní agendě. Věnuje se závazkovým vztahům, investicím, občanskému a obchodnímu právu, ústavnímu právu.

JUDr. Petr Toman je publikačně činný. S kolegou JUDr. Stanislavem Devátým, Dr. je spoluautorem publikace „Ochrana dobré pověsti a názvu právnických osob“ (nakladatelství Linde Praha, a. s. 2001), spoluautorem „Komentáře k Občanskému zákoníku“ (nakladatelství Linde Praha, a. s. 2002), spoluautorem publikace „Podepsat můžeš, přečíst musíš“ vydané Sdružením českých spotřebitelů v roce 2005 a publikace „Umíme si půjčovat?“ vydané Sdružením českých spotřebitelů v roce 2006. V letech 2004 až 2006 byl autorem pravidelné rubriky „Právník radí“ v Nedělním Blesku. Občasně taktéž spolupracuje jako právní poradce při tvorbě pořadu Občanské judo na TV Nova.

Znalosti a zkušenosti JUDr. Petra Tomana byly oceněny v historicky 1. ročníku soutěže PRÁVNÍK ROKU pořádané v roce 2005 právním portálem EPRÁVO.CZ. JUDr. Petr Toman byl v této soutěži zvolen PRÁVNÍKEM ROKU 2005. V druhém ročníku soutěže PRÁVNÍK ROKU pořádané v roce 2006 se JUDr. Petr Toman umístil na 2. místě v kategorii PRÁVNÍK ROKU 2006.

Od roku 2005 je členem Výboru pro vnější vztahy České advokátní komory. Od roku 2006 je členem Výboru pro odbornou pomoc a ochranu zájmů advokátů České advokátní komory. Od roku 2006 je předsedou redakční rady BULLETINU ADVOKACIE. JUDr. Petr Toman je zapsán v seznamu advokátů Slovenské advokátní komory pod ev. č. 1307 a je proto oprávněn poskytovat právní služby na území Slovenské republiky. JUDr. Petr Toman působí jako rozhodce rozhodčího soudu IUSTITIA – rozhodčí řízení, spol. s r. o. se sídlem Trojanova 12, Praha 2 (www.irr.cz), který se svými kolegy založil k rozhodování sporů dle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení.

JUDr. Stanislav Devátý, Dr. je partnerem advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI od roku 2000. V období do listopadu 1989 byl aktivně politicky činný v disidentském hnutí, zejména jako člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS) a mluvčí Charty 77 v roce 1988. V letech 1990 až 1992 byl poslancem Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní

republiky. Byl taktéž členem Komise Federálního shromáždění pro objasnění událostí 17. listopadu 1989. V období let 1992 až 1996 vykonával funkci ředitele Bezpečnostní Informační služby – BIS. V roce 1998 obdržel titul Dr. uváděný za jménem. Od roku 1997 se JUDr. Stanislav Devátý, Dr. věnuje již jen advokátní praxi zejména oblasti dodržování lidských práv a svobod, trestnímu právu, dále ochraně osobnostních práv a lidské cti a důstojnosti, ústavnímu právu, a souvisejícím otázkám z dalších právních odvětví.

JUDr. Stanislav Devátý, Dr. je publikačně činný, s kolegou JUDr. Petrem Tomanem je autorem publikace „Ochrana dobré pověsti a názvu právnických osob“, Linde 2001 a spoluautorem „Komentáře k Občanskému zákoníku“, Linde Praha, a. s. 2002.

V odborné soutěži PRÁVNÍK ROKU pořádané v roce 2006 právním portálem EPRAVO.CZ ve spolupráci s Českou advokátní komorou se JUDr. Stanislav Devátý, Dr. spolu s kolegou JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D. umístili v první pěťici nominovaných v kategorii Občanská a lidská práva. V roce 2007 se JUDr. Stanislav Devátý, Dr. v této soutěži umístil v první pěťici nominovaných v kategorii Trestní právo. ■

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 1996. V roce 2000 získal titul JUDr. a titul Ph.D. Ve svých pracích se zabýval problematikou daňové správy a studiem daňových reforem v Československu a České republice. S JUDr. Petrem Tomanem spolupracoval již v období svých studií na Právnické fakultě UK. Od roku 1996 pra-

cuje v advokacii. Ve své profesní kariéře byl nejprve zaměstnancem, koncipientem, advokátem a od roku 2000 je partnerem advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI.

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. má zkušenosti z četné sporné agendy v rozmanitých právních oblastech. Při zastupování české a zahraniční klientely nabyl zkušenosti s vedením sporů (litigací) v několika evropských jurisdikcích (např. Anglie & Wales, Rakousko & Liechtenstein, Švýcarsko). Poskytoval služby významným podnikatelským a finančním subjektům v oblastech komerčního, finančního, bankovního i trestního práva. Pracuje na kauzách s mezinárodním prvkem.

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. je od roku 2004 pravidelným přispěvatelem Realitní přílohy Mladé fronty Dnes a pořadu Občanské judo na TV Nova.

Odborné kvality JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D. byly oceněny v odborné soutěži PRÁVNÍK ROKU pořádané v roce 2006 právním portálem EPRAVO.CZ ve spolupráci s Českou advokátní komorou. JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. se spolu s kolegou JUDr. Stanislavem Devátým, Dr. umístili v první pěťici nominovaných v kategorii Občanská a lidská práva.

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. je členem International Bar Association. Taktéž působí jako rozhodce rozhodčího soudu IUSTITIA – rozhodčí řízení, spol. s r. o. se sídlem Trojanova 12, Praha 2 (www.irr.cz), který se svými kolegy založil k rozhodování sporů dle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení. Ve svých volných chvílích se věnuje kromě soukromých aktivit i charitativní a veřejně prospěšné činnosti. JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D. hovoří vedle mateřské češtiny plynule anglicky. ■

JUDr. Roman Polášek absolvoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně (dříve Univerzita Jana Evangelisty Purkyně) v roce 1985 a Fakultu žurnalistiky Karlovy univerzity v Praze v roce 1985. Z počátku své kariéry působil na Ústředí pro mezinárodněprávní ochranu mládeže v Brně a posléze na Ústavním soudu ČSFR (poradce předsedy Ústavního soudu a ředitel sekce právní informatiky). Současně učil mezinárodní právo soukromé na Právnické fakultě Masarykovy univerzity. V první polovině devadesátých let pracoval jako vrchní ředitel právní a konzulární sekce Ministerstva zahraničních věcí ČR (měl na starosti zejména mezinárodněprávní aspekty rozdělení Československa a následnou sukcesi do mezinárodněprávních závazků ČR a do členství v mezinárodních organizacích). V roce 1992 byl jmenován ministrem

spravedlnosti soudním znalcem v oboru právní vztahy k cizí se specializací na mezinárodní právo obchodní, soukromé a rodinné.

V letech 2004 až 2007 JUDr. Roman Polášek působil ve funkci náměstka ministra spravedlnosti České republiky odpovědného za legislativu, mezinárodní vztahy, problematiku Evropské unie a Kancelář vládního zmocněnce pro zastupování ČR před Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku. V Legislativní radě vlády, před výbory Poslanecké sněmovny a Senátu PČR úspěšně obhajoval řadu předložených návrhů zákonů včetně např. insolvenčního zákona či rekodifikaci trestního a občanského práva.

Českou republiku zastupoval na jednáních orgánů Evropské unie včetně zasedání Rad ministrů spravedlnosti a vnitra zemí EU. Účastnil se aktivně řady mezinárodních právnických konferencí (např. IV. Globálního fóra OSN v Brazílii či XI. Mezinárodní konference OSN v Bangkoku) a obdržel vyznamenání ministra spravedlnosti Itálie, Irska, Mexika a Bulharska.

Rovněž byl členem Rady vlády ČR pro lidská práva, pro národnostní menšiny, Rady Justiční akademie či Státní volební komise.

V roce 2007 se JUDr. Roman Polášek stal partnerem advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI. Ve své advokátní praxi se věnuje zejména kauzám s cizím (přeshraničním) prvkem, mezinárodním arbitrážím a mezinárodním soudům v oblasti práva soukromého či veřejného. Rovněž se věnuje obchodnímu a insolvenčnímu právu. Je publikačně činný, je např. autorem odborné monografie „K mezinárodně právním aspektům uzavírání manželství s cizím státním příslušníkem“ či „K právní problematice rozdělení ČSFR“.

Zásluhy JUDr. Romana Poláška byly oceněny v soutěži PRÁVNÍK ROKU 2007 pořádané právním portálem EPRAVO.CZ, když získal ocenění od České advokátní komory „Za přínos české advokacii“. JUDr. Roman Polášek hovoří vedle mateřské češtiny plyně anglicky a německy. ■

JUDr. Zuzana Smítková, Ph.D. vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Magisterské studium úspěšně zakončila v roce 1997, přičemž ještě v době studia absolvovala v roce 1996 kurs práva životního prostředí v Budapešti v Maďarsku. V roce 2003 dále absolvovala postgraduální studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a získala titul

JUDr. a titul Ph.D. Ve své doktorské práci se zaměřila na

aktuální otázky nájmu bytu a nebytových prostor v České republice.

V roce 1997 nastoupila jako koncipientka do advokátní kanceláře JUDr. Petra Tomana. Advokátkou se stala v roce 2000. Ve své advokátní praxi se zaměřuje zejména na soukromé právo, především v oblasti nemovitostí a obchodních společností. Má rovněž zkušenosti z četné sporné agendy v rozmanitých právních oblastech, a to nejen před českými soudy, ale též v rámci mezinárodní obchodní arbitráže (rozhodčí řízení před Mezinárodní obchodní komorou v Paříži). Jako obhájce nebo zástupce poškozených poskytuje právní služby klientům též v trestních řízeních. Pro klienty dále zpracovává právní analýzy a stanoviska.

JUDr. Zuzana Smítková, Ph.D. od roku 2003 občasně spolupracuje jako právní poradce při tvorbě pořadu Občanské judo na TV Nova. JUDr. Zuzana Smítková, Ph.D. hovoří vedle mateřské češtiny plyně anglicky. ■

JUDr. Jan Nekola promoval v roce 1998 na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. V letech 1999 – 2000 absolvoval 18-ti měsíční studijní pobyt v Sydney.

V polovině roku 2000 nastoupil jako advokátní koncipient do advokátní kanceláře TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI, v níž od roku 2003 působí jako advokát. Klientům advokátní kanceláře

poskytuje právní služby převážně v oblasti vedení právních sporů. Specializuje se rovněž na úpadkové právo a vymáhání právních nároků, včetně související trestněprávní agendy. Je autorem řady právních stanovisek, které se staly podkladem pro stěžejní rozhodnutí statutárních orgánů významných státních i soukromých institucí.

JUDr. Jan Nekola hovoří vedle mateřské češtiny plyně anglicky. Je jako advokát členem Advokátní komory České republiky. ■

Nástrahy překladu právnických textů

aneb kdo by měl překládat vaše právní texty?

BEDŘICH HADŽIU A MGR. LENKA MIKULCOVÁ

NA EXISTUJÍCÍM GLOBALIZOVANÉM TRHU PRÁVNÍCH SLUŽEB JE STÁLE VĚTŠÍ MNOŽSTVÍ PRÁVNÍKŮ Z NEJRŮZNĚJŠÍCH ZEMÍ KONFRONTOVÁNO S NUTNOSTÍ KONCIPOVÁNÍ PRÁVNÍCH TEXTŮ V CIZÍCH JAZYCÍCH. JE TO VÝZVA, KTEROU SE NEVYPLÁCÍ PODCEŇOVAT.

Dosáhnout suverénní znalosti cizího jazyka, která odpovídá nebo se alespoň blíží znalosti rodilého mluvčího, je samo o sobě nesnadným úkolem. Dosáhnout bezchybné a úplné znalosti právního jazyka v cizí řeči, který je vždy svébytnou mutací jazyka obecného se svou vlastní specifickou slovní zásobou, historií, závaznými formami, pravidly, frazeologií a uzancemi, pak představuje výzvu zcela osobitou a jedinečnou.

Je pravdou, že mnoho moderních právníků hovoří několika cizími jazyky; zároveň ovšem platí, že nemnoho z nich se může považovat za lingvisty v pravém smyslu slova. A ještě mnohem méně lingvistů je zároveň právníky. Kombinace těchto faktorů vytváří pro mnoho právníků tržní potřebu svěřovat své drahocenné a citlivé právní texty, tedy vlastní plody své odborné tvůrčí činnosti, do rukou specializovaných překladatelů. V tomto článku je budeme dále nazývat termínem „právní překladatel“, který sice zatím není obvyklým a v odborných kruzích používaným výrazem, ale vyhneme se tak poněkud těžkopádnému „překladateli právních, resp. právnických textů“. Jak lze rozpoznat dobrého právního překladatele? A co se může stát, když své právní texty svěříte k překladu ne tak dobrému právnímu překladateli? Jak se vyhnout nástrahám, jejichž oběťmi se stává mnoho z těch, kteří se pokouší o překlad právních textů tak, aby dával dobrý, jasný a přirozený smysl jeho adresátovi?

Zadavatelé právních překladů, což jsou v praxi především advokáti, mají sklon podceňovat úroveň odbornosti a hloub-

ku zkušeností, které je třeba získat, aby se z obecného překladatele stal skutečně právní překladatel, to znamená, aby ovládl celou šíři specifík právního jazyka, a to jak ve vztahu ke svému jazyku rodnému, tak ve vztahu k cizímu jazyku, do kterého a ze kterého překládá. Právo každé země má svoji vlastní a jedinečnou slovní zásobu a frazeologii, která je v každé zemi svébytná a odlišná, stejně jako právo samo, a tyto svébytné odlišnosti vystupují do popředí ještě více v případech zemí s principiálně odlišnou právní tradicí, jakou jsou například země s tradicí zvykového a precedenčního práva a země s tradicí římského (také kontinentálního) práva.

Právníci sami potřebují několik let specializované výuky a praxe, aby byli schopni aplikovat jazyk práva přesně a správně. Lze stejnou úroveň přesnosti a korektní aplikace konceptů práva očekávat od obecného překladatele, který tvrdí, že je bez problémů schopen přeložit odborný článek o roztroušené skleróze a den nato komplikovanou smlouvu o podnájmu nebytových prostor? Zkušenost ukazuje, že takový případ je v praxi spíše výjimečný.

Jakým způsobem lze tedy rozpoznat dobrého právního překladatele? Je soudní tlumočník (resp. překladatel) zárukou profesionálních služeb vysoké kvality? Upřímně, a aniž bychom se tím chtěli jakkoli dotknout mnoha pečlivých a kvalifikovaných soudních tlumočnicků a překladatelů, kteří na trhu působí, takzvané „kulaté (soudní) razítko“ samo o sobě nepředstavuje v tomto smyslu žádnou záruku. Zákonné požadavky k zápisu soudního tlumočnicka (resp. překladatele) do rejstříku příslušného soudu nezahrnují žádné, ani základní školení v oblasti českého práva, jakkoli jsou právě takové znalosti nepostradatelné. Kritéria kompetentnosti a kvalit právního překladatele jsou ve skutečnosti poměrně konkrétní a lze je shrnout do tří hlavních skupin: *za prvé* se vybraný překladatel musí specializovat na překlady právních textů; zkušenost roste s praxí a překladatel by se měl zaměřovat výhradně na překlady právních textů a věnovat práci s jazykem práva veškerý svůj čas. *Za druhé*, základní znalost hlavních principů a konceptů práva je zásadní. Jistě netvrdíme, že právní překladatel, který nedo-

sáhl formálního právního vzdělání, „za nic nestojí“ (jakkoli by takové vzdělání bylo žádoucí! – skutečností však zůstává, že v praxi je druh „právník-lingvista“ poměrně vzácným). Nicméně základní obeznámenost s právními koncepty tak, jak jsou aplikovány národními právními řády, mezinárodními smlouvami a úmluvami a evropským právem, a jak se odrážejí v obecných právních principech, je pro překladatele, který to s právním překladem myslí vážně, *naprostou nutností*. Právní překladatel musí být schopen porozumět plnému právnímu významu a aplikaci právnických termínů v textu, o jehož překlad se pokouší, aby byl schopen zvolit jejich co nejpřesnější a nejvhodnější ekvivalenty v cílovém jazyce, do něhož překládá; nebo musí být přinejmenším schopen dohledat správný význam a aplikaci těchto termínů – což nás často vede zpět k výše citovaným zdrojům práva, případně právníké literatuře a judikatuře. Obeznámenost s patřičnými zdroji práva a přístup k nim jsou pro právního překladatele, jak dále uvidíme, nezbytností. *Třetím předpokladem* dosažení právního překladu přijatelné kvality jsou samozřejmě rozsáhlé praktické zku-

šenosti a dlouhodobě přesvědčivé výsledky práce právního překladatele. Je třeba zdůraznit, že překladatelství je samo o sobě náročnou tvůrčí činností (nikoli činností mechanickou, jak se někteří mylně domnívají, což dosvědčuje i fakt, že překladatel získává ke svému dílu, tedy k překladu, autorská práva, jsou-li splněny též ostatní zákonem stanovené náležitosti). V praxi se již nesčetněkrát prokázalo, že osoba s vynikající znalostí cizího jazyka se v žádném případě automaticky nestává vynikajícím překladatelem tohoto jazyka. To je velmi rozšířená falešná představa a zčásti také důvod, proč se někteří právníci s dobrou znalostí cizího jazyka domnívají, že jsou sami nejlepšími možnými překladateli svých vlastních právních textů. To však ne vždy platí a toto mylné přesvědčení může v praxi vést k nežádoucím následkům, kterým bylo možné se vyhnout.

Možná se domníváte, že vše, co bylo dosud řečeno, je neopodstatněným přeháněním. *Praxe svědčí o opaku*. Nelze dostatečně zdůraznit komplikovanost a svébytnost právníkého jazyka, zvláště pak archaického světa smluvního práva.

Právní překladatel
musí být schopen
porozumět plnému
právnímu významu
a aplikaci právnických
termínů v textu

Podívejme se na některé příklady práce s angličtinou jako jazykem, do kterého se z češtiny překládá nejčastěji. Opravdu se domníváte, že žádný překladatel nezamění okamžik platnosti smlouvy za okamžik účinnosti? Ale ano a nebude takových překladatelů málo. (Nebude málo ani právníků, kteří se dopustí stejného omylu. Ale nepochybně nemáte zájem o špatného právníka a stejně tak nemáte zájem na tom, aby špatný překladatel zničil práci vašeho dobrého právníka.) Nebo jiný příklad. Jste přesvědčeni o tom, že nikdo, kdo má alespoň základní znalost jazyka, nepřeloží vaši oblíbenou frázi „tím není dotčeno“ takovým způsobem, aby její překlad odpovídal spíše formulaci „bez ohledu na“? Buďte si jisti, že nemálo překladatelů by váhalo i nad správným hláskováním obou frází v anglickém jazyce, natož aby na první pohled poznali, jaký je přesný význam obou těchto sousloví.

Nešťastný sklon k podceňování specializované a náročné povahy právního překladu dokazuje *v první řadě* už sám fakt, že mnoho lidí si ani není vědomo, že taková specializovaná odbornost existuje (když s nimi začnete o právním překladu debatovat, zjistíte, že jsou často poněkud zmateni a nemají příliš jasnou představu o tom, co to „právní překlad“ je), a to navzdory tomu, že ve většině vyspělých zemí lze obor „právní překlad“ studovat jako samostatnou disciplínu; *dále* je tato tendence zřetelná z toho, kolik právníků tráví nadměrné množství svého pracovního času kontrolou a korekcemi překladu právních dokumentů přeložených obecným překladatelem, tedy času, který by měli přednostně věnovat své vlastní profesi a který tak představuje dodatečný náklad k ceně zaplacené za překlad vyhotovený obecným překladatelem; a, *konečně*, toto podcenění

dokazuje také fakt, že i v celé řadě specializovaných právnických slovníků lze nalézt příklady chatrných cizojazyčných ekvivalentů právnických termínů, což vede k reprodukci a konzervaci špatného překladu v obrovském měřítku (jako anglický výraz ‘letter of intent’, instrument, pro který mnoho slovníků nabízí české právníkové ekvivalenty podstatně odlišného právního obsahu a účinku, nebo překerní výraz českého práva ‘disponovat s’, pro který nelze v prakticky žádném slovníku nalézt korektní a kompletní ekvivalent anglický, a konečně třeba oblíbené české „příčemž“, které vidíme tak často nesprávně přeložené jako „whereas“, abychom uvedli alespoň tři příklady, kterými tento výčet však rozhodně nekončí).

Co říci závěrem? Při volbě překladatele vašich právních textů je dobré mít na paměti – a může vám to ušetřit mnoho těžkostí a zklamání –, že na trhu *jsou* fyzické a právníkové osoby, které se specializují na překlady právních textů. Stejně tak jako při specifických a nezvyklých zdravotních obtížích vyhledáte spíše specialistu než všeobecného praktického lékaře, je moudré zvolit podobný přístup i při rozhodování o tom, komu svěříte své citlivé právní texty. Bezpochyby je vaším dlouhodobým cílem dodávat svým klientům služby vynikající úrovně a udržovat si v jejich očích vysokou reputaci. Volba správného překladatele vašich právních textů může tomuto úsilí podstatným způsobem napomoci. ■

BEDŘICH HADŽIU JE ZAKLADATELEM SPOLEČNOSTI JURISTRANS.
MGR. LENKA MIKULCOVÁ JE ADVOKÁTKA A SOUDNÍ TLUMOČNICE
ANGLICKÉHO JAZYKA SE SÍDLEM V PRAZE.

právní překlady

JURISTRANS

specialista na právní překlady

vzdělávání

JURISTRANS je ceněným odborníkem na překlad právních textů

JURISTRANS poskytuje dodatečné odborné jazykové vzdělání pro právníky

JURISTRANS poskytuje své odborné služby předním advokátním kancelářím a právním oddělením korporací

Svěřte nám své citlivé překlady

www.juristrans.cz

email: info@juristrans.cz telefon: 220 972 011 mobil: 777 286 320

Knižní novinky (domácí)

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Společenství vlastníků jednotek z pohledu právního, daňového, účetního a katastru nemovitostí

Josef Holejšovský, Marta Neplechová, Květa Olivová

Brož., 480 s., 490,- Kč

ISBN 978-80-7380-091-8

2008

Publikace komplexně pojednává o otázkách vztahujících se ke společenství vlastníků jednotek i jednotkám jako takovým. Řeší vymezení jednotek v domě a jejich převody, vznik a zrušení vlastnictví k jednotkám, zástavní právo k jednotce, jednotku ve výstavbě, změny ve vnitřním uspořádání domu včetně možných stavebních úprav. Je tak celkově pojednáno rozdělení domu na jednotky, jejich existence a režim, i možnost zrušení rozdělení domu. Společenství jednotek, coby právnická osoba je v publikaci mapováno od svého vzniku až po zánik. Podrobně rozvedena je činnost společenství, právní úkony a jejich meze i možnosti soudního řešení sporných otázek mezi společenstvím a jeho členy. Dále práva a povinnosti členů společenství a stanovy společenství včetně jejich obligatorních a fakultativních náležitostí. Samostatné části knihy tvoří vnitřní struktura společenství, tedy orgány, jejich působnost, způsob rozhodování, vznik a zánik funkcí ve volených orgá-

nech. Obsáhle jsou pojednány otázky týkající se rejstříku společenství vlastníků jednotek, zápisů nově vzniklého společenství, zápisy změn i výmaz společenství. Publikace obsahuje části o společenství coby účetní jednotce, a o daňových povinnostech společenství, rovněž uvádí řešení v případě zániku družstva – vlastníka domu. Součástí publikace jsou vzory podání pro katastrální úřad, vnitřních dokumentů společenství včetně různých typů stanov, vzory podání a návrhů vůči soudu a vzory pro účetnictví. ■

Základní slova. Rozpravy o svobodě, společnosti, procesu, politice a právu

Aleš Pejchal, Irena Válová

Váz., 176 s., 229,- Kč

ISBN 978-80-7380-048-2

2008

...lze uvítat úsilí autorského páru o to, nahradit tragikomickou karikaturu práva v očích části neprávnické veřejnosti jeho seriózním obrazem vykresleným zkušeným advokátem Alešem Pejchalem. Má k tomu správné předpoklady. Je přece celoživotním údělem každého advokáta vysvětlovat svému klientovi, laikovi práva, jevy za jeho slovní oponou...

...Irena Válová svými glosami a dotazy partnerovi v diskusi pravidelně „nahrává na smeč“, jež Aleš Pejchal s přehledem umísťuje do pole již jen naslouchající a asi přesvědčené dotazovatelky. Jejich rozpravy o právu se tak podobají přednáškám o složitých otázkách, při nichž profesor tiší zvědavost svých studentů a má poslední slovo. Jak nevzpomenout při „smečování“ Aleše Pejchala na dialogy Pavla Tigrida s dívkou v jeho „Kapesním průvodci inteligentní ženy po vlastním osudu“!...

... „Základní slova“ jsou zajímavou četbou. Poskytují čtenáři prostor k vlastní úvaze, k pokračování debaty, kterou spolu vedli oba autoři. Přejme si, spolu s nimi, aby rozprava o právu, společnosti, procesu i politice pokračovala a aby, v reakci na ni, jednoho dne třeba vyšla jejich „duplika“ v knize „Základní slova II“.

PROF. JIŘÍ MALENOVSKÝ

... „Rozpravy“ Aleše Pejchala a Ireny Válové o vztazích práva a svobody a společnosti a politiky před ničím nezavírají oči, a přece – či právě proto – působí především jako povzbuzení. Rozmlouvají zde dva experti, jejichž povolání je dána jak teoretickým vybavením, tak praktickými zkušenostmi a je nejen odborná, ale i mravní: v době, kdy morálka je vydávána za pouhý virtuální pojem, prodírají se k pravdě a právu bez kalkulu, s rizikem, že se jim vyhraněné stanovisko nemusí vyplatit a že si případně vyslouží nepřízeň mocných, nadřazují principiální postup osobnímu zájmu či prospěchu, patří mezi ty, kteří slovy i skutky jsou s to prokázat statečnost a občanskou kvalitu...

... „Rozpravy“ se vyznačují myšlenkovou souřadností, úvahy se vzájemně inspirují, jsou předestřeny suverénně a pádně, s důvtipem i závažností. A vynikají přesahem: aktuálnost je podložena znalostí staleté historie právního myšlení, staví na obecných dějinách, na filosofii a sociologii – netrpí „fachidiocí“, parametry práva neomezují stavovskými či stranickými, usilují o státnické souřadnice. Přinášejí jistě řadu impulzů znalcům – laického čtenáře zaujmou přístupným uvedením do právních souvislostí naší existence. „Rozpravy“ by zasloužily nejen knižní podobu ...

DR. ZDENĚK MAHLER

Evropská unie: trendy, příležitosti, rizika

Lubor Lacina, Antonín Rusek a kolektiv

Brož., 264 s., 260,- Kč

ISBN 978-80-7380-077-2

2007

V roce 2008 si evropské země připomenou 50 let od zahájení procesu evropské ekonomické a politické integrace. Konflikt mezi politickou vůlí k integraci a ekonomickou realitou však často vede k problémům a napětím uvnitř Evropské unie samotné. To je pak zvyrazněno negativními dopady pokračující globalizace světové ekonomiky a evropskou demografickou dynamikou jak na

jednotlivé evropské země (členy EU), tak na EU jako takovou a zejména na skupinu zemí uvnitř EU, které přijaly společnou evropskou měnu.

Zmíněné problémy a napětí se následně odráží ve vzniku nové reality a problémů, které vyžadují jak analýzu, tak návrh řešení. O obě věci se pokouší předkládaná publikace.

Jednotlivé kapitoly knihy analyzují vybrané aspekty výše uvedených problémů a oblastí, které se k procesu evropské ekonomické a politické integrace vztahují. Kompozice knihy se liší od podobných publikací v této oblasti tím, že se nesoustředí na detailní analýzu jednoho subjektu, ale pokrývá široké spektrum problémů, které dnes stojí před EU a jednotlivými členskými zeměmi. Důraz je však kladen na dynamiku měnové unie a její dopad na hospodářský růst, což je dle mínění editorů publikace současný klíčový problém evropské ekonomické integrace. ■

Občanské fórum

Jan Bureš

Brož., 304 s., 280,- Kč

ISBN 978-80-7380-087-1

2007

Příběh občanského fóra je příběhem zrodu moderní české demokracie. Na jeho počátku byla studentská demonstrace na pražské Národní třídě a vznik OF jako hnutí sjednocujícího drtivou většinu nezávislých občanských iniciativ i jednotlivých občanů. Kniha o Občanském fóru přináší čtenářům ucelený výklad vývoje tohoto hnutí, a provází jej také neméně bouřlivým obdobím roku 1990, charakteristickým likvidací institucionálních mechanismů nedemokratického režimu, prvními svobodnými volbami, diskusemi o scénářích ekonomické reformy, ale i malichernými spory o nový název státu. ■

Exegesis. Výklad právních textů

Michal Skřejpek, David Falada, Jan Kuklík

Brož., 84 s., 90,- Kč

ISBN 978-80-7380-088-8

2008

Předkládané soubory textů umožňují nahlédnout do bohatství římskoprávního dědictví. Rozděleny jsou do několika okruhů týkajících se jak otázek obecných (Interpretace, Prameny práva), tak i speciálních problémů (např. Ženy a manželství, Herci a kolóni, Přístavy). V jejich rámci jsou čtenáři nabídnuty k prostudování nejen právní normy, ale také ukázky z literárních děl obsahující informace právní povahy, které se vztahují k jednotlivým tématům. Každá ukázka je otištěna jak v originále, tak i v českém překladu. Předchází návod, jak takovéto texty vysvětlovat – interpretovat. Dodatek publikace tvoří texty pomáhající správně vykládat recentní právo a výbor z právních norem týkajících se odnětí vlastnictví (expropriace); v českém právu v letech 1918 až 1945. ■

Commonwealth. Politické systémy

Marek Ženíšek, David Šanc a kolektiv

Brož., 280 s., 280,- Kč

ISBN 978-80-7380-078-9

2007

Publikace je ojedinělou učebnicí, která se zabývá politickými systémy deseti vybraných zemí. Jedná se o Kanadu, Austrálii,

Nový Zéland, Jižní Afriku, Indii, Pákistán, Malajsii, Kypr, Nigérii a Singapur. Kniha si nenárokují být průlomovou vědeckou publikací, ale raději pomůckou při studiu politických systémů vybraných zemí Commonwealthu, která může být navíc použita i jako zajímavý zdroj informací pro laickou veřejnost. Jedná se o první ucelenou publikaci zabývající se daným tématem v České republice. Kniha nabízí přehled politických systémů zpracovaný kolektivem autorů, kteří patří k renomovaným autorům politologických textů u nás. ■

Moc, peníze a právo

Jan Sokol

Brož., 296 s., 292,- Kč

978-80-7380-066-6

2007

Moderní společnosti fungují jinak, než jak jsme byli až do roku 1989 zvyklí. Přitom předpokládají, že každý občan tomuto fun-

gování rozumí a že se v něm nějak vyzná. Kde se bere moc a jak souvisí se svobodou? Jak vnikly peníze, jak fungují a proč vůbec platí? Kdy funguje a kdy nefunguje trh? K čemu je úrok, co dělají banky a co jsou to daně? Proč se peníze a politická moc navzájem přitahují a kde vzniká korupce? Co je spravedlnost a k čemu má sloužit právo? Z čeho vzniklo a proč je dnes tak složité? Jak je to s právem a morálkou? Odkud se berou lidská práva? To je jen několik z mnoha otázek, na něž se knížka snaží dát srozumitelnou, a přitom odborně fundovanou odpověď. ■

Nový správní řád v praxi krajských úřadů

Stanislav Kadečka, David Marek (eds)

Brož., 216 s., 188,- Kč

ISBN 978-80-7380-072-7

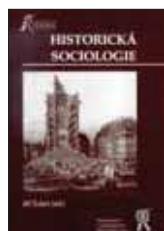
2007

Publikace je výstupem z (I.) zimní konference/workshopu, „Nový správní řád v praxi krajských úřadů“, kterou v únoru 2007 zorganizoval ve svých prostorách Krajský úřad kraje Vysočina ve spolupráci s Právnickou fakultou Masarykovy univerzity. Akce, která se setkala s velmi pozitivním hodnocením ze strany zúčastněných, byla určena především (ale nejen) úředníkům krajských úřadů z celé České republiky, kteří při plnění svých úkolů pracují s „novým“ správním řádem.

Během prvního dne konference měli účastníci možnost vyslechnout celou řadu zajímavých přednášek a příspěvků,

jejichž předmětem byly v širším pojetí zejména problémy, s nimiž se potýkají krajské úřady při každodenní aplikaci správního řádu. Cílem referátů, jakož i následné diskuze, nemělo a ani nemohlo být hledání jasných a závazných odpovědí či řešení daných problémů, šlo spíše o společné zamýšlení se nad danými problémy a vzájemné obohacování se o zkušenosti a názory.

Publikace je určena zejména, ale nikoli výhradně úředníkům krajských úřadů jako užitečná pomůcka při praktické realizaci správního kodexu. ■

Historická sociologie

Jiří Šubrt (ed.)

Brož., 552 s., 510,- Kč

ISBN 978-80-7380-061-1

2007

I když je soubor textů obsažený v této publikaci primárně určen jako učební pomůcka studentům historie a sociologie, lze před-

pokládat, že své čtenáře nalezne i mezi ostatními zájemci o oba uvedené obory. Historická sociologie je „hraniční“ disciplínou, která dnes prožívá v sociálních vědách svoji renesanci. Z jejího tematicky velmi bohatého obsahu byla pro účely této kolektivní práce zvolena jako klíčová problematika koncepcí usilujících odhalit, charakterizovat a vysvětlit povahu a směr dlouhodobých sociálních procesů. Jednotlivé kapitoly seznamují s pojetím dějinného vývoje u zakladatelů sociologie (Comte, Spencer, Marx, Durkheim, Weber) a jejich pokračovatelů (Mumford, Mannheim, Halbwachs, Sorokin, Bataille). Jsou zde představeny přístupy autorů, kteří významně ovlivňovali sociální myšlení druhé poloviny dvacátého století (Adorno, Popper, Aron, Parsons, Dahrendorf, Arendtová, Habermas, Foucault, Luhmann, Bourdieu) a významně se zasloužili o konstituování historické sociologie jako oboru (Moore, Elias, Gellner, Eisenstadt). V určitém vzorku jsou zastoupeni a představeni také autoři současní, aktuální (Krejčí, Árnason, Huntington, Lipovetsky). V kontextu české sociologie představuje tato publikace zatím první souhrnnou práci věnovanou dané vědní oblasti. ■

Právo Evropské unie, 2. upravené vydání

Veronika Outlášková a kolektiv

Brož., 392 s., 437,- Kč

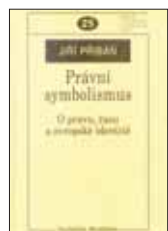
ISBN 978-80-7380-084-0

2007

Publikace je především učebnicí práva Evropského společenství určenou studentům právnických fakult, ale také studentům jiných neprávnických oborů. Zajímavé informace v ní nicméně nalezne i širší odborná a laická veřejnost. Je zaměřena zejména na získání základních vědomostí o komunitárním pilíři Evropské unie, klade přitom důraz na svobody vnitřního trhu Evropské unie, tedy volný pohyb zboží, osob a služeb, přehledně zpracovává

také problematiku hospodářské soutěže. Pozornost je věnována i ochraně lidských práv a různým druhům řízení před soudy EU.

Důležitým doplňkem k této publikaci je přehled rozhodnutí Soudního dvora ES vydaný v publikaci pod názvem Judikatura Evropského soudního dvora. Sadu učebních pomůcek doplňuje rovněž Praktikum práva Evropské unie. ■

Právní symbolismus. O právu, času a evropské identitě

Jiří Přibáň

Váz., 274 s., 145,- Kč

ISBN 978-80-7007-266-0

2007

Kniha pojednává o vztahu práva, politiky a morálky z hlediska teorie sociálních systémů. Zaměřuje se zejména na zásadní problémy politické identity v kontextu ústavního a evropského práva. Jedním z ústředních témat knihy jsou také procesy tzv. „vyrovnávání se s minulostí“ a jejich vliv na formování kolektivní identity politického společenství. ■

Tabulky daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za rok 2008

Kolektiv autorů

Brož., 96 s., 109,- Kč

ISBN 978-80-7263-424-8

2007

Praktická pomůcka obsahuje vybrané ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění po reformě veřejných financí, vztahující se k základu daně, daňové sazbě, ročním nezdanitelným částkám, slevám na dani a k daňovému zvýhodnění na dítě; dále obsahuje tabulky pro výpočet měsíčních daňových záloh, tabulky pro výpočet srážkové daně, pro výpočet srážkové daně a stanovení hrubé odměny u DPP z čistého příjmu (tzv. „brutace“), tabulky pro výpočet celoroční daňové povinnosti (roční tabulky) a pomocné měsíční tabulky zohledňující nejčastější typy slev. ■

Jak vyplnit daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2007

Pavel Prudký, Milan Lošťák

Brož., 320 s., 289,- Kč

ISBN 978-80-7263-425-5

2007

Změny zákona o daních z příjmů pro rok 2007 se projeví v drobných změnách tiskopisu daňového přiznání, který bude vydán již jako vzor č. 14. Jeho základní koncepce zůstala stejná, tj. základní tiskopis a jednotlivé přílohy podle konkrétní situace. Publikace obsahuje všechny nové informace, včetně komentáře, i způsob vyplnění tiskopisu na typických souvisejících příkladech u různých kombinací příjmů v závislosti na ostatních poměrech poplatníka tak, aby čtenář mohl optimalizovat svoji daňovou povinnost a na základě toho správně vyplnit tiskopis daňového přiznání. Obsahem publikace je rovněž problematika společného zdanění manželů, které lze uplatnit naposledy za rok 2007, zdanění příjmů ze zahraničí, včetně možnosti odděleného zdanění některých zahraničních příjmů, a jejich aplikace v tiskopisu daňového přiznání. Čtenáři se mohou detailně seznámit s podmínkami pro uplatnění nového ročního odpočtu ze základu daně částek úhrad za zkoušky ověřující výsledky dalšího vzdělávání. Příklady navazují na komentovaná příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů a jsou doplněny i aktuálním přehledem smluv o zamezení dvojího zdanění a praktickými tipy a radami pro sestavení a podání daňového přiznání. ■

su na typických souvisejících příkladech u různých kombinací příjmů v závislosti na ostatních poměrech poplatníka tak, aby čtenář mohl optimalizovat svoji daňovou povinnost a na základě toho správně vyplnit tiskopis daňového přiznání. Obsahem publikace je rovněž problematika společného zdanění manželů, které lze uplatnit naposledy za rok 2007, zdanění příjmů ze zahraničí, včetně možnosti odděleného zdanění některých zahraničních příjmů, a jejich aplikace v tiskopisu daňového přiznání. Čtenáři se mohou detailně seznámit s podmínkami pro uplatnění nového ročního odpočtu ze základu daně částek úhrad za zkoušky ověřující výsledky dalšího vzdělávání. Příklady navazují na komentovaná příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů a jsou doplněny i aktuálním přehledem smluv o zamezení dvojího zdanění a praktickými tipy a radami pro sestavení a podání daňového přiznání. ■

Zákoník práce k 1. 1. 2008 (včetně vybraných částí důvodových zpráv)

Jaroslav Jakubka

Brož., 184 s., 89,- Kč

ISBN 978-80-72-63-428-6

2008

Sešitové vydání včetně stručného shrnutí a komentáře. Přehledná a praktická příručka pro všechny uživatele a zájemce o nekommentovaný zákoník práce podle stavu aktuálního platného znění. Publikace obsahuje obecný úvod do problematiky, ve kterém autor rozepisuje celkovou koncepci a obsah pracovněprávní legislativy, a u jednotlivých částí zákona výňatky z důvodové zprávy a z dalších odůvodnění přijatých pozměňovacích návrhů zákonodárců. Ve stručných poznámkách k jednotlivým částem zákona jsou pak uvedeny možné problémy, se kterými se může čtenář při aplikaci textu zákona v praxi setkat. ■

Daně 2008 a předpisy související s přehledy změn

Brož., 960 s., 399,- Kč

ISBN 978-80-7263-430-9

2008

Publikace obsahuje úplná znění všech daňových zákonů platná k 1. 1. 2008, přehledy změn a je doplněna o úplná znění tzv. ekologických daní. Publikace zpracovává všechny legislativní změny – především změny, které do daňových zákonů přináší tzv. daňová reforma přijatá v rámci zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů a novely insolvenčního zákona. Kromě vlastních daňových zákonů jsou v publikaci také zařazeny související předpisy, tj. vyhlášky a nařízení vlády, metodické pokyny, informace a sdělení Ministerstva financí. ■

Abeceda mzdové účetní 2008, 18. vydání

Kolektiv autorů

Kroužková vazba., 536 s., 479,- Kč

ISBN 978-80-7263-438-5

Tento bestseller je určen pro pracovníky, kteří se zabývají především mzdovou a personální agendou. Publikace je zaměřena na pracovněprávní problematiku, zpracování mezd, průměrný výdělek, srážky ze mzdy, povinnosti zaměstnavatelů k úřadu práce a jejich vzájemné vztahy, daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, zdravotní pojištění, pojistné na sociální zabezpečení, dávky nemocenského pojištění, důchodové pojištění, vyplňování ELDP, náhrady škody a bezdůvodné obohacení, odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání a problematiku inspekce práce. Text je doplněn četnými odkazy na právní předpisy a provází jej řada konkrétních příkladů. Publikace obsahuje všechny změny platné k 1. 1. 2008. Ve všech kapitolách je reagováno na zákon o stabilizaci veřejných rozpočtů a případně také na technickou novelu zákoníku práce. V tomto vydání jsou zohledněny náměty čtenářů, které nám zaslali prostřednictvím ankety – zařazeno více příkladů a také „termínovník“ povinností pro mzdové účetní. ■

Základy amerického obchodního práva

Martin Boháček

Váz., 352 s., 480,- Kč

ISBN 978-80-7201-685-3

2007

Monografie přehledně vykládá základy amerického obchodního práva – úpravu obchodních společností, civilních mimosmluvních deliktů a smluv. Je zpracována komparativní právní metodou; pro potřeby českého čtenáře srovnává americké právo s právem českým, popř. s právem anglickým (v rámci společného anglo-amerického typu právní kultury). Nepřináší jen poznatky ryze „právně technické“, ale ukazuje (zejména v úvodní kapitole) i na širší hodnotové prostředí, bez něhož by americké právo nemohlo mít tak silný regulativní význam.

V jednotlivých kapitolách se kniha zaměřuje na úpravu různých typů podnikatelských útvarů v americkém právu, ať již mají či nemají právní subjektivitu (na fyzické osoby, partnership, limited partnership, dále na limited liability company – americkou společnost s ručením omezeným a podrobněji především na corporation – americkou akciovou společnost; stručně na zvláštní typy, jako je joint stock company, business trust aj.), dále na obchodní smlouvy (business contracts) a na obchodní mimosmluvní civilní delikty (business torts), a to podle komplexně zpracovaného precedenčního práva v tzv. Restatements i podle harmonizovaného vzorového Jednotného obchodního zákoníku (Uniform Commercial Code) se zdůrazněním odlišností v některých státech. Z jed-

notlivých typů smluv je publikace zaměřena na smlouvu kupní. V knize jsou vybrány i významnější precedenty se stručným popisem případu. ■

Španělsko-český právní a ekonomický slovník

Jiří Brynda

Váz., 704 s., 798,- Kč

ISBN 978-80-7201-669-3

2007

Tento dosud nejrozsáhlejší španělsko-český slovník z oblasti práva a ekonomie na našem trhu obsahuje na 50 000 výrazů a slovních spojení a 115 000 jejich českých ekvivalentů. Španělština je úředním jazykem ve 21 zemích světa, proto se autor musel vypořádat s rozdíly v právních systémech i lexikální různorodostí, takže slovník obsahuje významy evropské i americké španělštiny.

Náplní slovníku je terminologie občanského, obchodního, pracovního, trestního, správního, finančního i mezinárodního práva včetně práva Evropské unie, a dále pojmy z vnitřního a mezinárodního obchodu, bankovníctví, pojišťovnictví, účetnictví, dopravy, marketingu a reklamy. Nedílnou součástí díla je všeobecná slovní zásoba a ustálené výrazy používané v současné politice a žurnalistice.

Slovník je určen pro překladatele a tlumočníky, právníky, úředníky veřejné správy, manažery, obchodníky, ekonomy, studenty a učitele, ale i pro širokou veřejnost, která přichází do styku s odbornou španělštinou. ■

Ochrana spotřebitele v praxi se vzory a příklady

Blanka Tomančáková

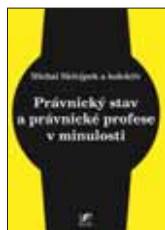
Brož., 224 s., 312,- Kč

ISBN 978-80-7201-695-2

2008

Přehledně sestavená a srozumitelně napsaná praktická příručka se zaměřuje na aktuální problémy, které se vyskytují v souvislosti se smlouvami, v nichž na jedné straně vystupuje spotřebitel a na straně druhé osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. Autorka se postupně zabývá prodejem zboží v obchodě (se zaměřením na uplatnění práva z odpovědnosti za vady, prodejem zboží přes internet, nároky vyplývajícími spotřebiteli z vad zboží, reklamačními lhůtami, odstoupením od smlouvy, smluvními pokutami ad.), smlouvou o dílo, cestovní smlouvou ad. Popisuje přitom typické, nejčastěji se vyskytující situace, a představuje způsoby řešení problémů, na které spotřebitel při uplatňování svých práv může narazit, včetně možnosti obrátit se s podnětem na Českou obchodní inspekci.

Publikace je určena nejen právníkům, ale zejména široké veřejnosti – spotřebitelům, kterým umožňuje se rychle zorientovat v právní problematice a najít správné argumenty v situaci, kdy dojde ke sporu s druhou stranou – nejčastěji prodávajícím. ■

Právníkový stav a právníkové profese v minulosti

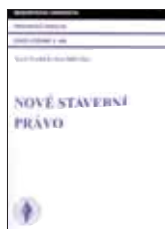
Michal Skřejpek a kolektiv autorů

Váz., 208 s., 292,- Kč

ISBN 978-80-903609-9-0

2007

Tým špičkových odborníků z katedry dějin státu a práva Právnické fakulty UK v Praze (M. Skřejpek, J. Kuklík, V. Kindl, R. Seltenreich, J. Císař, P. Bělovský a P. Skřejpková) zpracoval publikaci „Právníkový stav a právníkové profese v minulosti“. Kniha je vysokoškolskou učebnicí, ale zároveň též velmi přitažlivým dílem pro každého čtenáře, který se zajímá o historii a chce se z tohoto pohledu seznámit s postupem právníkého vzdělávání, praxe a teorie, s osobnostmi, jež výrazným způsobem ovlivňovaly vývoj právníkého myšlení, i s událostmi, u nichž stojí milníky dějin české, evropské i světové právníké obce. Zabývá se v těchto souvislostech nejen právníkým stavem jako celkem, nýbrž také jednotlivými nejdůležitějšími právníkými profesemi – soudnictvím, advokacií, státním zastupitelstvím, notářstvím, formováním akademického právníkého sboru i osudy právníků působících na nejrozličnějších společenských, politických a ekonomických pozicích. ■

Nové stavební právo

Karel Marek, Petr Průcha

Brož., 264 s., 251,- Kč

ISBN 978-80-210-4419-7

2007

Publikace pojednává o aktuální úpravě stavebního práva v České republice, a to jak z pohledu veřejného stavebního práva (stavební zákon z r. 2006), tak z pohledu soukromého práva (obchodně právní úprava v aktuálně platném znění). ■

Zákon o vodovodech a kanalizacích, 3. vydání (č. 274/2001 Sb., v úplném znění k 1. 1. 2007 s rozšířeným komentářem; Vyhláška č. 428/2001 Sb., v úplném znění s rozšířeným komentářem)

Vladimír Chaloupka a kolektiv

Brož., 272 s., 387,- Kč

ISBN 978-80-86846-22-4

2007

Autorský kolektiv renomovaných odborníků z ministerstva zemědělství pod vedením Ing. Vladimíra Chaloupky připravil již třetí vydání této potřebné publikace. Obsahuje zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích (úplné znění) s rozšířeným komentářem. Připojena je i vyhláška MZe č. 428/2001 Sb., s komentářem. Tyto právní předpisy doplňuje opatření obecné povahy „Pravidla pro členění položek při výpočtu (kalkulaci) ceny pro vodné a ceny pro stočné včetně struktury jednotlivých položek“ vydané ministerstvem země-

dělství. Důvodem k vydání jsou poslední aktuální novely zákona. Knižka představuje zdroj kvalitních informací nejen pro odborníky, ale i nejširší veřejnost. ■

Závaznost rozhodnutí Ústavního soudu České republiky

Zdeňka Nocarová

Váz., 156,- Kč

ISBN 80-867-75-11-9

2006

Publikace se zabývá rozhodováním Ústavního soudu, výkonem rozhodnutí a jeho závazností. Nebyly vynechány ani účinky rozhodnutí a řešení otázky, zda jsou rozhodnutí Ústavního soudu pramenem práva, tj. zda existuje precedenční povaha nálezů Ústavního soudu ve věci kontroly norem a zejména ústavních stížností, či nikoli.

Publikace je určena studentům, advokátům, soudcům, státním zástupcům, jakož i vědeckým pracovníkům, kteří se zabývají ústavním soudnictvím jako takovým. ■

Přehled judikatury ve věcech ochrany osobnosti, 2. vydání

Jiří Doležilek

Brož., 216 s., 330,- Kč

978-80-7357-313-3

2008

Institut ochrany osobnosti upravuje v občanském zákoníku pouze několik ustanovení. Vysoká míra obecnosti těchto zákonných norem vyvolává při jejich aplikaci v právní praxi rozsáhlou judikaturu soudů, jejíž zevšeobecňující potenciál nejen přispívá ke sjednocování soudní praxe na úseku ochrany osobnosti, ale její právní úpravu fakticky dotváří.

Nejde pouze o judikaturu obecných soudů, které především jsou povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu právům, ale i o rozhodnutí Ústavního soudu, který jako orgán ochrany ústavnosti vstupuje na toto pole zejména v případě střetu ústavně chráněného práva na ochranu osobnosti s právem na šíření informací, které je rovněž pod ochranou Ústavního soudu. Opomenout nelze ani judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, jehož rozhodnutí týkající se mezí svobody projevu a postavení tisku v demokratické společnosti jsou při řešení tohoto střetu významným vodítkem.

Aktualizovaný přehled nejvýznamnějších rozhodnutí postihuje zejména obsah práva na ochranu osobnosti, podmínky pro jeho uplatnění, předpoklady ochrany, subjekty práv a povinností při ochraně osobnosti, právní prostředky, ochranu osobnosti při uplatňování lustračního zákona, při výkonu svobody projevu, právo na život a soukromí a právo na odpověď podle tiskového zákona. ■

Meritum. Vzory smluv pro podnikatele

Kolektiv autorů
Brož., 486 s., 675,- Kč
ISBN 978-80-7357-286-0
2008

Publikace přináší přehledné zpracování vzorů smluv a jejich variant, které jsou nejčas-

těji uzavírány při podnikatelské činnosti. Představuje určité vodítko, které můžete využít při sjednávání konkrétních smluvních ujednání v praxi. Každý vzor je doplněn praktickým komentářem tak, aby usnadnil jeho samostatnou aplikaci. Publikace kromě vzorů vybraných smluv obsahuje rovněž výklad týkající se nejen obecných ustanovení, která upravují smluvní právo, ale i jednotlivých smluvních typů. Poukázáno je přitom i na některé praktické situace při uzavírání smluv. Autoři vycházejí z právní úpravy v obchodním a v občanském zákoníku. Publikace vhodně doplňuje publikaci MERITUM Podnikání. ■

Výkon správy místních poplatků ve vzorech rozhodnutí

Zdenka Jirásková, Alena Šneberková
Váz., 120 s., 184,- Kč
ISBN 978-80-7273-147-3
2008

Tato publikace reaguje na požadavky pracovníků obecních a krajských úřadů, kteří

provádějí z titulu svého funkčního zařazení výkon správy místních poplatků. Obsahuje vybrané druhy rozhodnutí a některých dalších úkonů správců poplatků a je návodem pro jejich písemné vyhotovení v praxi. Komentář, který jednotlivé tiskopisy doprovází, představuje metodický návod, bez jehož pochopení nelze aplikovat správu poplatku, tj. v konečné fázi aplikovat obecně závaznou vyhlášku obce.

Publikace je rozdělena na části, které odpovídají rozdělení zákona o správě daní a poplatků s tím, že pozornost je především věnována ustanovením, která jsou správci poplatku nejvíce využívána. ■

Nájem a správa nebytových prostor, 3. vydání

Helena Nováková
Váz., 160 s., 196,- Kč
ISBN 978-80-7273-148-0
2008

Publikace se i ve třetím doplněném a aktua-

lizovaném vydání věnuje výkladu právní úpravy nájmu nebytových prostor podle zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ve znění pozdějších předpisů.

Předmětem publikace je vznik nájmu, nájemní smlouva a její náležitosti, práva a povinnosti pronajímatele a nájemce, skončení a zánik nájmu, stanovení nájemného, ale také zabezpečení

správy a provozu nebytových prostor. Obsahuje vzory potřebné dokumentace a výklad k nejčastěji používaným tiskopisům.

V textu jsou zařazeny vzory používaných písemností a v přílohách jsou uvedeny potřebné právní předpisy či jejich vybrané části. Do třetího vydání jsou zařazena také vybraná ustanovení občanského zákoníku, na které se text publikace odvolává. ■

Zákon o daních z příjmů s komentářem

Pavel Klabík
Brož., 524 s., 458,- Kč
978-80-7317-065-3
2008

Úplné znění zákona s komentářem, prováděcími a souvisejícími předpisy s právní úpravou k 1.1.2008, tedy včetně zpracování zákona č. 326/2007, tzn. změn vyplývajících z přijetím nového zákoníku práce. Od posledního vydání počátkem roku 2006 je nově v této publikaci zpracováno celkem 19 novel, z nichž především zákon č. 545/2005 Sb. a zákon č. 261/2007 Sb. vnesly do nové publikace velké množství změn. ■

Profesionální asistentka. Účinná podpora managementu

Rosita Castrillo Ciglerová
Brož., 128 s., 159,- Kč
ISBN 978-80-247-2401-0
2008

Tak jako je profesionální asistentka pravou rukou svého šéfa nebo týmu, je tato knížka pravým pomocníkem asistentky. Čtivá a praktická příručka zkušené autorky a office manažerky je určena začínajícím i zkušenějším asistentkám. Jde o manuál, ve kterém najdete rady, jak jednotlivé úkoly nejlépe a nejrychleji zvládnout, jak vyřešit konkrétní problémy či spory. Dozvíte se, jak rozvíjet svou osobnost s cílem stát se úspěšnou asistentkou, jak pečovat o svůj vzhled, jak správně komunikovat a řešit stresové a konfliktní situace, jak využívat time management a informační management, jak si uspořádat sekretariát a jak úspěšně zvládat praktické činnosti typu firemní korespondence, telefonování, rezervace, zařizování propagačních předmětů apod. V knize dále najdete, co je dobré vědět, když je vaším šéfem cizinec či žena, jak můžete efektivně využít počítač a internet či jaké kariéry můžete jako asistentka dosáhnout. Pokud se chcete stát úspěšnou asistentkou, je pro vás tato kniha nepostradatelná. ■

Vedení lidí v kostce

Thomas Daigeler
Brož., 112 s., 159,- Kč
ISBN 978-80-247-2158-3
2008

Praktická, stručná, srozumitelná, čtivá příručka, která nesmí chybět na stole žádného

vedoucího pracovníka. Dozvíte se, jaké kompetence, dovednosti a schopnosti potřebujete mít jako dobrý manažer a jak vést své podřízené spolupracovníky a sám sebe k úspěchu. Zjistíte, jak hodnotit své podřízené, jak s nimi sjednávat jejich cíle, jak své lidi správně řídit a kontrolovat, jak jim delegovat práci. Poznáte různé praktické techniky vedení lidí, od základních technik vedení přes techniky vedení orientované na úkoly a techniky vedení orientované na lidi až po techniky vedení orientované na tým. Naučíte se jistěji rozhodovat, plánovat úkoly a projekty, dávat zpětnou vazbu, pravidelně hodnotit, správně motivovat, chválit a vést kritické rozhovory, vést porady, řešit konflikty, delegovat, účinně vést tým. Lidé jsou dnes klíčovým zdrojem úspěchu firmy a jejich manažerů, naučte se je účinně vést a řídit. ■

Účetní a daňové odpisy 2008

Petr Valouch

Brož., 144 s., 159,- Kč

ISBN 978-80-247-2558-1

2008

Praktická publikace se souhrnně zabývá problémy, které se týkají odpisování dlouhodobého majetku podnikatelských subjektů. Autor vymezuje pojem odpisování, vysvětluje odlišnost účetních a daňových odpisů, výklad je v souladu s aktuální právní úpravou k 1. 1. 2008. Na konkrétních příkladech jsou provedeny výpočty a účtování účetních odpisů a výpočty, evidence a daňové dopady odpisů daňových, včetně vymezení toho, který majetek odpisovat nelze. Komplexně poradí při řešení problémů týkajících se odpisů jako daňových nákladů – vlivu odpisů na daňový základ, přerušování a pokračování v odpisování apod. Její předností jsou tabulky, vzorce a příklady, které usnadní práci a výpočty. Praktickým zaměřením je žádanou pomůckou pro podnikatele, účetní, daňové a finanční poradce i pro účetní a poradenské firmy. ■

Techniky vedení rozhovoru

Christine Scharlau

Brož., 208 s., 229,- Kč

ISBN 978-80-247-2234-4

2008

Každý vede denně velké množství rozhovorů – znalost komunikačních technik a jejich účinné využívání vám pomůže tuto důležitou a náročnou činnost zvládnout a dosáhnout svých cílů. Dozvíte se nejen jak rozvinout své komunikační schopnosti či jak se vypořádat s nejčastějšími obtížemi v rozhovoru, ale také jak zvýšit svou sebedůvěru a vystupovat s jistotou, jak účinně naslouchat, jak se svým týmem efektivně projednávat úkoly a cíle, jak naslouchat kritice, jak sdělovat nepříjemné zprávy, jak vyjednávat v rozhovoru týkajícím se vaší kariéry, jak mluvit se zákazníky o penězích a mnoho dalšího. Poznáte důležitost přípravy na rozhovor, zjistíte, že konflikty jsou normální, a pochopíte, že umět úspěšně komunikovat a vést rozhovory se dá naučit a že se to vyplatí. ■

Česká zahraniční politika: aktéři, struktura, proces

Michal Kořan, Martin Hrabálek (eds)

Brož., 151 s., 150,- Kč

ISBN 978-80-210-4459-3

2007

Publikace poskytuje v rámci možností ucelený obrázek, ilustrující jak strukturu zahraničněpolitického procesu, v němž se aktéři pohybují (a jež spoluvytvářejí), tak zahraničněpolitický proces, který aktéři svým jednáním naplňují. Sborník má ambici sloužit jako počátek hlubšího dialogu o analýze zahraniční politiky České republiky, byl však rovněž vytvářen s ohledem na užití jako didaktického materiálu pro studenty mezinárodních vztahů a politologie. V neposlední řadě by publikace měla sloužit jako základní přehled pro širší veřejnost se zájmem o proces tvorby zahraniční politiky. ■

ÚZ č. 639 Obchodní zákoník a související předpisy

Podle stavu k 1. 1. 2008

Brož., 272 s., 89,- Kč

ISBN 978-80-7208-652-8

2008

Obchodní zákoník je od ledna 2008 dotčen zejména rozsáhlou novelou reagující na změny v insolvenčním právu; další změny se týkají obchodních listin, podnikání zahraničních osob, obchodního rejstříku, akciových společností a finančního zajištění. V publikaci je 11 dalších předpisů, např. zákon o evropském hospodářském zájmovém sdružení, vyhláška o odměně a náhradě hotových výdajů likvidátora a člena orgánu společnosti jmenovaného soudem, nařízení vlády o přepravním řádu pro veřejnou drážní nákladní dopravu, nařízení vlády o Obchodním věstníku, zákon o státním podniku, zákon o Evropské společnosti a zákon o evropské družstevní společnosti. ■

ÚZ č. 637 Občanský zákoník a související předpisy

Podle stavu k 1. 1. 2008

Brož., 288 s., 85,- Kč

ISBN 978-80-7208-650-4

2008

Publikace obsahuje úplné znění občanského zákoníku po novele provedené v souvislosti se změnami insolvenčního zákona. Novelami je dotčeno dalších 7 zákonů: zákon o vlastnictví bytů, o veřejných dražbách, o nadacích, o církvích, o službách informační společnosti, o obecně společných společnostech, o ochraně osobních údajů. Najdete zde také např. stanovy společenství vlastníků, zákony o nájmu a podnájmu nebytových prostor, o spotřebitelském úvěru, o některých službách informační společnosti, o odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobků. Celkem 27 předpisů. ■

ÚZ č. 638 Insolvence 2008, Ochrana hospodářské soutěže, Veřejná podpora

Podle stavu k 1. 1. 2008

Brož., 176 s., 64,- Kč

2008

Publikace obsahuje insolvenční zákon a zákon o insolvenčních správcích po významných novelách účinných od 1. ledna 2008. Do publikace jsou zařazeny 4 nové prováděcí vyhlášky, které pro účely insolvenčního procesu specifikují jednací řád, odměňování správců, jejich pojištění a zkoušky. Dále v ní najdete zákon o ochraně hospodářské soutěže, zákon o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a zákon o veřejné podpoře. ■

ÚZ č. 647 Účetnictví podnikatelů, Audit

Podle stavu k 14. 1. 2008

Brož., 160 s., 64,- Kč

ISBN 978-80-7208-660-3

2008

Publikace obsahuje kromě úplného znění zákona o účetnictví a zákona o auditorech po novelách účinných od ledna 2008 také novelizovanou prováděcí vyhlášku zákona o účetnictví č. 500/2002 Sb., která upravuje podmínky účetnictví podnikatelů. Dále je zde 23 účetních standardů pro podnikatele, z nichž většina doznala od 1. 1. 2008 změn. V publikaci dále najdete auditorský zkušební řád. ■

ÚZ č. 655 Trestní předpisy, Přestupky

Podle stavu k 28. 1. 2008

Brož., 432 s., 137,- Kč

ISBN 978-80-7208-666-5

2008

Aktuální publikace obsahuje úplná znění 30

předpisů rozdělených do sedmi kapitol: trestní předpisy, přestupky, výkon trestu odnětí svobody, výkon vazby, probační a mediační služba, peněžitá pomoc obětem trestné činnosti a rozhodnutí prezidenta republiky o amnestiích. Od posledního vydání byl změněn trestní zákon, trestní řád, Rejstřík trestů, zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o přestupcích a vyhláška týkající se peněžitě pomoci obětem trestné činnosti. ■

ÚZ č. 656 České účetní standardy

Podle stavu k 4. 2. 2008

Brož., 192 s., 67,- Kč

ISBN 978-80-7208-667-2

2008

Publikace obsahuje 58 účetních standardů (dále ČÚS) rozdělených do tří kapitol: kapitola I – ČÚS pro podnikatele, kapitola II – ČÚS pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, kapitola III – ČÚS pro územní samosprávné celky, příspěvkové organizace, státní fondy a organizační složky státu. Ke změnám, které jsou vyznačeny tučně, došlo u 19 standardů. ■

Sbírka souvztažností k účtům směrné účtové osnovy 2008

Jaroslav Jindrák

Brož., 312 s., 289,- Kč

ISBN 978-80-7263-427-9

2008

Tato publikace je určena pro účetní a jiné ekonomické pracovníky. Řízení a hodnocení vývoje hospodaření organizací se neobejde bez využívání účetních ekonomických informací. Vedení snahou napomoci snadnějšímu a kvalitnějšímu získávání těchto informací připravujeme opět po roce nové, upravené a doplněné vydání publikace pro rok 2008. ■

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Zahraniční knižní novinky

Cases and Materials on the English Legal System

Michael Zander
10 edition
Cambridge University Press
924 pages
ISBN: 978-0521675406
1.350 CZK

This title, a companion volume to The Law Making Process, is the definitive collection of cases and materials on the workings of the English legal system. Written by the foremost scholar in the field, it surveys how the law functions from the trial process (from pre-trial proceedings to the funding of trials), the role of the jury, and the legal profession. This edition takes account of all recent major legislative and judicial changes and updates the material on the established areas of the law. The book takes a 'law in context' approach, setting out those factors beyond the legal environment which impact on and inform the changes within it. The collection is required reading for all students seeking a thorough knowledge and in-depth understanding of how the English legal system operates. ■

Value Added Tax: A Comparative Approach

Alan Schenk, Oliver Oldman
Rev. Ed edition
Cambridge University Press
560 pages
ISBN: 978-0521616560
1.350 CZK

This book integrates legal, economic, and administrative materials about value added tax. Its principal purpose is to provide comprehensive teaching tools – laws, cases, analytical exercises, and questions drawn from the experience of countries and organizations from all areas of the world. It also serves as a resource for tax practitioners and government officials that must grapple with issues under their VAT or their prospective VAT. The comparative presentation of this volume offers an analysis of policy issues relating to tax structure and tax base as well as insights into how cases arising out of VAT disputes have been resolved. In the new edition, the authors have expanded the coverage to include new VAT related developments in Europe, Asia, Africa and Australia. A new chapter on financial services has been added as well as an analysis of significant new cases. ■

Cases & Materials on EU Law

Stephen Weatherill
8 Edition
Oxford University Press
650 pages
ISBN: 978-0199214013
1.350 CZK

Cases and Materials on EU Law is widely recognized as the most authoritative and successful book of its kind on the market. Written by one of the UK's leading European lawyers, it provides a complete and essential resource for all students of EU law. A comprehensive selection of important cases and legislation is supported by Weatherill's lively commentary and pertinent questions, which explain the materials and stimulate further discussion in an easy-to-read format. This popular text helps students to understand the development of the European Union and its policies, covering the major judgments delivered by the European Court over the past forty years, and considering the effects the latest proposals and regulations will have. Online Resource Centre For lecturers: Guidance on using the book when teaching For students: Updates Web links Interactive map Animated timeline. ■

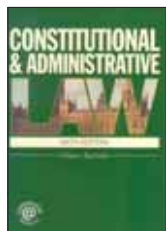

Company Law

Janet Dine
Palgrave
424 pages
ISBN: 978-0230018778
900 CZK

This is a complete guide to the legal framework in which companies operate.

'Company Law' follows the life of a company from start-up, financing, through director's duties and the issue of shares, to reconstruction and insolvency. ■

Constitutional and Administrative Law

Hilaire Barnett
6Rev Ed edition
Routledge Cavendish
800 pages
ISBN: 978-1845680336
1.600 CZK

Barnett's "Constitutional and Administrative Law" is now firmly established as one of the leading undergraduate textbooks on Public Law. This new edition is published at a time of continuing constitutional development and reform. Membership of the European Union has expanded from fifteen to twenty-five states. House of Lords reform is ongoing, and the office of Lord Chancellor has been reformed. The Constitutional Reform Act 2005 establishes a new Supreme Court and introduces a new system of judicial appointments. Other significant areas of reform discussed

include the police and police powers, asylum and immigration law and the law relating to state security. Written in a clear and understandable style, this comprehensive new edition provides a thorough exposition of the major features of the United Kingdom's constitution and recent developments. Consciously designed to meet the needs of students undertaking a constitutional and administrative law course, whether full or part time, it offers ample coverage of the syllabus drawn from a wide range of sources. ■

Contract Law

Mindy Chen-Wishart
2Rev Ed edition
Oxford University Press
700 pages
ISBN: 978-0199207169
Cena: 1.210 CZK

This textbook provides a unique approach to contract law, employing the use of numerous diagrams and boxes to help explain the subject and bring it to life. Written by a leading contract lawyer with extensive teaching experience, the book uses an informal, lively, and analytical style to explain the intricacies of contract law and the questions that arise during the life of a contract. The book is also accompanied by a wide-ranging web site to support the use of the book in teaching. ■

Economic and Social Law of EU

Jo Shaw, Jo Hunt, Chloe Wallace
Palgrave Macmillan
544 pages
ISBN: 978-0333637586
1.300 CZK

This text describes and analyzes, with great clarity, these two key areas of EU law. It focuses on the internal and external dimensions of the law governing the operation of the single market, the creation and regulation of the single currency, the law governing the status of citizens and non-citizens in the context of the creation of an Area of Freedom, Security and Justice, and the law of the social dimension and other flanking policies, such as environmental policy. ■

Essential Contract Law

Susan Carr-Gregg, Geoffrey Monahan
3Rev Ed edition
Routledge Cavendish
176 pages
ISBN: 978-1876905316
720 CZK

Essential Contract Law provides a clear and concise revision aid for students studying degree or diploma

courses in law. The book covers the broad topic areas referred to in the 'Priestley 11' prescription for 'Contracts' that are found in the contract law syllabuses of accredited law schools. The second edition incorporates recent decisions of Australian courts impacting upon the law of contract. This new edition also includes a comprehensive case list and an introductory chapter detailing key definitions and concepts. Part of the very successful "Australian Essentials" series, this book, authored by two experienced lecturers with extensive knowledge of the field, is a clear and concise revision guide to key areas of contract law. Providing readers with widespread coverage of the broad topic areas referred to in the 'Priestley 11' prescription for contracts, it presents a coherent review of recent developments and cases in contract law. Fully revised and illustrated with up-to-date case examples from Australia, New Zealand, the UK and the US, this introductory guide is an invaluable resource for undergraduate law students and those studying law as part of their course. ■

European Union Legislation 2007/08

Douglas Cracknell
Routledge Cavendish
450 pages
ISBN: 978-0415451246
500 CZK

Previously published by Old Bailey Press as the "Cracknell's Statutes" series, "Routledge-Cavendish Core Statutes" provide a comprehensive series of essential statutory provisions for the core subjects and major options on the LLB or GDL. Each book in the series provides the precise wording of Acts of Parliament and is unannotated, making it ideal for both course and exam use. This volume is updated annually to incorporate all of the latest legislation covered in most UK law syllabi. It features consolidated amendments, avoiding the need to cross-refer to amending legislation. It contains both alphabetical and chronological contents listings and is fully indexed. ■

European Competition Rules

F. O. W. Vogelaar
2Rev Ed edition
Europa Law Publishing
390 pages
ISBN: 978-9076871738
1.240 CZK

Numerous Security Council Resolutions, WTO Appellate Body rulings, Association Council Decisions, judgements of the ECtHR have to be implemented by the EU Member States according to their constitutional provisions. However, the fact that the EU is often member of those IOs or has acquired certain competences means that also the EU is, within the limits of its competences, required to implement

those decisions. In this way the legal characteristics of those decisions is modified in the sense that they obtain Community law features such as supremacy and direct effect. The main issue of this book is to analyze whether and to what extent EU membership affects the implementation and application of binding decisions of IOs in the domestic legal order of EU Member States. It also examines how the decisions of the EU adopted in the II. and III. pillar vis-a-vis its Member States are to be qualified. Are they also decisions of an IO or are they decisions comparable to Community law measures? Thus, this book provides useful insights into the interaction of decisions of IOs with the European and the national legal orders, comparing the situation in Germany, the Netherlands and France. ■

Europeanisation of Public Law

J.H. Jans, R. de Lange, Sacha Prechal,
R. Widdershoven
Europa Law Publishing
418 pages
ISBN: 978-9076871585
1.620 CZK

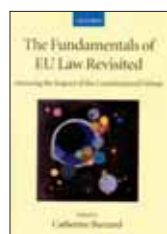
'Europeanisation of Public Law' is a study about the relation between European and national public law. More in particular on how EU law is changing some of the fundamental aspects of public and administrative law of its Member States. Wellknown EU legal doctrines on 'procedural autonomy', 'direct effect', 'consistent interpretation', 'ex officio application of European law' and 'state liability' are used as a starting point for looking into the consequences of those doctrines in the various Member States. Attention is also given to important questions on the enforcement of European law in the national legal order, the organisation of the judiciary and the influence of European law on fundamental principles of (public) law like a.o. legal certainty, non-discrimination and the proportionality principle. For those purposes case law stemming from more than 15 different jurisdictions is being analysed on how European law is actually being applied by the various national courts. The study presents a dynamic picture on the inter-relationships between national and European law. The book is written in particular for advanced-bachelors and masters courses on the relation between national and European law. Because of the many examples of national case law, the book should be most welcome for any practitioner dealing with European law in a national context. ■

Foundations of European Community Law

T.C. Hartley
6Rev Ed edition
Oxford University Press
570 pages
ISBN: 978-0199290352
1.440 CZK

The Foundations of European Community Law is renowned as a highly reliable and authoritative text valued by students and practitioners alike. Providing a clear and in-depth account of the constitutional and administrative law of the EC, Hartley examines the institutions, the Community legal system and its relations with national law; major constitutional issues; the European Court, the Court of First Instance and remedies in them. This new edition takes full account of the 10 new Member States and the future of the EU Constitution following its rejection by the voters in France and the Netherlands. Important new cases are examined and these include those covering human rights, sovereignty, Member-State liability for decisions made by judges, direct effect, and criminal law. The Foundations of European Community Law is renowned as a highly reliable and authoritative text valued by students and practitioners alike. ■

Fundamentals of EU Law Revisited

Catherine Barnard
Oxford University Press
300 pages
ISBN: 978-0199226221
1.020 CZK

With the rejection of the Constitutional Treaty in French and Dutch referenda, the European Union received a severe blow. This precipitated a period of reflection and soul searching. How far should the fundamental principles that shape the Union be re-assessed in the light of the Constitutional debate? Can the Constitutional Treaty be rescued from failure? If not what other options for constitutional reform are available? Does the Treaty's rejection signal the failure of the Union's goal of democratic governance?

The essays in this volume examine the impact of the debate surrounding the future of the European Constitution on the development of core areas of EU law and policy. Opening with a discussion of the shifting conceptions of European democracy, the volume proceeds to look at key areas of substantive law against the backdrop of the Constitutional Treaty, from Foreign Relations to Fundamental Rights, Social Policy to Justice and Home Affairs. The book concludes with an examination of potential solutions to the constitutional crisis, and models for future constitutional reform. ■

Intellectual Property Law and Innovation

William van Caenegem
Cambridge University Press
240 pages
ISBN: 978-0521837576
1.750 CZK

This book covers the areas of intellectual property law that are most relevant to both product and

technological innovation. It surveys intellectual property law relevant to protecting or monopolising the novel visual appearance, as well as the novel functions and substantive characteristics of products. Intellectual Property Law and Innovation deals with copyright laws as relevant to computers, the visual design of products, registered design laws, patent laws and the law relating to computer chip layout. It also examines aspects of passing off and trademark laws relevant to product appearance. The role of these different areas of law is examined from the perspective of innovation theory, as well as from the perspective of innovation strategy and public policy. This book takes a comparative approach, but focuses principally on the law in English speaking jurisdictions, especially Australia. ■

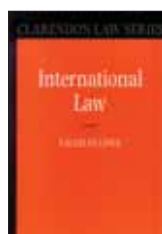

Interface between EU Law and National Law

D. Obradovic, Nikos Lavranos
Europa Law Publishing
389 pages
ISBN: 978-9076871721
1.140 CZK

The book is aimed at examining the interface or interaction between European Union (EU) law and national law, in particular at assessing the delineation of competences between the EU and its member states regarding various policy areas. The book is intended not only to investigate the controversial aspects of the EU-national law relationship, but it should result into the presentation of recommendations for guiding the interface between EU and national rules in specific domains.

Consequently, its objective is the production of guidelines for governing not yet clearly defined interactive correlations between EU and national legal norms in particular fields. ■

International Law

Vaughan Lowe
Oxford University Press
250 pages
ISBN: 978-0199268849
900 CZK

In the established tradition of the Clarendon Law Series, International Law is both an introduction to the subject and a critical consideration of its central themes and debates. This book explores the scope and functioning of international law, and how it helps to underpin our international political and economic systems. It goes on to examine the wider theoretical implications of international law's role in modern society. The opening chapters of the book explain how international law underpins the international political and economic system by establishing the basic principle of the independence of States, and their right to choose their own political, economic, and cultural systems. Subsequent

chapters focus on the limits of national freedom of choice – the international minimum standards set in international human rights law, and the 'macro-political' rights of minorities, and the rights of peoples to self-determination. Two final chapters look at the international law principles applicable to the use of force and the control of international crime, as well as the processes for the prevention and settlement of international disputes. ■

International Sales Law

Christiana Fountoulakis, Mariel Dimsey,
Ingeborg Schwenzer
New Ed edition
Routledge Cavendish
617 pages
ISBN: 978-0415419642
1.450 CZK

Written for international trade lawyers, practitioners and students from common law and civil law countries, this casebook will help practitioners and students assimilate knowledge on the CISG. The cases, texts and questions aid readers in their comparative law and international sales law studies, drawing attention to the particular issues surrounding specific CISG provisions and provoking careful consideration of possible solutions. In addition to this book's function as a didactical aid, it is a reference work for leading cases and an introduction to the individual problem areas. In particular, it acts as a preparatory and complementary work for the "Willem C. Vls International Commercial Arbitration Moot". ■

Law Firm Strategy

Stephen W. Mayson
Oxford University Press
350 pages
ISBN: 978-0199231744
2.000 CZK

The legal services marketplace has become ever more competitive. Identifying a robust business strategy and sources of competitive advantage are difficult challenges for law firms today. The review of legal services carried out by Sir David Clementi, leading to the Legal Services Bill, paves the way for yet more change, competition and consolidation. As well as reviewing the way that law firms are regulated, the Bill will de-regulate the ownership of law firms, so that they can be made public or owned by multi-disciplinary principals. For the first time, firms now face the prospect of not being wholly owned and managed by lawyers, and of being able to seek capital in the general finance markets in the same way as other businesses. Stephen Mayson has been a consultant to law firms all over the world for more than 20 years, and is one of the most respected commentators on legal practice. In this new book, he presents the first in-

depth and systematic treatment of strategy, competitive advantage and valuation for the legal services market. The text provides practical guidance for law firms on how respond to the reforms to be introduced by the Legal Services Bill, and in particular how to build and preserve value in the new environment. ■

Private Law in Theory and Practice

Michael Bryan
1 edition
UCL Press
321 pages
ISBN: 978-1844721405
3.450 CZK

"The Law of Obligations" explores important theoretical issues in tort law, the law of contract and the law of unjust enrichment, and relates the theory to judicial decision making in these areas of private law. Topics covered include the politics and philosophy of tort law reform, the role of good faith in contract law, comparative perspectives on setting aside contracts for mistake, and the theory and practice of proprietary remedies in the law of unjust enrichment. Contributors to the book bring a variety of theoretical approaches to bear on the analysis of private law. They include: economic analysis, corrective justice theory, comparative analysis of law, socio-legal inquiry, social history, political theory as well as doctrinal analysis of the law. In all cases, the theoretical approaches are applied to recent case law developments in England, Australia and Canada, or, in the case of tort law, proposals in all these jurisdictions to reform the law. ■

Commercial Law Q&A 2007-2008

Jothis Reddy, Howard Johnson
4Rev Ed edition
Routledge Cavendish
246 pages
ISBN: 978-0415424899
620 CZK

Part of the successful "Routledge-Cavendish" "Q&A" series, which provides students with essential advice and guidance for essay and exam success, "Q&A Commercial Law 2007-2008" has been fully updated and revised to incorporate new developments in commercial law, including the Consumer credit Act 2006. Incorporating all the main areas of the subject from sale of goods through consumer credit to agency and international trade, it contains a range of pedagogical features including: fifty questions on topics commonly found on exam papers; and comprehensive suggested answers. Written by lecturers who are also examiners, this book gives students an important insight into exactly what examiners are looking for in an answer making it an excellent revision and practice guide. ■

Contract Law Q&A 2007-2008

Richard Stone
7Rev Ed edition
Routledge Cavendish
242 pages
ISBN: 978-0415428903
620 CZK

This book provides a straightforward, readable and comprehensive account of all the main areas of the law of contract. It is ideal for those studying for an LLB or the CPE. The coverage of sale of goods and agency means that it will also be suitable for students studying contract as part of business studies or accountancy courses. The fourth edition continues the approach of providing particularly clear guidance on those areas which the student tends to find difficult, such as consideration, promissory estoppel, exclusion clauses and mistake. In addition, it contains extended coverage of the problems of contracting via the Internet, and deals with all the recent developments in case law and statute. These include the decision in *Royal Bank of Scotland v Ettridge* and subsequent further cases on undue influence, such as *Bank of Cyprus v Markou*; *Edmonds v Lawson* on pupillage contracts; *Stevenson v Rogers* on contracting 'in the course of business'; the major change in the law of privity resulting from the Contract (Rights of Third Parties) Act 1999; and the continuing development of consumer law in the Unfair Terms in Consumer Contract Regulations 1999. ■

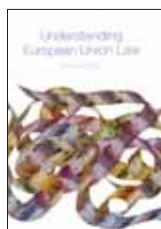

Text, Cases and Materials on Contract Law

R. T. H. Stone, Ralph Cunnington
Routledge Cavendish
1229 pages
ISBN: 978-1859419137
1.450 CZK

This clear and highly accessible volume, presented in a coherent structure, provides full coverage of the topics commonly found in the contract law syllabus, alongside up-to-date illustrative case examples and stimulating commentary. Written by leading authors in the field, this book takes account of a variety of theoretical perspectives, including economic, relational and empirical conceptions of the law. A meticulous and insightful commentary is provided throughout, illuminating complex areas of law and promoting more detailed analysis of important issues. Composed of one-quarter authors'

commentaries and three-quarters cases and materials, including academics' articles and extracts from books and Law Commission papers, this book facilitates the development of personal study skills and encourages readers to engage with the leading academic commentaries in the area, (extracts are included from the Principles of European Contract Law to create a solid foundation for comparative analysis). ■

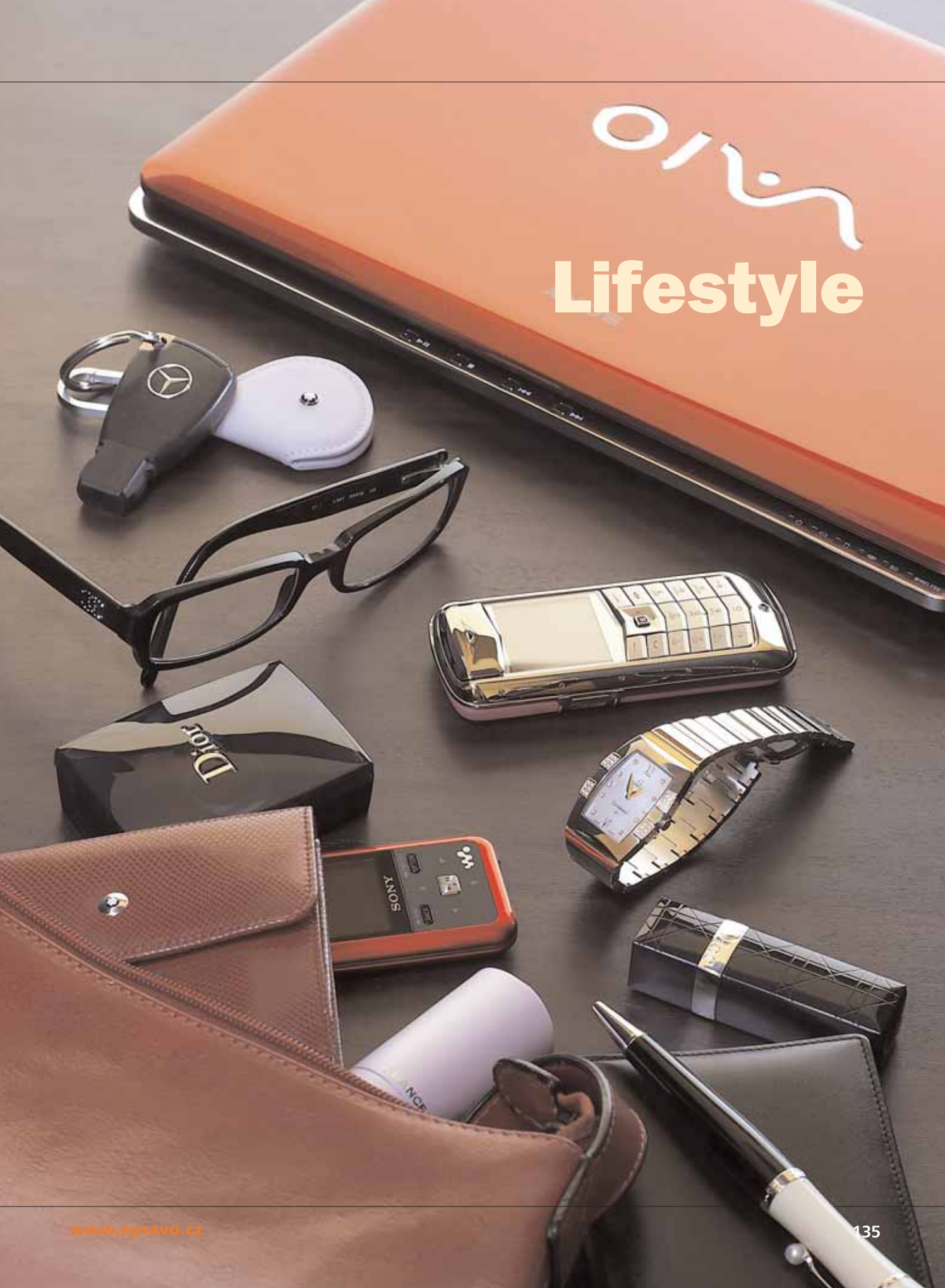
Understanding European Union Law

Karen Davies
3Rev Ed edition
Routledge Cavendish
187 pages
ISBN: 978-0415419772
800 CZK

An excellent introduction to EU law for students new to the discipline and acting as an essential revision aid for the more experienced, this new edition has been fully revised and updated. The author, an experienced lecturer at undergraduate level, examines the main themes of EU law in a logical and progressive manner. Focusing on how and why the law has developed as it has, this book provides readers with a thorough understanding of EU law, including a number of issues presently facing the EU, such as enlargement and the prospect of a comprehensive written constitution. It is student-friendly, and it comprises a wide range of pedagogical features including: summaries; comprehensive tables of cases and legislation; a list of abbreviations; a glossary of important terms; and helpful tips on how to approach essay and exam questions. Broad in scope and highly accessible "Understanding European Union Law", is essential reading, providing a solid foundation for students new to EU law/business as well as being a useful revision aid for those more familiar with the topic. ■

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Life

Lifestyle

Nejlepší nehoda

AUTOMOBILY SE ZNAČKOU VOLVO

BYLY VŽDY SYNONYMEM BEZPEČNOSTI. JEJICH ROBUSTNÍ A PROMYŠLENÁ KONSTRUKCE CHRÁNILA POSÁDKU PŘED ZRANĚNÍM. TEĎ ALE VE VOLVU NAJDETE SYSTÉMY, KTERÉ SE AKTIVNĚ SNAŽÍ ZABRÁNIT SAMOTNÉ NEHODĚ. NOVÁ GENERACE MODELU XC70 JE JICH PLNÁ AŽ PO STŘECHU.

je ta, která se nestane

Před dvaceti lety se elektrická síť v osobním autě skládala z několika drátů, spínačů a žárovek. Opravit ji uměl každý průměrně zručný elektrikář. Dnešní elektronické systémy se složitostí vyrovnají silným stolním počítačům a jejich údržbu dokáže provádět pouze školený technik s odpovídajícím softwarem.

Skoro by se chtělo začít hořekovat, k čemu že to vlastně je. Vždyť ta spousta elektroniky jen zbytečně zvyšuje cenu a pravděpodobnost poruchy, ne? Není to tak jednoduché, protože elektronické systémy v autě zvládnou spoustu užitečných věcí. Zapomeňte na pestrobarevně světélkující audio-systémy a syntetickým hlasem promlouvající navigace, teď jde o elektroniku, která vám může zachránit život.

Když v jedné větě pronesete slova „automobily“ a „bezpečnost“, spouště lidí v hlavě okamžitě naskočí značka severské automobilky Volvo. Není to náhoda, Volvo nemají pověst nejbezpečnějších automobilů na světě jen tak pro nic za nic. Už v osmdesátých letech byla osobní Volvo proslulá tím, že o zdraví své posádky dbají víc, než ostatní.

V poslední době se na bezpečnost dbá čím dál víc, destruktivní nárazové testy jsou veřejností zkoumány pod drobnohle-

dem a dotaz na výsledné hodnocení slychají prodejci automobilů čím dál častěji. Valná většina automobilů je dnes výrazně bezpečnější, než se mohlo před třiceti lety komukoli snít.

Volvo si ale pořád drží náskok. Stačí se podívat třeba na nový model XC70 - už od pohledu působí solidně, robustně a nezníčitelně. A když zapadnete do sedaček, které motorističtí novináři označují za jedny z nejpohodlnějších v dané třídě, pocit bezpečí se ještě zvýší. O tom, že XC70 získala v nára-

Jakmile se auto bez použití ▲ směrovek přiblíží k bílé čáře pruhu, ve kterém jede, ostré pípnutí ho okamžitě upozorní na nebezpečnou situaci.

Systém Driver Alert Control, ► který sleduje, jak řidič ovládá auto, je tvořen několik senzory, řídicím modulem a kamerou, umístěnou mezi zpětným zrcátkem a čelním sklem.

Tato technologie se pochopitelně dá využít více způsoby. Zkušenosti z Ameriky, kde mají spousty dlouhých a rovných dálnic, ukazují nebezpečně stoupající trend nehod, při kterých se řidič prostě „zamyslí“ a vyjede ze svého pruhu. Pokud má za zrcátkem kameru se správným elektronickým systémem, je v suchu. Jakmile se totiž auto přiblíží k bílé čáře bez použití směrovek, ostré pípnutí ho ze zamyšlení probere.

Ani kamera ale není všemocná, protože rozpoznávací schopnost nejrůznějších pevných předmětů je značně omezená. Naštěstí tu máme další vynález - radar. Zatímco kamera „vidí“ zhruba 55 metrů před auto, radar bezpečně rozezná překážku v téměř trojnásobné vzdálenosti. Radar využívá například aktivní tempomat, který udržuje určenou rychlost jen do doby, než se před vámi objeví pomaleji jedoucí auto. Pak Volvo zpomalí na jeho tempo a až když dotyčný šnek uhne do pomalého pruhu, přidá zpátky na nastavenou rychlost.

zových testech plný počet pěti hvězdiček, se snad ani nemá smysl rozepisovat, to se rozumí samo sebou. Jenže tohle auto už zná i způsoby, jak vás chránit před samotnou nehodou, nikoli jen před jejími následky.

Připravte se na to, že to teď bude znít trochu jako scénář vědeckofantastické povídky, ale věřte tomu, že tohle sci-fi už můžete zažít na vlastní kůži. Volvo vyvinulo například systém sledování bdělosti řidiče (Driver Alert Control - DAC). Spousta

Dokonce i když máte tempomat vypnutý, radar stále hlídá bezpečnou vzdálenost od vpředu jedoucího vozidla a když se k němu přiblížíte příliš, rozsvítí se v dolní části čelního skla jasně červená světelná lišta.

Když se ovšem stane, že auto před vámi začne znenadání prudce brzdit, může být zle. Až donedávna vás Volvo dokázalo alespoň zbucovat hlasitým akustickým signálem, teď je to ale díky spojení dat z radaru a kamery ještě lepší. Protože se zvýšila spolehlivost měření, systém mohl být napojen přímo na brzdy vozu.

Nejprve se tedy ozve hlasité zvukové znamení a rozžárí se rudá světelná lišta na palubní desce. Zároveň vůz ve zlomku sekundy natlakuje brzdy a přiblíží brzdové destičky těsně ke kotoučům, takže reakce na stlačení brzdy je blesková. Pokud řidič nezareaguje a srážka je nevyhnutelná, XC70 prostě sama sobě „dupne na brzdy“, aby náraz co nejvíc zmenšila.

Možná se to nezdá, ale i zpomalení z 60 na 50 km/h snižuje energii nárazu téměř o třetinu. Pro posádku to může znamenat rozdíl mezi přežitím a smrtí. Automobilka ovšem dokonce tvrdí, že pokud bude mít posádka štěstí, funkce automatického brzdění může dokázat nehodě zcela zabránit.

Nemusí jít zrovna o krk. Elektronika dokáže dostat to nejlepší z nových motorů. Pod kapotou XC70 najdete mimo jiné i atmosférický benzínový řadový šestiválec o objemu 3,2 litru. Chytrá technologie dokáže měnit nejen časování, ale i míru zdvihu ventilů, takže výkon a točivý moment motoru jsou daleko přístupnější. A 235 koní už stačí i na takhle velké auto.

Volvo XC70 si ovšem už od pohledu brousí zuby i na nějaký ten terén. Zvýšená světlost a elektronicky řízený pohon všech kol sice nevybízejí k trialovému šplhání po skalách, ale lesní a polní cesty nejsou problém.

Většina dnešních řidičů je ovšem navyklá pouze na asfaltové tepny a jakmile se dostanou na kluzké bahno, vlastně neví, co s autem. Do kopce je to ještě v pohodě - i kdyby byl protiprokluzový systém vypnutý, v nejhorším se budou protáčet všechna kola a vůz už se nějak do kopce vyhrabe. Horší je to, když potřebujete dolů - na kluzkém povrchu se i při mírném brzdění začínají blokovat kola a řidič ztrácí nad vozem jakoukoli kontrolu.

Naštěstí ale stačí stisknout tlačítko na palubní desce a máme tu další elektronický systém, který je určený přímo do takové šlamastyky. Jmenuje se Hill Descent Control (HDC) a pomocí brzd a točivého momentu motoru dokáže udržet vůz na rychlosti zhruba 10 km/h a v naprosté kontrole řidiče. Ten nemusí ani šlapat na pedály a soustředí se jen na volant.

Ještě pořád si myslíte, že je elektronika zbytečná? ■

PRACOVNÍ RUTINA MŮŽE VYPADAT RŮZNĚ, STEJNĚ JAKO PRACOVNÍ OBLEČENÍ. PRACOVNÍ OBLEČENÍ PRÁVNÍKŮ VYPADÁ PONĚKUD JINAK NEŽ MONTÉRKY, ALE VYDRŽET MUSÍ NĚKDY TAKÉ DOST. TÁHLÁ JEDNÁNÍ, OSTRÉ PRACOVNÍ

TEMPO, CHVÍLE, KDY PŘESTANE JEZDIT VÝTAH, DOBÍHÁTE

TRAMVAJ NEBO KDYŽ SAKO NECHÁTE CELÝ DEN LEŽET V AUTĚ.

DOBŘÝ OBLEK SE NEUNAVÍ, UMOŽŇUJE ČLOVĚKU BEZ OMEZENÍ VYKONÁVAT JEHO PRÁCI A DOKÁŽE ZVEDNOUT SEBEVĚDOMÍ.

OBLEČENÍ MÁ SÍLU PROZRAZOVAT.

ABYSTE NA SEBE PROZRADILI JEN TO, CO CHCETE, INSPIRUJTE SE TRENDY AKTUÁLNÍ SEZÓNY JARO/LÉTO 2008, JAK JE VIDÍ SPOLEČNOST BLAŽEK A JEJÍ HLAVNÍ DESIGNÉR ROMAN HUMLÍČEK.

Blažek

Jaro a léto v právnickém šatníku

Dobrý oblek, to jsou především kvalitní materiály, které vydrží běžnou manipulaci. To je čistá bavlna či čistý len v původní podobě. „Pro výrobu obleků používáme zvláště vlnu. Protože vládne trend štíhlé siluety, oděv přiléhá k tělu, přidává se do vlny někdy příměs polyesteru a lycry,“ říká Roman Humlíček, návrhář společnosti Blažek, která se specializuje na pánskou společenskou módu. „Oblek má díky ní vůli a je pohodlný, ať v něm sedíte v autě či celý den v kanceláři.“ Na letní oblečení se používá i len. „Lněná tkanina má tu schopnost, že chladí. Proto se používá nejen v oblečení, ale i na výrobu ložního prádla,“ řekl Humlíček a doplnil, že lněné tkaniny jsou hrubší a díky své ležérnosti se hodí spíše pro volnočasové oblečení. Dobrý materiál a vyšší kvalita zpracování odlišuje evropskou produkci oblečení od přílivu méně kvalitní módy z Asie. „Oblečení Blažek je vyrobeno především z italských materiálů. Italové mají tradičně vysokou kvalitu látek,“ říká Humlíček, jenž si do Itálie jezdí také pro inspiraci. A co odtud i odjinud přivezl a „vepsal“ do aktuální kolekce Blažek na sezónu Jaro/léto 2008?

VÍTE, CO JE BLEJZR?

Blejzr je jakékoli separátní sako, které lze vzít i k jiným než oblekovým kalhotám. Aktuálním příkladem může být sako v trendové béžové barvě, které můžete zkombinovat se separátními kalhotami ze stejného materiálu a barvy.

Cvičte: silueta obleku je štíhlá

Oblek má již nějakou tu sezónu štíhlou siluetu a přiléhá k tělu. Sako je vypasované a cigaretové kalhoty v horní části nohavic přiléhají. Linie těla jsou spíše naznačené, takže nečekejte žádnou velkou elasticitu. Aktuální trendy doporučují středně přiléhavý oblek, jedná se o tzv. office outfit (oblečení do kanceláře), ale i „supervyfitované“ modely pro ty, kteří si troufnou odhalit postavu. „Móda po sezónách štíhlosti opět začíná toužit po změně. Jako vždy je trend patrný nejprve v dámské módě – vracejí se motivy z osmdesátých let. U dámské módy je to vidět už třeba u kalhot – zvyšuje se jejich pas. Každopádně se zatím není třeba obávat ataku volných sak a nabraných kalhot, jaká nosili pánové v osmdesátých letech,“ říká designér společnosti Blažek. Pánských kalhot se zatím rozšiřování týkat nebude, s výjimkou mírného rozšíření některých kalhot letních a volnočasových.

Saka se třemi knoflíky nyní nechte odpočívat

Aktuální sako pro tuto sezónu má dva knoflíky. Začíná se dokonce objevovat i sako na jeden knoflík. Saka se třemi knoflíky každopádně uložte do bezpečí, moc módy s nimi neuděláte. Docela časté řešení je teď jednořadový typ saka s tzv. dvouřadovou fazónou, špic fazónou. Vedle jednořadových

štíhlých sak je in také dvouřadové zapínání, ale pořád by mělo být sako těsnější. Dvouřadové zapínání začíná být trendem, a neplatí to jen pro saka, ale i pro pláště a kabáty.

Je libo něco slavnostnějšího?

Slavnostnější chvíle si žádají delikátnější oděv. Pro takové chvíle je ideální smoking, pokud už ne rovnou frak či žaket. Smoking se začíná v české společnosti objevovat častěji než dříve, a dokonce přibývá příležitostí, při nichž je smoking podmínkou. Smoking s lehce potlačenými prvky se poprvé objevil i v kolekci Blažek. „Charakteristický znak tradičního smokingu, lesklé klopky, je v něm potlačený, ale ještě pořád hodně patrný. Na klopách je čistá vlna, která je lisovaná, a tak vzniká dojem lesku. Kalhoty také nemají vše ze smokingu – chybí jim typické lampasy. Zato mají smokingové typy zapínání, ručně prošité kapsy a chybí jim poutka na opasek. Působí proto jako luxusnější oblekové kalhoty,“ vysvětluje designér společnosti Blažek. Smoking se tradičně doplňuje šerpou

Oblečení by mělo být
především kultivované.

a motýlkem. Lze jej ale vzít i bez nich – působí pak více rebel-sky a velmi elegantně.

Šedá, tmavě modrá a béžová

Pánská společenská móda, to nejsou zrovna barevné orgie. Barevná škála se příliš nemění. Nejvíce trendy je teď šedá, a to ve všech odstínech. Ideální je také tmavě modrá, černá a béžová, která však převažuje především ve volnočasové módě. Ani na bílou by se nemělo zapomenout. Aktuálně je její místo spíše v kombinaci s jinými barvami, je takovým decentním doplňkem (například v podobě bílého pásu). Výjimkou je klasický letní model, třeba na večerní procházky po pláži. (viz foto) Výrazných barev se v této sezóně příliš nedočkáme, pánská móda si libuje spíš v pastelových odstínech. Barvy jako purpurová, modrá nebo hnědá našly svá místa hlavně na kravatách a manžetových knoflíčcích.

I kravata zeštíhluje

Kravata kopíruje štíhlost obleku – štíhlý je i její uzel. O kravatách obecně platí, že jsou nositeli barev. Jsou totiž vyráběny

převážně z hedvábí, které má schopnost dobře přijímat barvy. Zároveň jsou kravaty i nositeli něčeho delikátního, ať už je to vzor, proužek, barevný efekt, lesk, mat či struktura. Častým motivem je drobná struktura, která je viditelná zblízka, zatímco z dálky působí jednobarevně.

Móda pro volný čas se inspiroje sportem i safari

Neformální oblečení pro chvíle volna se pro tuto sezónu inspirovalo stylem safari, jachtingem, golfem nebo třeba motoristickými sporty. V kolekci Blažek najdete několik typů kalhot ve stylu džínů nejen z typického denimu, ale i z různých pláten a tkanin, která se vzhledově blíží oblekovým materiálům. Doplnit je můžete tričkem s límečkem či košilí; všechny je vhodné kombinovat s více či méně formálním sakem. Toužíte-li po mladém vzhledu a rozpustlosti městské módy, najdete v sortimentu Blažek bílé letní sako, které se hodí k džínům a teniskám. Toto sako může posloužit jako svrchník i jako „úložný“ prostor. Do svetru většinou těžko dáte peněženku, telefon a další nezbytnosti, které potřebujete při procházce městem. Ale svetr neztrácejte – od Blažka vás může zahřát hned několik lehkých pulovrů. Jejich inspirací byl již zmíněný jachting (jemné námořnické proužky) nebo golf (límeček).

VÍTE, KTERÝ NÁROD INICIOVAL VZNIK KRAVATY?

V roce 1635 dorazili do Paříže podpořit krále Ludvíka XIII. i chorvatští vojáci. Jejich tradiční oblečení zahrnovalo i barevný šátek, který měli uvázaný kolem krku. Nápad Francouze zaujal a brzy zahrnul šátky k uniformě francouzské armády. Slovo „la cravatte“ vzniklo ze slova „la Croate“ (Chorvat).

Něco navrch, když slunce zapadne

Léto někdy připomíná sychravý podzim. Připravte se na bláznivé počasí, co se týče svrchníků, je z čeho vybírat. Svrchníky navržené společností Blažek jsou připraveny i na situace, že zůstanou ležet několik dnů na zadním sedadle auta. „Některé kabáty mají rovnou mačkový efekt, protože počítáme s tím, že s ním člověk normálně zachází. Některé kabáty se ale nemačkají vůbec. Každopádně kabát by měl být lehký, aby nepomačkal oděv pod ním,“ vysvětluje Roman Humlíček.

Kabát může i nahradit sako, pokud není určen jako svrchník na sako. Některé kabáty a bundy mají vazačku, vždy se však dají použít i bez ní. Stažená vazačka odkrývá siluetu, kdo ji chce zakrýt, vazačku nechá doma. V kolekci Blažek najdete vždy jednu nebo dvě kožené bundy. Hodí se je kombinovat s košilí a kravatou nebo s tričkem a bavlněnými či vlněnými kalhotami. Svrchním oblečením může být v létě jen bundokošile ze lnu a bavlny s nastavitelnými rukávy a možností stáhnout ji v pase. Právě pro ni je zásadní inspirace stylem safari. ■

PORTUGALSKO – ALGARVE

POBŘEŽÍ ALGARVE JE POVAŽOVÁNO ZA JEDNO Z NEJKRÁSNEJŠÍCH V CELÉ EVROPĚ A PATŘÍ MEZI NEJOBLÍBENĚJŠÍ TURISTICKÉ DESTINACE.

Země plná temperamentu

Charakteristika

Portugalsko je evropská země nacházející se na samém jihozápadním cípu světadílu v západní části Pyrenejského poloostrova. Jediným jeho pevninským sousedem je Španělsko, západní a jižní břehy země omývají vody Atlantského oceánu. Portugalsku dále náleží souostroví Azory a Madeira. Název země vzešel z římského označení Portus Cale.

Cale bylo označení původní osady v ústí řeky Douro. Toto území získali kolem roku 200 př. n. l. Římané od Kartága v průběhu druhé punské války. Vizigóti pak ve středověku upravili název území na Portucale a ten dal později vzniknout jménu Portugale čili Portugalsko. V devátém století pojem Portugalsko zahrnoval území cca mezi řekami Miňa a Douro. Z názvu Portugalsko bylo jeho zkrácením odvozeno taktéž dnešní jméno města nacházejícího se na místě původní osady Cale, tedy Porta.

Letovisko Algarve se nachází v nejjihnější části Portugalska a díky turistickému ruchu je nejznámější oblastí. Pětisetletá maurská přítomnost dala provincii jméno Al Gharb (Západ), což znamenalo západní okraj islámské říše. Toto území jako poslední dobyl na Maurech portugalský král v roce 1249. Jeho odlišnost od ostatních území Portugalska byla patrná i v titulech „králové Portugalska

a Algarve“. Tento kraj byl pro turistiku záhy objeven především Angličany a Holanďany a je dodnes jednou z jejich nejpobulárnějších turistických destinací. Mnohá místa na Algarve mají proto hlavně anglické nápisy v obchodech a angličtinou se běžně domluvíte. Díky úžasnému pobřeží, které je chráněno pohořím před silnými větry, a mírnému klimatu, jež po celý rok ovlivňují teplé mořské proudy ze severní Afriky, patří k vyhledávaným oblastem v jižní Evropě. Celá oblast poskytuje ideální podmínky pro dovolenou.

Pobřeží je považováno za jedno z nejkrásnějších v celé Evropě. Je tvořeno

bizarními zálivy, nádhernými plážemi se zlatavým pískem a příkrými písečnými útesy, které jsou omývány čistými vodami Atlantského oceánu. Celkový dojem doplňuje vnitrozemí s malebnými vesničkami s maurskou architekturou v podobě typických balkonů, kruhovitých komínů a bílých domků, které si dochovaly dodnes svůj původní ráz. Pro sportovně založené klienty jsou zde obrovské možnosti vyžití. Skutečným rájem je Algarve především pro milovníky golfu, protože Portugalsko je skutečnou golfovou velmocí. Pro mladší je tu dostatečné množství aquaparků. Algarve ale znamená také odpočinek, zábavu a poznávání. Dovolená na tomto pobře-

ží je vhodná pro každého. Čas strávený zde v každém zanechá hluboký zážitek.

Kuchyně

Portugalská kuchyně je velmi bohatá díky mnoha vlivům, které k tomu po staletí přispěly hlavně díky imigraci z Asie, Jižní Ameriky či Afriky. Slunce, moře a klid se odráží i na místní kuchyni. **Převažující chutí je zde ryba a na nekonečné množství způsobů připravované plody moře.** Můžou se vyskytovat

v nejruznějších podobách – v polévkách, grilované, v hustých krémech, nebo i jen jako chutné zobání. V tomto regionu je mnoho specifických receptů. Mezi speciality patří carapau alimado (makrely), či třeba tradiční pečené sardinky z města Portimão, ke kterým je doporučený salada montanheira (horský salát). Toto spojení vás svou jednodušeстью prostě okouzlí.

nabídky, kterou se Portugalsko může pochlubit. Na území, které projedete za 1,5 hodiny, se nachází přes 20 hřišť, z nichž mnohá jsou proslulá konáním světových soutěží. První golfové hřiště Oporto Nibilick Club bylo založeno v 19. století a odstartovalo tradici golfu v Portugalsku. Uvádíme několik golfových hřišť. Ve skutečnosti se jich na pobřeží Algarve nachází mnohem více.

kde se konalo i Portugalské Open. Bylo předěláno, aby se mohlo zařadit mezi nejlepší hřiště v Evropě. Je nejstarší ze tří hřišť z Vilamoury, které je součástí luxusního resortu vybudovaného velice blízko fantastických pláží. Designér Frank Pennink chtěl vybudovat takové hřiště na Algarve, aby hráčům připomínalo krásná hřiště, která jsou na Britských ostrovech. Bylo otevřeno v roce 1969, v roce 1979 se tam konalo Portugalské Open, které vyhrál Brian Barnes. V roce 1996 bylo hřiště remodelováno Martinem Hawtreem. Hřiště je velice hezky zalesněno piniovými stromy.

Pinhal Golf Course

Leží velmi blízko krásného pobřeží s písčnými plážemi a členitými skalisky. Bylo otevřeno v roce 1990 a bylo designováno Josephem Leeem. Jsou to 3 devítijamková hřiště (severní, jižní a západní) s celkovým počtem 27 jamek. Odpaliště je velice odlišné od dalších dvou hřišť ve Vilamourě. Je zde více cest jak hrát na tomto hřišti a může Vás o tom přesvědčit jamka č. 5 na Západním hřišti, která má 315 metrů na Par 4, kde je v pravé části jezírko a dělá hru více riskantní.

Palmaras

Toto velmi dobře lokalizované hřiště leží u pláže a má krásný výhled na hory. Clubhouse, který je postaven mezi jamkami č. 9 – 10 nabízí překrásný výhled na Pobřeží Atlantického oceánu. Palmares je blízko historického městečka Lagos.

Letoviska a zajímavá místa

Albufeira

Patří k jednomu z největších, nejznámějších a nevyhledávanějších letovisek, které nabízí možnosti zábavy a sportu. Osamocené, klidné zálivy jedinečné pro koupání, živé pláže u hotelů, možnosti vodních sportů, kavárny, taverny, diskotéky, restaurace a původní rybí hospůdky – to vše vytváří nezapomenutelnou atmosféru. Současně si Albufeira zachovala původní atmosféru rybářského pří-

Nákupy

Nejznámější svými nákupními možnostmi jsou Portimão, Loulé a Faro. V mnoha dalších turistických střediscích se pravidelně konají trhy, jedny z nejznámějších jsou trhy v Quarteire. Jako suvenýr jsou typické zejména výrobky z proutí, keramika z Porches, klobouky a košíčky ze slámy, předměty z mědi a cínu, výrobky ze dřeva.

Golf

Algarve bylo opětovně zvoleno jedinou z 10 nejlepších golfových destinací na světě. Oblast Lisabonu (Lisbon Golf Coast) a Algarve byly navrženy jako nejlepší golfové destinace roku. Tyto prestižní nominace IAGTO odrážejí kvalitu

Millerniom Golf Course

K původnímu devítijamkovému hřišti Laguna v roce 2000 přibýlo dalších 9 jamek a 13. května byl slavnostně zahájen provoz golfového hřiště Millenium. Mezi prvními jamkami jsou vzrostlé borovice a trochu připomíná starší hřiště v Pinhalu. Právě zalesnění vyžaduje na tomto hřišti od hráčů skutečnou preciznost. Zručnost hráčů samozřejmě vyzkouší v areálu zbudovaná jezírka, především u jamek 4, 17 a 18. Ruce designérů britské firmy Hawtree & Sons jsou zárukou té nejvyšší kvality hry.

The Old Course

The Old Course, bývalá Vilamoura 1, je velice kvalitní a známé golfové hřiště,

stavu. Malebné je zejména staré centrum, tvořené domky s terasami svažujícími se k moři, z něhož ještě dnes dýchá historie.

Vilamoura

Patří mezi moderní prázdninová střediska. Zejména jachetní přístav je jedním z nejmodernějších v Evropě. Celkový charakter dotváří množství kaváren, restaurací, obchodů a diskoték i místní kasino s nejvyhledávanější diskotékou. Vilamoura má překrásnou dlouhou písčnou pláž, golfová hřiště a množství tenisových kurtů. V přístavu je široká nabídka vodních sportů.

Quarteira

Směrem na západ od Vilamourey se nachází středisko Quarteira. Letoviska na sebe navazují. Quarteira se pyšní krásnou dlouhou písčnou pláží, na jejímž konci začínají skalnaté

útesy. Naleznete zde množství obchodů, restaurací, barů a kaváren.

Armacao de Pera

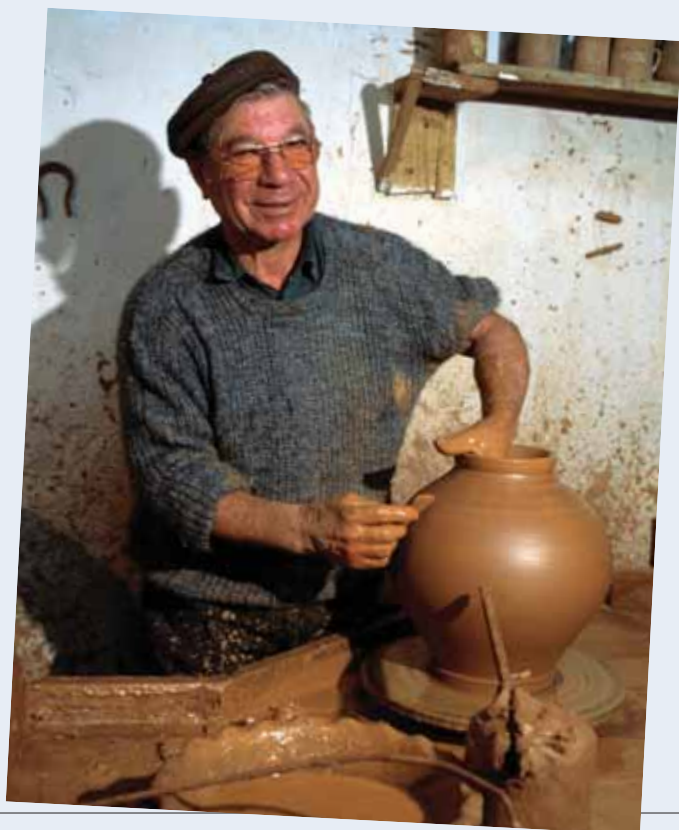
Turistické středisko, jež láká své turisty díky překrásné písčiné pláži, která je uzavřena z jedné strany divokými skalnatými útesy a pokračuje několik kilometrů až k Praia da Galé. V útesech se nacházejí jeskyně, které jsou přístupné jen z vody. Je zde široká nabídka vodních sportů a možností zábavy.

Praia da Rocha

V překladu znamená „Skalnatá pláž“. Písčnou pláž zde lemují divoká skaliska. Praia da Rocha je moderní turistické středisko nabízející velké množství zábavy a nočního života, ale i sportovní možnosti jako např. tenisové kurty, golf, vodní sporty na pláži.

Faro

Od roku 1756 je Faro hlavní město Algarve. Leží přibližně uprostřed Algarveského pobřeží, a to na hranici mezi západním, vysokým a skalnatým pobřežím a pobřežím východním, chráněným nízkými ostrovy. Čtyřicetitisícové Faro je největším městem na jihu Portugalska. Je správním centrem Algarve, sídlem university a biskupství, důležitým průmyslovým a obchodním centrem jihu země. Díky letišti, kde přistávají denně desítky letadel s turisty z celé Evropy, je Faro vstupní branou Algarve.

Lagos

Lagos je půvabné a rušné město, které se nachází v jednom z největších zálivů Algarve. V 15. století byl Lagos důležitým přístavem a sídlem algarvského guvernéra Jindřicha Mořeplavce. Tady v Lagos byly uváděny do praxe teoretické poznatky námořní školy ze Sagres. Ve zdejším přístavu se stavěly a odtud vyplouvaly na moře portugalské karavely na své zámořské objevy. Obyvatelé Lagosu se i nadále živí rybolovem, a tak si město bez ohledu na turistický ruch udržuje starobylou atmosféru.

Alvor

Původní rybářská vesnice Alvor leží 8 km západně od města Portimao. Je to malebné místo se starým přístavem protkaným křivolakými uličkami s obchůdky, kavárnami a restauracemi. Městečko bylo původně založeno Kartáginci a dávno v minulosti bylo římským přístavem, ostatně pozůstatky římských staveb můžete v okolí spatřit dodnes. Městečku dominuje malý kopec s kostelem Igreja Matriz ze 16. století. Každý den od 9 hodin se ve městě koná rybí a ovocný trh, kromě toho jsou tu dva supermarkety.

Falesia

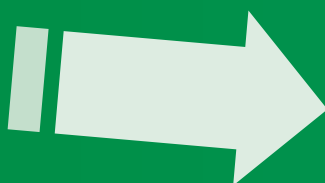
Tato vesnička se jmenuje podle krásné pláže, která je dlouhá 4 kilometry a lemována vysokými červenobílými skalami s průrvami a malými kaňony. Jedná se o velice klidné místo, kde se nachází luxusní hotely a apartmá. Do centra Albufeiry vás pohodlně dopraví místní doprava nebo taxi. ■

Na shledanou v Algarve!

Pohyb, relaxace i zábava ve sportovním areálu Erpet golf centrum na Smíchově

KAŽDÉ MÍSTO MÁ SVOU ATMOSFÉRU. HALA SPORTOVNÍHO AREÁLU ERPET NA VÁS HNED PO VSTUPU DÝCHNE POHODOU A ELEGANCÍ. A AŽ ZJISTÍTE, KOLIK MOŽNOSTÍ VÁM SOUČASNĚ UVNITŘ NABÍZÍ, STANE SE MÍSTEM, KAM SE BUDETE PRAVIDELNĚ A RÁDI VRACET.

Nová filozofie v původních prostorách

„Nabídka služeb sportovního centra Erpet se neustále rozrůstá,“ říká marketingová manažerka centra Michaela Franková. „Srdcem Erpet golf centra sice stále zůstává krytá golfová hala, na tu se ale postupně nabalují další sportoviště a služby. Ty mění halu v multifunkční areál, kde si každý dokáže najít své místo k aktivnímu odpočinku i relaxaci,“ dodává.

50 světových hřišť v jedné hale

Hlavním „tahákem“ Erpet golf centra v zimních měsících zůstává dvoupodlažní driving range se čtrnácti odpališti, putting green, šesti-jamkové hřiště pro nácvik krátké hry a čtyři Full Swing Golf simulátory. Můžete se tak v klidu připravovat na letní sezonu. Potřebnou výbavu hravě doplníte v obchodě s golfovými potřebami.

15:00, druhé podání

Ve tři odpoledne, kdykoliv jindy během víkendu i ve všední dny můžete vyzvat své přátele nebo obchodní partnery a zahrát si tenis nebo squash. Tři kryté tenisové haly a dva squashové kurty nabízejí kompletní servis a přitom klid a pohodu, o kterých se vám může na rušnějších sportovištích jen zdát.

Pořád se děje něco nového

„Pro naše zákazníky vymýšlíme stále něco nového,“ podotýká Michaela Franková. „Proto sledujeme nové trendy a sna-

žíme se jim přizpůsobovat naší širokou nabídkou. Jednou ze žhavých novinek je cvičení určené ženám, které tu teď pořádáme pravidelně a nabídka je každý týden jiná – od power jogy, pilates, body stylingu až po adrenalinový kick box. Zatím pořádáme hodiny pouze o víkendech, ale rádi bychom nabídku rozšířili i přes všední dny,“ dodává.

Od léta připravují v Erpet golf centru také další novinku – hlídání dětí s odborným dohledem. Maminkám už tedy nebude v návštěvě centra a klidném odpočinku bránit vůbec nic.

O poločase i po skončení zápasu

Po sportovních soubojích je na řadě odpočinek. Pokud vplujete do relaxačního centra, můžete se ponořit do whirlpoolu, vyhrát tělo v sauně, opálit se v soláriu nebo se svěřit do rukou masérů. Kadeřnické služby ocení především ženy, i když pánové jsou samozřejmě také vítáni. A pokud ze všeho toho odpočívání dostanete hlad, stačí se přesunout do restaurace s mezinárodní kuchyní a širokou nabídkou nápojů, včetně bohaté vinotéky. V létě se navíc můžete zchladit ve stylovém bazénu s vířivkou a protiproudem.

Vaše firma v dobrých rukou

Do Erpet golf centra samozřejmě nemusíte přijít sami. Klidně s sebou vezměte celou firmu. Vnitřní areál nabízí prostory pro pořádání konferencí nebo párty s kapacitou 500 osob, v létě s využitím venkovních ploch až 1000 osob. Zajímavá je bezesporu také možnost kombinace firemní akce s golfovou akademií pod vedením zkušených trenérů.

Kdo přijde, vyhraje

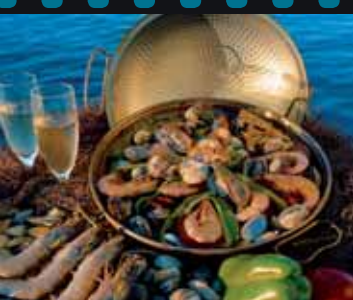
O sportovním centru Erpet by se toho samozřejmě dalo napsat mnohem víc. Žádný článek ale nedokáže nahradit osobní zkušenost. Přijďte se přesvědčit. Ať už jste milovníci golfu či jiných sportů, nebo jen fandové lenošení a skvělé kuchyně, v Erpet golf centru budete vždy váženými hosty.

ERPET GOLF CENTRUM, Strakonická 2860/4, Praha 5,
tel.: +420 296 373 111, fax: +420 296 373 212,
e-mail: golfcentrum@erpet.cz, www.erpetgolfcentrum.cz ■

Sportovní a relaxační možnosti areálu

- cvičení – power yoga, aerobik, body styling, p-class
- tenis, squash, fotbal, basketbal, golf
- vyhřívaný venkovní bazén, dětské brouzdaliště
- whirlpool, sauna, masáže, solárium
- kadeřnictví
- pro shop
- restaurace s terasou a barem
- konferenční sál
- hlídané parkoviště
- pronájmy, pořádání akcí na klíč

Poznejte s námi krásy oblasti Algarve

- sluncem zalité pláže
- průzračně čistá voda Atlantického oceánu
- červená skaliska s vůní pinií
- prvotřídní golfové hřiště
- skvělé kulinářské zážitky

VYŠEHRA VICTORIA:

KRÁSNÁ ARCHITEKTURA OD SKANSKA PROPERTY

Po již úspěšně realizovaných pražských projektech dvou kancelářských budov Bredovský dvůr a Budějovická alej pokračuje společnost Skanska Property výstavbou třetí z nich: nová kancelářská budova Vyšehrad Victoria zaujme jak díky atraktivnímu designu z dílny architektonického studia Aulík Fišer architekti, tak i díky své unikátní poloze na kopci naproti Vyšehradu v těsné blízkosti hotelu Corinthia a Kongresového centra Praha, zaručující krásný výhled na Vyšehrad, Hradčany i Nuselské údolí. Lokalita budoucího Vyšehradu Victoria je výborně dostupná autem i městskou hromadnou dopravou a disponuje veškerou občanskou vybaveností.

Vzhledem k prominentní a velmi exponované poloze pozemku získala budova výrazný architektonický styl. Jde o osmipodlažní budovu oblých linií. Projektu dominuje z větší

části prosklená věž, nabízející již od druhého podlaží panoramatický výhled z Vítězné pláně do Nuselského údolí. Při stavbě budou použity především přírodní materiály. Na fasádu objektu budou kromě skla využity také titan-zinkové lamely v přírodních odstínech, které svými kovovými odlesky podtrhnou zajímavý tvar budovy. Interiéru bude dominovat dřevo a kámen. Na vyšších, ustupujících patrech vznikne dostatečný prostor pro velké terasy se zelení.

Vyšehrad Victoria nabídne 4.756 m² kvalitních a flexibilních kancelářských prostor, 346 m² společných prostor a 48 parkovacích stání. Nejmenším z celkem 7 pater je nejvyšší patro s terasou, které má rozlohu 260 m². Největší patro v budově disponuje rozlohou téměř 890 m². Patra mohou být rozdělena na samostatné jednotky s vlastním vstupem a sociálním zázemím. V podzemních patrech se kromě parkovacích stání nachází také několik skladových jednotek. Předpokládaný termín dokončení je druhé čtvrtletí roku 2008. V září 2007 uzavřela Skanska Property nájemní smlouvu se společností OMV Česká republika na pronájem 1,600 m². V lednu 2008 byla podepsána smlouva s dalším nájemcem, a to společností W.A.G. minerální paliva. Ta bude užívat celé 5. patro, tedy 525 m². Budova je tak 5 měsíců před svým dokončením již ze 45% pronajata a probíhají intenzivní jednání s dalšími zájemci. ■

WWW.KDECHCIBYDLET.CZ

Trh s bydlením je v České republice stále na vzestupu. Rostoucímu počtu zájemců o nové bydlení vychází vstříc nový portál www.kdechcibydlet.cz, jenž významně přispívá ke „zkrácení cesty“ nemovitosti od prodejce ke kupujícímu - novému majiteli bytu či rodinného domu. Na českém internetu lze sice

v současnosti nalézt větší počet serverů orientovaných na trh s nemovitostmi, v praxi ale trpí většina z nich klasickými neduhy. Data na nich rychle zastarávají a při velkém počtu nabízených nemovitostí nejsou provozovatelé schopni údaje v reálném čase třídít či vyřazovat.

Některé portály slouží realitním kancelářím: ty pak logicky inzerují jen byty a rodinné domy, které mají dané realitní kanceláře „pod smlouvou“. Ucelený přehled trhu zde uživatel získat nemůže.

Portál Kdechcibydlet.cz je v tomto slova smyslu nezávislý tj. prezentuje všechny nemovitosti, které se na trhu objeví. Na rozdíl od většiny svých konkurentů se specializuje výhradně na primární trh tj. na nově postavené byty či rodinné domy. Pracovní tým denně aktualizuje prezentovanou nabídku, přičemž na začátku února 2008 zde bylo téměř 300 developer-ských projektů a přes 5.000 konkrétních bytů resp. rodinných

domů. Nabízené nemovitosti jsou z celé České republiky. Jednotlivé byty jsou popisovány s maximální mírou detailu: od

popisu projektu a jeho lokality přes definici vybavení bytu až po jeho půdorys. U každé nemovitosti jsou uvedeny i další důležité informace včetně možností financování koupě bytu a samozřejmě nechybí ani přímý kontakt na developera a prodejce.

Nedílnou součástí služeb portálu je také

finanční, právní a daňová poradna. Těchto služeb mohou využívat jen registrovaní uživatelé portálu. Registrace je pro individuální uživatele zdarma. Pro všechny uživatele bez omezení má portál rubriku „Novinky“, která obsahuje informace o připravovaných, realizovaných či právě dokončovaných projektech na území celé České republiky formou krátkých redakčních příspěvků, a také přehlednou mapu projektů nazvanou „Přehled trhu“.

Závěrem lze říci, že vzhledem ke své monotematicčnosti, ucelenosti, aktuálnosti i přehlednosti nabídky je mezi obdobnými tuzemskými portály kdechcibydlet.cz unikátní. Doufejme jen z pohledu uživatelského, že se podaří managementu portálu trvale udržet slib o aktuálnosti prezentovaných dat. ■

nezávislý portál
usnadňující cestu
k novému bydlení

NÍZKOENERGETICKÉ DOMY v nádherné šumavské přírodě

V obci Borová Lada v jihozápadních Čechách nedaleko německých a rakouských hranic uprostřed krásné šumavské přírody staví společnost MEI Moravia stejnojmenný obytný soubor, zahrnující 11 samostatně stojících rodinných domů a 27 apartmánových trojdomů s celkem 81 bytovými jednotkami jak pro rekreační, tak i pro trvalé bydlení.

Již byla dokončena stavba prvních domů a během roku se budou stavět další. Dokončení celého projektu je plánováno na rok 2009.

del - které jsou nejen estetické, ale i praktické a dobře se hodí do místního prostředí. Domy mají hodně prosklených ploch, které pasivně využívají sluneční energie. Posuvné okenice pak dávají možnost stínění v létě a v zimě zabezpečují dům v době nepřítomnosti majitelů. Architektonický návrh pochází z dílny studia Adam Rujbr Architects, které má s projektováním ekologických domů šetrných k přírodě rozsáhlé zkušenosti.

Kromě příjemného stylového bydlení uprostřed luk a lesů noví obyvatelé jistě ocení řadu příležitostí pro sportovní a rekreační aktivity. Milovníci krásné přírody zde najdou bezpočet míst k procházkám a výletům. Za návštěvu stojí Národní park Šumava a jeho nejznámější lákadla, např. Boubínský prales. Celá oblast je rájem pro cyklisty i vyznavače jízdy na koních. Borová Lada jsou oázou pro příznivce zimního lyžování. Nedaleko je populární středisko Horská Kvilda s desítkami kilometrů upravovaných stop pro běžkaře či lyžařský areál Zadov-Churáňov se sjezdovkami. Ti, kdo se zajímají o kulturu a historii, mohou navštívit např. nedaleko ležící Český Krumlov, město zařazené na seznam UNESCO. Více informací najdete na www.borovalada.com. ■

Obytný soubor Borová Lada je citlivě zasazen do okolního prostředí a zapadá do místní krajiny Národního parku Šumava, na jehož pomezí se nachází. Nízkoenergetické domy s vynikající tepelnou izolací jsou inspirovány tradiční architekturou šumavských chalup, velký důraz je kladen na ekologii a šetrnost k přírodě. Budoucí obyvatelé jistě ocení přírodní materiály - masivní dřevo, místní kámen, vápenné omítky a šin-

